העולם הזה

מאחורי־הקלעים
של פרשת
"הריגול המפלגתי"
בישראל

מלחמת המרגלים הפרטיים

מנכ"ל "מודיעין אזרחי" שלום ירקוני

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א: ב. מיכאל, חנוך מרמרי,
קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

סיפור על לבנון

לבנון היא כידוע, יחסית לארצות־ערב כמובן, ארץ מתקדמת ויש בה אפילו מידה מסויימת של דמוקרטיה וחופש דיבור. הלבנונים עצמם גאים מאוד בארצם ואף קוראים לה „הדמוקרטיה היחידה במיזרח התיכון."

והנה בשבוע שעבר קרה דבר מאוד מוזר באותה לבנון „הדמוקרטית".

עורכי שבועון סאטירי (כן, כן. גם בלבנון יש) הבחינו כי בעת האחרונה זוכה אחד הגנרלים המפורסמים בארצם שתושבים יהודים (מיעוט מדוכא בלבנון) מקימים לו פסלים ואנדרטאות ואף קוראים רחובות על שמו. דבר מוזר, לדעתם.

אי־לכך שינסו עטם וכתבו ידיעה, מפוברקת מראש עד זנב, לפיה נקרא רחוב במצודתו של אותו גנרל ע"ש אחד השייחים היהודים, ואף הוסיפו עקיצות קלילות לדיכוי היהודים בלבנון בכלל.

כנהוג בארצם שלחו את הקטע לצנזורה הצבאית. הקטע נפסל כולו ללא הסברים.

לא התייאשו הבחורים, ולמרות שלא ידעו מה הדבר האסור בקטע שנפסל, שינסו שוב עטם וכתבו מחדש את הידיעה. השמיטו מן הידיעה את שם המצודה (שמא שמה המפורש, הידוע בכל לבנון, הוא האסור בפירסום) וכינו אותה בכינוי סתמי. כן השמיטו גם את שמו של הגנרל, קראו לו בשם בדוי לחלוטין ושוב שלחו את הקטע לצנזורה.

גם הפעם חזר הקטע מן הצנזורה כשהוא נפסל בשלמותו.

עד כאן הסיפור העצוב על לבנון. ופירסמנו אותו כדי שתדעו כמה רע בלבנון ולמה, בעצם, היינו נאלצים לספר לכם „סיפור על לבנון."

חמסה בעיונק

קמע יהודי עתיק-יומין. יעיל נגד סמאל ולילית. לתלות מעל מיטת-יולדת לבנים זכרים. סגולה למיחושי איצטומכא, מצמח שיניים, שומר על הגחלת, נגד קשקשים, מאחד את התנועה, מביא ניכסון, מאריך ימים, משחרר יהודים, מזקיף נופלים, נגד ברז'נייב, משפיל קאתולים, מעשן נלסון.

ישים הקמיע על מקום הכאב, יבלול בביצה שעבר עליה הפסח, ויאמר ג' פעמים:

מכשיפה לא תחייה
לא תחייה מכשיפה
תחייה מכשיפה לא

אחרי-כן ירקוק ז' רקיקות כנגד כותל-המזרח וישרוף מעט מהעשב המכונה „פעטרושקא" עם מררתו של שור שחור בן-יומו ויירקד כנגדה ויגיד:

אבראגולדאברא
אבראגוואלדאברא
אבראגולדאברא

יפה גם לתלות על משקוף-הדלת, לשמש כמזוזא.

בדוק ומנוסה.

גרוש שלא באשמתו

ישנם אנשים שמעשנים אופיום. אחרים מהמרים כפייתיים. גם קלפטומנים יש. וחובבי־קטינות.

אני, לעומת זאת, שוכח גפרורים. תמיד. בכל מקום. גפרורים. רק. כנראה משהו מתקופת הילדות.

ניסיתי אמנם להיגמל, אבל — בינינו, לא ברצינות. מאד אופנתי להיות סוטה. גם נותן ביטחון בחברה. לא סוטה גדול, כמובן. רק חריגה משהו מן הדפוסים הנורמליים. מאניאק מיזערי, שמאניאקיותו אך מבליטה את היותו אישיות בולטת, הבזה להבלים הקטנים של חיי היום־יום, כמו גפרורים, למשל, או גפרורים לדוגמה, וגפרורים.

זאת גם עבודה עם אנשים. לשכוח גפרורים — זאת אומרת. היכרויות חדשות, פגישה בלתי־אמצעית עם האיש הקטן ברחוב, קשרי מיסחר עמוקים עם ציבור בעלי הקיוסקים. בכלל, לומדים להכיר מקרוב את השלהבת הפנימית היוקדת בכיסו של העם.

בהחלט היה נעים.

עד שנולד הסאדיסט הזה, הגפרורן המשוגע, מעודד האינפלציה, השסגור שונא־עצמו, שהחליט להעלות את מחיר הסטייה הפרטית שלי לשש (6) אגורות הקופסה. לא שבע, לא שמונה, לא תשע. רק שש.

לעולם לא אשכח את הרגע הנורא הזה. היה זה יום שכיח להפליא (ארבע קופסאות לפחות), זירקקתי, כמינהגי מדי שעה, מטבע של חמישה לעבר הקיוסקאי האזורי, ואמרתי בטון שליו, אך גברי:

„גפרור."

הוא לא נבהל. הראה לי הסחורה ואמר:

„עולה עכשיו שישה. תביא עוד גרוש."

ראיתי את פרקי אצבעותיו מלבינים ממאמץ סביב הגפרורים.

גרוש. זכרונות הילדות אפפוני כצעיף ורוד. היה משהו כזה. בטוח. מטבע לבנבן, משונן קצוות, קל ונייד, נראה לאחרונה בקופת רבי־מאיר־בעל־הנס, ומאז נעלמו עיקבותיו.

„אין לי."

„לא חשוב," כך הקיוסקאי בחיוך, „פעם אחרת."

אני אדם צעיר, בעל עתיד מבטיח, ואינני מוכן להמיר את עצמאותי הכלכלית בתלות מוסרית מוחלטת במוכר גזוז. לא אצלי. בתנועה זריזה העלמתי את מטבע החמישה, והוצאתי לאור אחד בן עשר אגורות.

„עודף ארבעה גרוש, כן?" גיחכתי בערמומיות. מורשת דורות ארוכים של מיסחר לאומי זעיר חגגה בגרוני הניחר.

הוא התבלבל. אין מה לדבר, האיש נבוך.

אך רק לשנייה. בג'סטה מאומנת היטב, שלף עוד גפרורים אחד, וגנח:

„שתי גפרור — שתים־עשרה גרוש. עולה שישה עכשיו. עוד שתי גרוש."

הובסתי.

הקיצור — הלכתי משם עם חמש קופסאות גפרורים (5×6=30), והשארתי מאחורי משביר־וופלות עם סיכויים לפנטהאוז.

הוי, איך אני שונא אותו, את האגירן הפסיכופאטי הזה. בעיני רוחי שטופות־הדם אני רואה אותו יושב בחדר אפלולי וקטן, במישרד הגיפרור, ומתכנן איך לרדת לחיי. יש לו גולגולת עם שוליים גליים, במקום שערות — שלוש שיבלים המסמלות את הקש בחיינו הלאומיים, וצחוק מהדהד. מגעיל.

אחרי שבוע הותשתי. עברתי למציתים. עכשיו אני שוכח מציתים. נכון, עליה ברמת־החיים, אבל אורגזמה — אין מזה.

מכתבים למערכת

מי עזר לקאנצלר?

במעריב מיום 11.6.73 פורסמה בעמוד ראשון תמונה המראה את הקאנצלר בראנדט, לפני כניסתו למסגד אל־אקצה בירושלים. בהסבר לתמונה נאמר: „איש ביטחון עוזר לקאנצלר לחלוץ את נעליו"...

בהקשר לכך, ברצוני להעיר:

א) אין רואים בתמונה אדם העוזר לקאנצלר לחלוץ את נעליו. האדם, המתכופף בצד ימין של התמונה, אינו חולץ את נעליו של הקאנצלר, כי אם את נ ע ל י ו ש ל ו.

ב) חושבני כי אין זה נאה לתאר את אנשי הביטחון של מדינת־ישראל כאנשים שתפקידם לחלוץ נעליים לראשי ממשלות.

ג) לדעתי, אדם בגילו של הקאנצלר בראנדט מסוגל לחלוץ את נעליו בעצמו.

רונן ליבסטר, גבעתיים
(„מעריב" 18.6)

ההבדל בין קוקק ל„פנתרים"

זועזעתי עמוקות למיקרא דברי־ההסבר העוקצניים, שליוו את תצלומו של ראש עיריית־ירושלים, המשתרע על הדשא (ידיעות אחרונות, 31 במאי).

אין דומה אדם אחד, השוהה למשך מיספר דקות על הדשא כדי לנוח, להמון מפגין, הגורם נזק לצמחיה.

שמואל גרסי, נס־ציונה
(„ידיעות אחרונות" 20.6)

הארץ

—— ממישנתו של מייסדו : ——

הרי את מחודשת לי !

מ. ז.

(לסימקה, אחרי האוברול, 1.7.73)

שעות של טרם קרב

מאת כתבנו הצבאי

האווירה בבונקר המטה היתה מתוחה וקודרת, אווירה של טרם קרב. האנשים שעל כתפיהם הוטל גורל המערכה הציצו זה בזה בחשאי. יצחק רבין, חיים בר־לב, אהרון יריב ידעו שהפעם אין זה קרב קל. זו תהיה מערכה של חיים או מוות — לנצח או לחדול.

אהרון יריב סיים להעביר את דו"חות המודיעין ושוב השתרר השקט. יכולת למשש בשתי ידיך את המתח שבאוויר. יצחק רבין תופף קלות על השולחן שלפניו. ואז, כמו עבר במוחו הירהור חדש, קם חיים בר־לב ולאט בקולו המתנגן „לא חשוב מיהו זופוביץ או מהו," אמר, „אבל נכניס אותו מהר, חזק ובאופן אלגנטי!"

המתח כמו פג. ובאותה שניה ממש נפתח פרק חדש בתולדות מלחמות ישראל — הקרב למען בחירתו של יחיאל (חיליק) זופוביץ לראשות העיר.

בשלב הראשון הוחלט על הקמת גוף אזרחים למען בחירתו מחדש של חיליק זופוביץ. הגוף ישא את השם **„זובי"** (**ז**ופוביץ **ב**ראש **י**שאר) ויפעל לשיפור תדמיתו החיובית של ראש העיר.

„זובי" יהיה גוף על־מפלגתי, שאנשיו יבואו מכל שכבות המערך. הצורך בהקמת **„זובי"** נבע מן העובדה המצערת כי תושבי העיר אינם מזהים את ראש עירם. במשאלי דעת הקהל החליפו רבים בין מר זופוביץ ובין מר יהויכים גימניץ, שר־החוץ של אנדורה, ואחרים חשבוהו לאפיפיור המנוח בונפיציוס ה־8 (1290—1304).

גם נסיונותיו של מר זופוביץ לעבור בין בתי התושבים נחלו כישלון. הדיירים סירבו לפתוח בפניו את הדלת בטענה כי אינם זקוקים לסבון גילוח או נפטלין.

אי לכך יעמדו בפני המטה הכללי שתי משימות עיקריות: האחת — החדרת תודעת זופוביץ בציבור בסיסמא „זופוביצ־טובשבילך", והשניה — החדרת תודעת העיר בזופוביץ במיבצע „הכר את עירך".

המטה גם ידגיש את עקביותו של מר זופוביץ ודבקותו במטרותיו וזאת ע"י שימוש חוזר בסיסמאות של 1969 כמו „ים נקי, תחבורה זורמת, גן־חיות" וכו' וכו'.

מר זופוביץ עצמו כבר החל נוטל שיעורים בגיטרה חשמלית והשבוע אף ניפגש עם תלמידי שמיניות במסגרת המיבצע „מי האיש?". בשבוע הבא יחנוך יחיאל ז. שני מועדוני נוער ויתלווה לפועלי הניקיון בעיר בעצרת חגיגית בהיכל התרבות לכבוד „שבוע הבריאות".

בינתיים נוהרים רבבות ל„זובי" עקב השמועה כי מר זופוביץ אמור, במקרה של כישלון, להיות לשר־האוצר.

מעריב

5 משפחות ערביות מסרבות לפנות בתיהן

הוצעו להן תמורתם דירות במגורי הסטודנטים בהר־הצופים

„מעריב" 20.6.1973

ניסיון ראשון מסוגו ייעשה בקרוב בירושלים במסגרת המיבצע לגיבוש האוכלוסיה היהודית והערבית — כיאה לעיר שלמה ומאוחדת. הניסיון שייערך ביוזמתה של האוניברסיטה העברית ובתיווכו של היועץ לענייני ערבים בעיריית ירושלים, בא להוכיח שערבים ויהודים יכולים לחיות בצוותא חיי אחווה ורעות, גם אם יגורו יחדיו בבית־משותף.

הרקע לתכנית המיזוג, תחילתו בשטח־אדמה שנועד לצרכי הבניה של האוניברסיטה העברית, אך לרוע המזל היו עליו חמישה בתים של משפחות ערביות. הבתים הופקעו, אמנם, לפני כחמש שנים — אך עקב מחדל ביורוקראטי כלשהו לא נהרסו כמתוכנן. שלטונות האוניברסיטה החליטו לנקוט במדיניות ליבראלית ולפצות את הדיירים על פינויים בסכום כסף מתאים או להפנותם לדירות באזורים אחרים. משסרבו הדיירים הערביים להצעתיה הנדיבות של הנהלת האוניברסיטה, הציע היועץ־לעניני־ערבים, מר יוש פלמון, להעבירם למגורי־הסטודנטים — שם יקבלו דירות לצרכיהם.

הערבים סירבו אמנם להצעה, בטענה שאינם רגילים לחיות בבית משותף, אולם נראה שאם לא תהיה בידם ברירה, ייאלצו לעקור למגורי הסטודנטים ולקחת חלק בניסוי המוצלח. אין ספק שיתאקלמו עד מהרה בשיכוני הסטודנטים, וכי הסטודנטים עצמם ישמחו בוודאי על הזכות שנפלה בחלקם להיות הראשונים שייקלטו משפחות־עולים מפלסטין וייקלו את שילובן במערך החיים הישראלי התוסס.

למענכם

תערוכת הישגי המדינה בכ"ה שנותיה. ביתן התעשיה האווירית את הצבאית בערבון בלתי מוגבל.

בכניסה מקדמות את פניך תמונות ענק פסטורליות. טרקטור חורש שדות, ילדים משחקים, נערה יפה מצטחקת, זוג מאוהב, משפחה מאושרת. ובאותיות גדולות, זוהרות, כתוב, כדי שתבין — „ל מ ע נ ם". חרות בשמי התכלת.

בפנים אלפים נרגשים ונלהבים במכשירי הריגה. מגליל ועד שפריר. מקטנים ומשוכללים המסוגלים לקטול עשרות ועד למתוחכמים המחסלים רבבות.

ילדים, נערות, אימהות וסבים מביטים בכלים בהערצה, בעיניים בוערות ובגאווה אמיתית. „איזה יופי! איזה יופי!" לוחשים הכל בחרדת קודש, כמותה לא נראתה מאז חורבן בית המיקדש.

והכל הכל, כמו שכתוב בפתח, הוא למענכם. רק למענכם.

בביתן מישרד השיכון, או הסעד, או הבריאות, או החינוך, או התחבורה, או החקלאות לא כתוב שזה למענכם.

ואילו כאן — כל הנשק האדיר הזה כולו למענכם. הכל למענכם — לחזק את הלב, לחמם את התחת, למתוח את השרירים, לאבן את הראש. ממש למענכם. שתמותו יעיל יותר, אלקטרוני יותר.

ואם מטריד אותך מה תאכל בעוד 25 שנים, או איך יתחנכו ילדיך, ובאיזה בית תגור, ואיך תיפתר בעיית העוני, ומה יהיה על הפער העדתי, וכיצד יפעלו שירותי הבריאות, אז תיכף אתה רואה שאין בעיות — כי כל הנשק הזה הוא בדיוק בשביל זה. למענכם. למען עתידכם.

ובאשר לשלום הרי תמיד אפשר לתרום כמה ל"י לאייבי נתן ולדעת שעשינו את שלנו, נכון?

מישרד המסחר והתעשיה
לידיעת היצרנים בכל ענפי המשק
בקרוב
הקפאת מחירים כללית!
אי לכך הינכם נתבעים לקיים במשך הימים הקרובים
העלאת מחירים כללית
למען לא תיפגעו מן ההקפאה.

שמואל יוסף ברוטו
המפקח על המחירים

דבר המערכת

הטבעת מתהדקת

(טלגרפית מהתחנה המרכזית). שוב מתעבים עננים קודרים באופק. שוב מרימים את ראשם צפעוני „השלום" ה מ ד ו מ ה. מארבע רוחות השמים הם קרבים ובאים. א־זאיאת מצפון וריפאעי מנגב, בורגיבה מקדמה ואייבי מימה.

תיתי לך נפשי, מהיכן נוטלים ה ם את החוצפה והעוז לצרות אלינו את קריאות ה ע ו ר ב שלהם. אותו מהפך־פחמים בסטייקיות דיזנגוף, ואותם ערבאים העוטים על עצמם לפתע את גלימת השלום, עקובת הדמים. ו ל א היא.

ויש מן הסמליות ל נ ו, שדווקא בשעת משבר זו, עת חלושי הרוח משקרים עינם ומטים אוזנם ללחישות הפתנים, קמה אשה ג ד ו ל ה וחכמה, מאור ו מ א י ר (!!!) הדור. היא היא שריר־העורף שלנו, שיחלץ עמינו מגברי־פי טבעת השלום המתהדקת ותעמיד את אותם ערבאים על מ ק ו מ ם.

לאמור — עד כאן, ואידך זיל גמור.

פ"ם מ. ציאוני

תיקון טעות

כותב לנו **יעקב רזון**, תלמיד תיכון מגבעתיים, המסתמך על אנציקלופדיה נעורים:

קראתי בעיון את מדור הרכב בעיתונכם („ZOO הארץ" 1868), וברצוני להעיר מיספר הערות: את הסטארטר לא המציא ז'אן־פול סטארטר, כפי שכתבתם, אלא רפאל קלאטשקין. מר ז.פ. סטארטר הוא ממציא הקלאטש.

חבל שהעלמתם מידיעת הקוראים את תרומתו של פרנץ פון־פאפן, ממציא הפאפס.

הערת המערכת: תודה ליעקב, ויש לנו גם תשובה של טכנאי־שיניים מעקרון, המסתמך על ידיעה אישית ודורש —.17 ל"י. קוראים המעוניינים בתשובה, ישלחו את הסכום הנ"ל למערכת, והתשובה תישלח לביתם באריזה אטומה.

המוסף

הספרותי

שירת דבורה

בזזזזזזזזזזזזז

זזזזזזזזזזזזזזזזזזזזז

זזזזזזזזזזזזזזזזזזזזש

זזזזזזזזזזזזזזזזזזזזז

זזזזזזזזזזזזזזזבנג

תירגם: **מ. זזזזזוארץ**

אני ואתה
נשנה את העולם

שמי קיטש. אני גבר צעיר (44), סימפאטי ונשוי + 2. כידוע, הנני אחד מאותם אלופים אלמוניים וקשוחים שדאגו לביטחונך בשעות הקשות. ניסיוני — הנהגת חיילים מול אש האוייב. אשמח להשתמש בו בעירנו המוזנחת והמטונפת.

אתה, חביבי, ואני — שנינו יחד נשנה את העולם (טללללה, טלל־ללה). יחד נהפוך את העיר הבלתי־נסבלת הזאת, המסריחה הזאת, הגועלית הזאת — למשהו נפלא: ריחני יותר, רענן יותר. רק תן לי שאנס, סח'בי — תן לי שאנס.

אם יש לך בעייה — כדאי שנשוחח עליה עכשיו — אחרי הבחירות יהיה קצת מאוחר. צלצל אלי הביתה, קוקי, בכל שעה שאתה רק רוצה (רק לא בין 2—4 אחה"צ) ותגיד לרינה אשתי שאתה מצלצל בשביל קיטשי. מאוד אשמח להיפגש איתך בסנדביץ־באר הסמוך ולספר לך מה מעיק עלי ומה בעצם מעיק גם עליך.

זכור, מותק: שנינו ביחד. אני ואתה נכבוש את העירייה!

דף
תשקיף

מי יירש
את אלמוגי?

המשך כהונתה של גולדה מאיר יביא לקיפאון כללי בהרכב הממשלה. אחד השרים המעטים, שיפנו את מקומם, יהיה יוסף אלמוגי, שהסכים ללא התלהבות להיבחר לראש עיריית חיפה.

המועמדים לתפקיד שר־העבודה הם רבים. אם בכלל יש סיכוי ליצחק רבין להיכלל בממשלה, הוא יוכל לקבל מקום זה. מועמד אחר: משה ברעם, יו״ר הקואליציה בכנסת.

אך אם יתחלף שר־החקלאות והתפקיד יימסר לאיש־מושב, יכולה התנועה הקיבוצית לדרוש לעצמה את תיק־העבודה.

צפויה הפסקת
הופעת עתונים

אם לא יחול שינוי של הרגע האחרון עלול להיווצר כבר בעוד שבועיים מצב, לפיו ייאלץ לפחות אחד מארבעת היומונים המיסחריים המופיעים בארץ להפסיק את הופעתו לחלוטין. במחסני אותו עיתון נותר מלאי נייר לשבועיים בלבד.

בינתיים, נוכח הצורך לצמצם את מיספר העמודים שלהם בגלל המחסור בנייר, ומשום שנאסר עליהם להעלות את מחיר המודעות, מפחיתים העיתונים את העמלה שמקבלים הפירסומאים עבור פירסום לקוחותיהם.

המערך עוקף את
חוק מימון המפלגות

ספקים המתקשרים עם מטה הבחירות של המערך לאספקת שירותים שונים לקראת הבחירות, כמו סרטי טלוויזיה, ועבודות פירסום ודפוס, מתבקשים להציע הצעות מחיר גבוהות יותר מדרישותיהם בעל־פה ולהתחייב להחזיר במזומן או בצורת „מכתב זיכוי" כ־30 אחוז מהערך המוסכם של העבודות שהוזמנו.

בצורה זו מתכוון המערך לממן הוצאות שאין הוא רשאי לממן מתקציב הבחירות השוטף, של ההסתדרות או הכנסת, כמו חובות ישנים, גירעונות מהבחירות הקודמות או סעיפי הוצאה שלא יוכרו על־ידי מבקרי ההסתדרות והמדינה.

תשלומים קולקטיביים
של מיסי חבר
להסתדרות

מטה המערך הפקיד בסניפי לישכות־המס פיקדונות כספיים לזכות מיסי החבר של החברים שסניפי המערך ישלחו ללישכות המס כדי לחדש את חברותם בהסתדרות ולזכות בזכות בחירה.

היות וחוקת הבחירות להסתדרות אוסרת במפורש תשלומים קולקטיביים ע״י מיפלגות לזכות חשבון המיסים של כל חבר וחבר, מוציאות לישכות־המס קבלות אישיות לכל חבר הבא עם הפנייה מסניף המיפלגה המקומי. המנהלים שהם כולם חברי מיפלגות המערך, משלמים את המיסים ישירות מהקרן הסודית שלרשותם.

ייחקרו
האשמות
נגד
החברה
לתערוכות

בעיקבות תלונות שהגיעו למישרד המיסחר והתעשייה מצד גרפיקאים ומעצבי תערוכות, על שהחברה לתערוכות וירידים, הכפופה למישרד המיסחר והתעשייה מעדיפה מישרדי גרפיקאים מסויימים, עשוייה להיפתח חקירה.

המתלוננים טוענים שלקראת עריכת תערוכת המשק והתעשייה המליצה החברה בפני מישרדי הממשלה על שני מישרדים לעיצוב וגרפיקה, שאליהם פנו המישרדים בבקשה להשתתף במיכרזים להקמת ביתניהם בתערוכה.

לדעת המתלוננים אסור למישרד ממשלתי להמליץ בפני מישרדים אחרים את מי להעסיק מהשוק הפרטי.

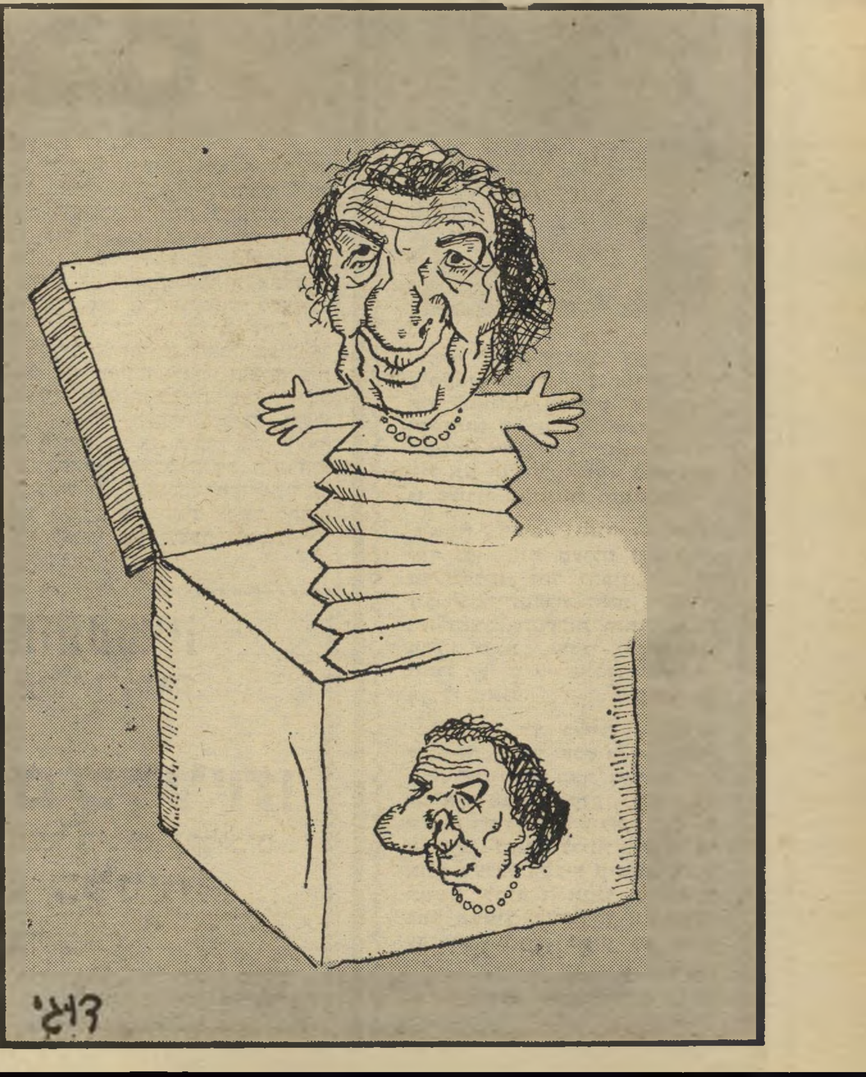

שינויים במישרד
המסחר־והתעשייה

שר־המיסחר־והתעשייה חיים בר־לב לא ביצע בשנה הראשונה לכהונתו כל שינויים פרסונאליים במישרדו — למרות שלא היה מרוצה מכמה מפקידיו הבכירים.

עתה מתכונן בר־לב להעביר את דובר המישרד, יעקב עטייה, לתפקיד אחר, להביא במקומו את דובר מועצת פועלי ירושלים ישראל כהן (28), לשעבר כתב „דבר", הי**אמור להתחיל בתפקיד מייד אחרי הבחירות להסתדרות.**

לא מן הנמנע שבר־לב יחליף גם את מנכ״ל מישרדו.

טכנאי הטלוויזיה
נעלבו מפירסום

טכנאי ניידת השידור של הטלוויזיה הישראלית מאיימים שלא לשדר שידורי חוץ ממישחקי המכביה שייפתחו בחודש הבא, אם לא תכחיש הנהלת הטלוויזיה ידיעה שפורסמה ב„העולם הזה" לפני שבוע, לפיה נגרמה תקלה בשידור מישחק גמר הגביע בכדורסל, משום שטכנאי צוות שידורי החוץ היו בזמן התקלה במיגרש וחזו במישחק במקום לתקן את התקלה.

למרות שהידיעה היתה מדוייקת, נעלבו טכנאי הניידת, ביקשו מהנהלת הטלוויזיה לטהר את שמם ואף איימו בשביתה אם לא תתמלא דרישתם.

הבדווים תובעים
נציגות בכנסת

שבטי הבדווים בנגב החליטו לתבוע נציגות מטעם המערך בכנסת השמינית. נציגי השבטים הגדולים של הבדווים אף הגישו לאחרונה עצומות ומיברקים בנושא זה לראש־הממשלה ולמזכיר מיפלגת העבודה.

נראה שנציגי המערך מוכנים להבטיח לבדווים להכליל נציגים משלהם ברשימות המיעוטים הקשורות למערך, אולם במקומות בלתי ריאליים. הבדווים לעומת זאת, תובעים מקום ריאלי, מאיימים להחרים את הבחירות אם לא תתמלא הבטחתם.

„הפאב" התל־אביבי
ייפתח מחדש

פרדריקה ודב סגל, בעלי הפאב שהיה קיים על חוף ימה של תל־אביב, אותו נאלצו לסגור בשל התפרעות בירייונים, מתעתדים לפתוח את הפאב מחדש, הפעם ביפו.

צמד האדריכלים כבר חכר בניין בן שלוש קומות ליד הכנסייה הסקוטית ביפו, שם הם עומדים להקים בקרוב פאב, מסעדה, ודיסקוטק.

כוכבי קולנוע
בינלאומיים - לארץ

בעיקבות ההפקה המוצלחת של הסרט ישו כוכב עליון בישראל, מתעתדים עוד כמה יצרנים הוליבודיים להפיק את סרטיהם בארץ. הבמאי האמריקאי ויקטור לינדון כבר החליט להעביר את הפקת המערבון הבא שהוא עומד לייצר מאריזונה לעיר המערבונים ליד קלקיליה.

בסרט עתיד להשתתף השחקן אנתוני פרקינס. בחודש פברואר הקרוב תתחיל בעיר הסרטים הפקתו של סרט נוסף בכיכובו של הכוכב הוותיק ג'ון וויין. לא מן הנמנע כי לצידו תשחק בסרט אליזבט טיילור, עימה מתנהל על כך משא־ומתן.

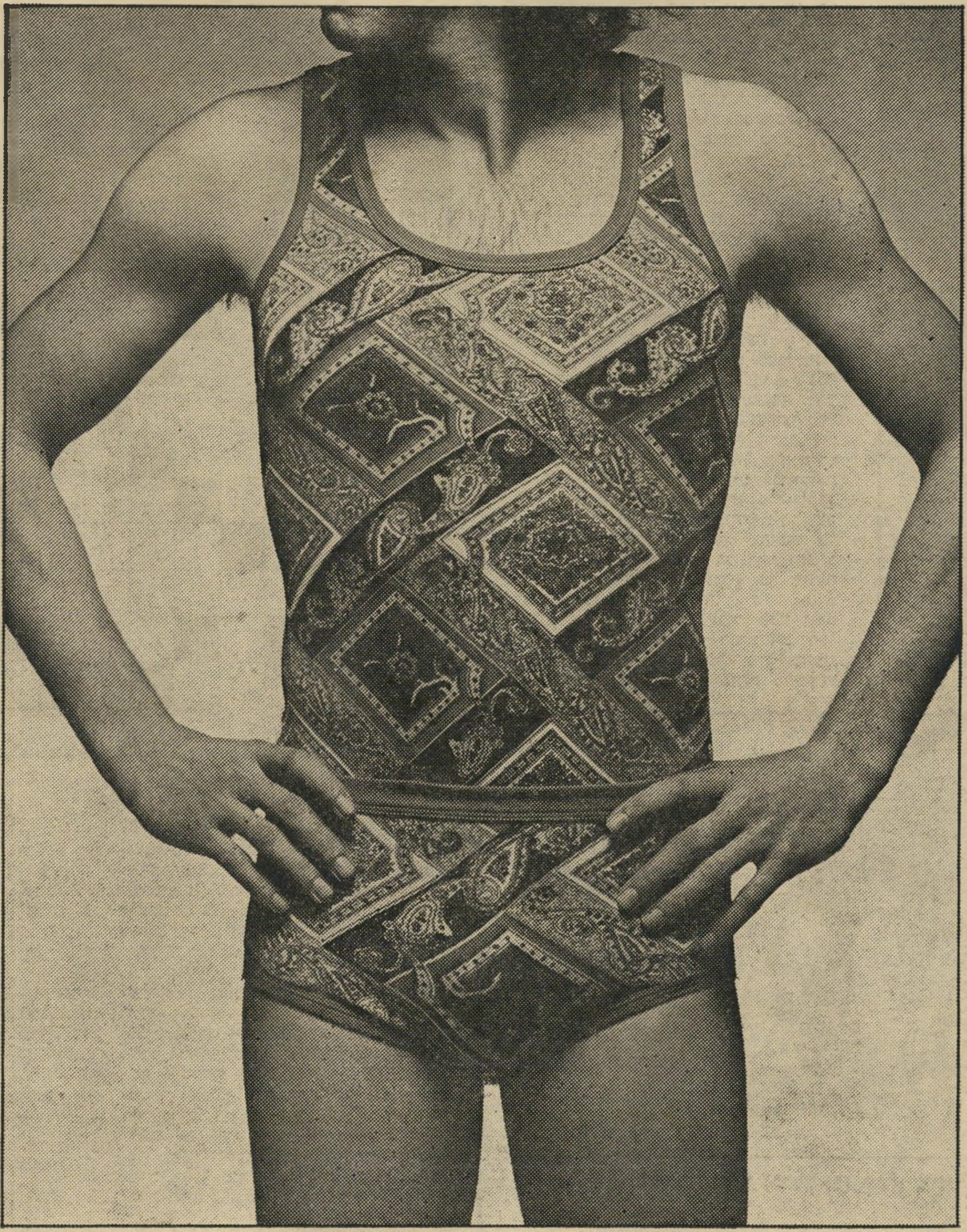

תחתונים, גופיות וחולצות ניקי בדוגמא מעוינת ב־5 צבעים

הגברים של סברינה

גברים היודעים מהי אופנה הם הגברים של סברינה. סברינה מביאה לך, הגבר הישראלי, את אופנת הגברים של אירופה וארה"ב.

סברינה מעצבת ומייצרת תחתונים, גופיות וחולצות ניקי לגברים עפ"י האופנה האחרונה. לגברים למתבגרים ול"גברים" הקטנים שבמשפחה - תחתונים גופיות וחולצות ניקי של סברינה. מעוצבים ב־4 דיגומים: מפוספס, חלק, משבצות ומעוינים עם דוגמא.

כל דיגום ב־5 צבעים ולתחתונים גיזרה רגילה וגיזרת ביקיני.

בין מוצריה של סברינה, הידועים בעיצובם ואיכותם תמצא את מה שחפשת.

sabrina

בקש מוצרי סברינה לגברים.

פרסום קרמון

תשבץ העולם הזה 1869

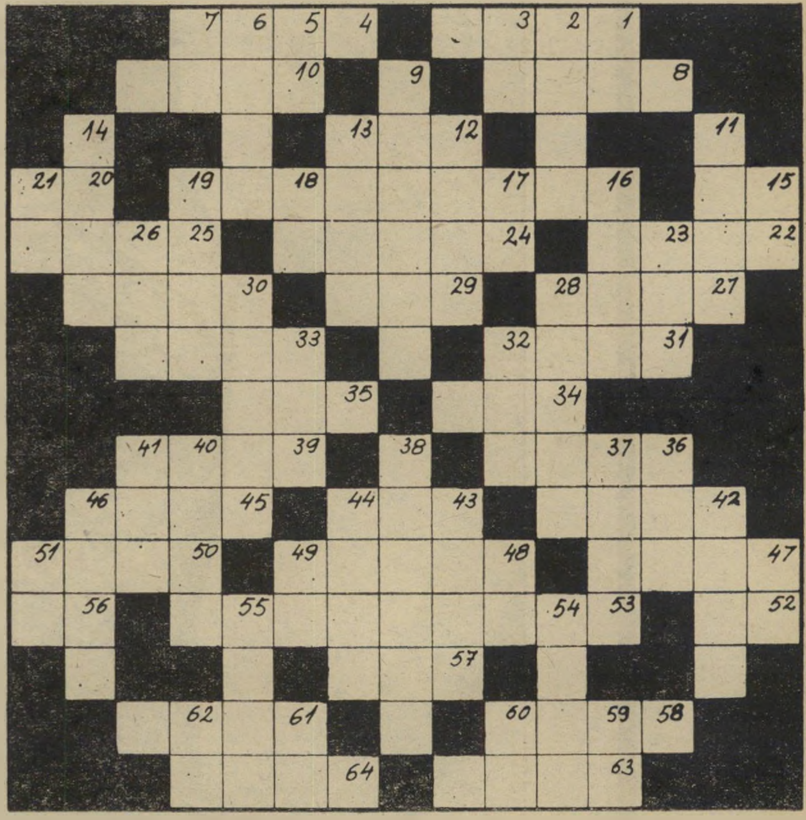

מאוזן:

1) קיבוץ בצפון הארץ. 4) משעשע. 8) שורת לבנים. 10) בעל חי קוצני. 12) תוכי בלי זנב. 15) תואר כבוד אנגלי. 16) משורר ישראלי שנפטר. 20) קולב. 22) מעין. 24) עצירת רכוש מטעם בית־דין. 25) רחמים. 27) מלכת חדייב שהתגיירה. 29) סוף. 30) קיבוץ ליד כפר־אתא. 31) סופה. 33) יישוב בסביבות ירושלים. 34) אימפריה קדומה. 35) בעל חי תינוק. 36) צבע אבלות. 39) חסר חשיבות, בעל דרגה נמוכה. 42) בחור. 43) עוף בית. 45) שחקן קולנוע בריטי (מסביב לעולם בשמונים יום). 47) חי ביבשה ובמים. 48) מין גריסים. 50) חלת דבש. 52) עני. 53) אריכיפלאג של 7100 איים. 56) תקרה. 57) מלך שקספירי. 58) כינוי לאדון בהודו. 61) מילת סלנג לסעודה. 63) בית־מלאכה. 64) אוסף.

מאונך:

1) מיכל לנוזלים. 2) היה לו כרם בימי אחאב. 3) לא קשה. 5) שקר. 6) מרוחות השמים. 7) די. 9) מחלה פסיכוסומטית. 11) רפסודה. 12) צלולוזה. 13) תערובת של צהוב ואדום. 14) קורבן. 15) רעל. 16) מין תבלין לתה. 17) זז. 18) רחמנא ליצלן (ר"ת). 19) דרוש. 21) קריאת שמחה. 23) מחול. 26) נאום, נבואה. 28) נהר בעבר ה־ירדן המזרחי. 30) שם נמצאים פוספטים. 32) תפארת. 33) בננה. 36) הלל. 37) בעל שכל חד. 38) כפר דרוזי בכרמל. 40) שבורעון אמריקאי. 41) מחצית החצי. 42) יתכן, גם אם, אפילו. 43) שוטה. 44) ציפור שיר. 46) כועס. 47) עטין. 48) „... ישראל חברים". 49) חיה לילית. 51) עיר בהולנד. 54) כינוי לוינגייט. 55) קבצן, שלבושו מדוה. 59) מנהיג נאצי. 60) צאצא. 61) חלק בפה. 62) סוג קרקע.

חשבץ 1869

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וחילוק, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

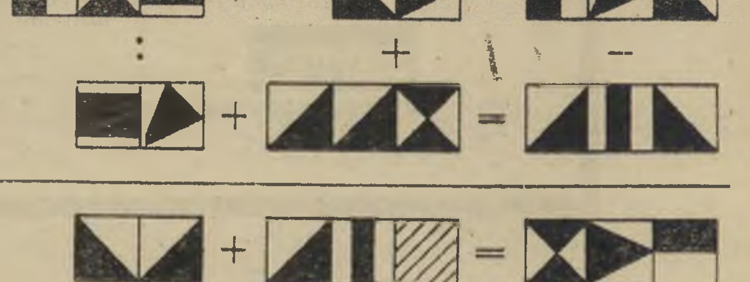

קורא יקר.

כמו כל הנוהגים ברכב באיזור תל־אביב, אמונים גם חברי מערכת זו על דרך התלאות והיסורים המצפה לנוהגים ברחובות העיר. מיקומה של מערכת העולם הזה בצומת קרליבך—החשמונאים ב־תל־אביב — אחת מנקודות התורפה של התחבורה העירונית וצוואר בקבוק קבוע בשעות הלחץ בכבישים — הופך אולי את חברי המערכת לערים לבעייה וכואבים אותה יותר. כך, על כל פנים, ניתן ללמוד מחוויות הנהיגה והחנייה היומיות המוחלפות ליד שולחן הישיבות במערכת.

אין כמעט עיתון בישראל שלא עסק בניתוחים והתרעות על מצוקת התנועה בתל־אביב. משום כך, כאשר סוכם על הענקת עדיפות לנושא זה בין נושאי הטיפול של המערכת, חיפשנו כדרכנו דרך מקורית, זווית חדשה להבהרת הבעייה ולהמחשתה באמצעים של שבועון־חדשות מצולם. היה זה רעיונו של צלם המערכת, אלכס ברנובסקי, לנסות ולהציג את זוועות התנועה בתל־אביב, ממבט ציפור.

אלא שמהרעיון ועד הביצוע — שאת תוצאותיו ראית בכתבה „רגע לפני חניקת תל־אביב" שהתפרסמה בשבוע שעבר (העולם הזה 1868) — התמשכה דרך ארוכה. אחרי שדובר המטה־הארצי של המישטרה, ניצב־מישנה מיכאל בוכנר, נתן את הסכמת המישטרה למיבצע, היה צורך ברשימה ארוכה של אישורים ממוסדות ממשלתיים וביטחוניים שונים כדי לקבל את האישור לצלם את עורקי התנועה ופקקיה מלמעלה. רק אחרי שהוסרו כל המיכשולים, הצטרפו צלם המערכת והכתב מרסל זוהר, לשעות ארוכות של ריחוף במסוק מעל רחובות העיר.

מספר מרסל זוהר: „עבור פקד יורם ניר, קצין ענף התנועה במישטרת תל־אביב, היתה זו טיסה שיגרתית, מהסוג שהוא מבצע דרך שיגרה כחלק מתפקידו

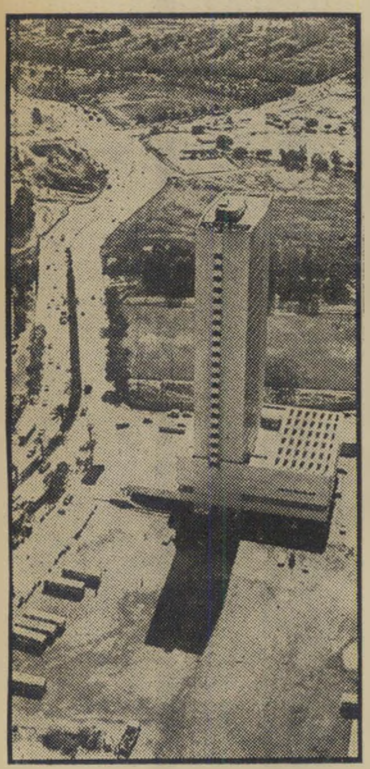

בורסת היהלומים במבט מלמעלה
— זווית חדשה

מרסל זוהר (משמאל) יוצא מתוך המסוק
— על הגיהנום בדרכים

בניסיון להכוונת התנועה באיזור. הצטרפתי אליו ואל טייס חברת מסוק, אצלה חוכרת המישטרה את המסוקים לצרכיה, לאחת מטיסות פיקוח אלה. היה זה יום שיגרתי, ללא אירועים מיוחדים, ללא שיטפונות או קילקול ברמזורים. אבל בחרנו את שעות העומס בכבישים. מלמעלה, כשאנו מנמיכים לפעמים טוס עד לגובה קווי הטלפון, ניתן היה לראות את כבישי תל־אביב ללא סתימות מיוחדות, ללא צמתים חסומים, אבל כשהם גדושים מכוניות בטורים מתפתלים עד אינסוף. ברחובות מסויימים הזדנבו תורים של מאות מכוניות לפני רמזורים, המאפשרים מעבר של ארבע מכוניות כל 30 שניות. אפשר היה לעשות בקלות חשבון שהאחרונים בשיירה, יזכו לחצות את הצומת רק בעוד שעה לפחות."

עבור צלם המערכת היה המיבצע מסובך עוד יותר. הוא היה נאלץ להמריא מיספר פעמים, לצלם מאות תמונות מהאוויר, עד שהצליח לקלוט בעדשת מצלמתו את אותן התמונות הממחישות את הבעייה יותר מאלפי מילים והסברים.

מיבצע זה לא יכול היה להתקיים ללא עזרתם האדיבה של מישטרת מחוז תל־אביב והמטה הארצי של המישטרה, להם נתונה תודתנו.

אלי תבור

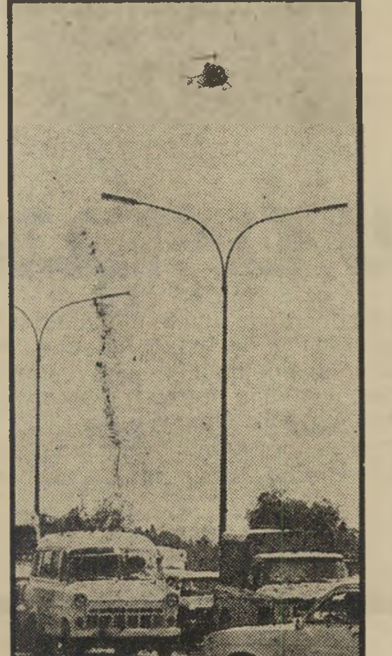

המסוק מעל לפקק תנועה
— ממבט הציפור

מדוע רצה מאמן הפועל ירושלים שקבוצתו תנצח דווקא 2:0?

אנשים

■ במטה המישטרה מספרים על קצין אחד, שטיפס בסבלנות עילאית בסולם הדרגות, כדי להגיע בסופו של דבר למעמד שבו יוכל להשתמש בכל אמצעי המישטרה כדי לחקור את רצח דודו. מי האיש? מפכ"ל המישטרה **שאול רוזוליו**, שהוא בן־אחותו של **חיים ארלוזורוב**.

■ כאשר הופיע הרמטכ"ל רב־אלוף **דויד** („דדו") **אלעזר** בפני סטודנטים של אוניברסיטת תל־אביב, היתה השאלה הראשונה שהוגשה לו (בכתב): „מדוע דרש הרמטכ"ל שהפגישה עם הסטודנטים תהיה סגורה? ממה מפחד הרמטכ"ל?" השיב דדו: „הרמטכ"ל פוחד מהרבה דברים, כמו כל בן־אדם. אבל ממה שהרמטכ"ל לא מפחד — זה שהדברים שהוא מספר יודלפו לעיתונים. אתם יכולים להיות בטוחים שלא אגלה לכן כאן שום סודות ביטחוניים. אם ביקשתי שהפגישה תהיה סגורה, זה בגלל הסיגנון. בפגישה סגורה אוכל לומר על מישהו שהוא מדבר שטויות. בפגישה פתוחה אצטרך לומר שהוא איננו מדבר כל־כך לעניין. עכשיו תחליטו בעצמכם מי רוצה פגישה פתוחה ומי פגישה סגורה!" רק סטודנט אחד הרים את ידו בתמיכה בפגישה פתוחה. אמר דדו: „עכשיו אני יודע כמה רוצים פגישה פתוחה, וגם מי כתב את השאלה!"

■ ח"כ המערך מחיפה, **משה ורטמן**, נוהג לבוא לכנסת בחולצה ורודה. השבוע, כאשר גם שר־העבודה **יוסף אלמוגי**, העומד לקבל את תפקיד ראש עיריית חיפה, הופיע בכנסת בחולצה ורודה, התלוצץ אחד הח"כים: „פעם היתה זאת חיפה האדומה. עכשיו השתנו הזמנים, והיא הפכה חיפה הוורודה."

■ רעיון גאוני היה לח"כ מק"י **שמואל מיקוניס**. הוא התנגד למינוי שני רבנים ראשיים — אשכנזי וספרדי — בכל הערים, המציא פיתרון: בכל מקום יהיה רק רב ראשי אחד, והוא יהיה תימני. הרעיון מצא מאוד חן לאחד שהקשיב לנאומו: ח"כ אגו"י **יעקב מיזרחי**, שהוא גם רב וגם תימני.

■ בערב שאלות ותשובות שנערך באוניברסיטת הנגב, התנצל סטודנט עולה מארצות־הברית בפני שר־החוץ **אבא אבן** על כי הוא שואל את שאלתו באנגלית. מיהר אבן להשיב לו באנגלית: „אין דבר, אשתדל להבין את השאלה."

■ שר־האוצר **פינחס ספיר** ושר המיסחר־והתעשייה **חיים בר־לב** החמיצו את המסיבה שערך מישרד המיסחר־והתעשייה בקאברט הסאטירי בתל־אביב, כאשר התעכבו בתערוכת־המשק ביריד המיזרח. אולם 120 האורחים שהופיעו למסיבה התנפלו על הסלטים, הנקניקים, האבטיחים, והבשרים הקרים — והצטערו על כך כאשר הגיעו המאכלים החמים — קורקבנים, גולש ואורז. את האוכל החם כבר לא יכלו הנוכחים לדחוס לתוכם, למרות כמויות הוויסקי והשמפניה שלגמו, וסירים שלמים ניזרקו לזבל. את הערב הינחה המפיק **יוסי פרוסט** — שהיה בזמנו יחד עם **אריק אינשטיין** בלהקת הנח"ל — שאמר: „בדרך כלל רואים את התוכנית הסאטירית אנשים רגילים. בערב זה הסאטירה היא בדיוק על הנוכחים, למרות ששני השרים לא הגיעו."

■ בעיות תזונתיות מסוג אחר היו לכתב מעריב **יאיר שטרן**, בנו של מנהיג לח"י **אברהם** („יאיר") **שטרן**, ולאשתו **הדסה**. השניים הוזמנו בערב אחד לשתי קבלות־פנים. במקום הראשון מיעטו לטעום מהמאכלים הרבים שהוגשו, השאירו מקום עבור האירוע השני. אך כשהגיעו לקבלת־הפנים השנייה, התברר להם שבכלל לא מתכוונים להגיש שם מאכלים.

■ את כתבת מעריב בשבוע שעבר, על צניחתם המשותפת של 4 בניו של השוחט **אליעזר רוזנפלד**, הכין הכתב **ישראל הראל**. הראל לא סיפר כי הוא עצמו צנח גם כן, נחת על גבו, נגרר ברוח ונפגע בחוליותיו. בכאבי־תופת כתב הראל את הכתבה, הזמין רופא שבדק אותו, וריתק אותו למשך שלושה שבועות למיטה.

■ איך לעזור לתל־אביב בצורה הטובה ביותר? למועמד גח"ל אלוף (מיל.) **שלמה** („צ'יץ'") **להט**, יש תשובה: „**יהושע רבינוביץ** ואני אוהבים את העיר ורוצים לעזור לה. לכן הפתרון הטוב ביותר הוא שאני אכהן כראש העיר ואעשה כמיטב יכולתי למענה, ורבינוביץ יכהן כשר־האוצר וידאג לעיר מבחינה כספית."

■ דרך מקורית לעשות כסף מצאו השחקנים **אריה אליאס, חיים בנאי** ו**יעקב בן־סירא** שהשתתפו בסרט קזבלן. השלושה עברו בין אנשי הצוות וביקשו תרומות עבור מישפחה רעבה. לאלה שחשדו בהם והתעניינו מי המישפחה, השיבו השלושה שהם אינם יכולים לגלות מפני שזה מתן־בסתר. אחרי שאספו 80 ל"י, ניכנסו למסעת יוניס היפואית, ערכו סעודה חגיגית, הסבירו לתורמים: „הצלתם מישפחה מהרפת־רעב."

■ מאמן קבוצת הכודרגל הפועל ירושלים שזכתה בשבוע שעבר בגביע המדינה, **אמציה לבקוביץ** לא התייחס ברצינות לנבואותיה של אשתו **יעל**, הנמצאת בחודש התשיעי להריונה. גם אחרי שניחשה נכונה לפני מישחק חצי־הגמר השני: „תפסידו 1—0 להפועל תל־אביב." אבל כאשר הרגיעה אותו לפני מישחק הגמר עם הכוח תל־אביב: „ירושלים תנצח 2—0," התייחס ביתר רצינות לדבריה. אחרי שהבקיעו הירושלמים את השער הראשון, שהיה מספיק לזכייה בגביע, התפלל אמציה לשער נוסף — כדי ש„לאשתי יהיה מצב־רוח טוב בלידה."

■ בשביתת־הרעב שערכו הפרופסורים באוניברסיטת תל־אביב כהזדהות עם הפרופסורים השובתים בברית־המועצות, הסתובב הפרופסור למתמטיקה **בוריס מוישנזון**, שעלה לארץ מברית־המועצות לפני שבעה חודשים, בעצבנות ליד הטלפון. למוישנזון היה בזמנו נווה קייץ משותף עם אחד השובתים בברית־המועצות והוא חיכה לקשר הטלפוני עם השובתים שם כדי לדבר איתם ולחסוך תירגום. אך כאשר נוצר הקשר, התאכזב המתמטיקאי: רקטור אוניברסיטת תל־אביב, פרופסור **שלמה סימונסון**, רצה לדבר אישית עם השובתים הסובייטים, דבר שהצריך תירגום, נטל את השפופרת, הספיק רק למסור את הודעת השובתים הישראלים ולשמוע את הודעת השובתים הסובייטים.

■ בהופיעו באסיפה מטעם המישלחת הישראלית לוועידת בולוניה, ביקש **נתן ילין־מור**, החוגג בשבוע הבא את יום־הולדתו ה־60, מחבריו שיפסיקו לברכו לקראת יום־ההולדת: „זאת כדי שלא יזכירו לי מחדש את גילי. מה עוד שיום־ההולדת יחול רק בשבוע הבא."

■ דרך מקורית לנסות לשכנע את מדריכי־התנועה להפסיק את שביתתם מצא **אסף אגין**, המזכיר־הכללי של תנועת הנוער העובד והלומד. הוא זימן אליו את מנהיגי השובתים, אמר להם: „אתם משמיצים אותי בעיתונים באי־סדרים כספיים. איך אתם רוצים שאסתכל בפנים של הבת שלי?" השביתה אומנם הסתיימה כעבור שבוע, אך לא בגלל הנימוק של אגין, אלא בגלל שהשובתים קיבלו את כל דרישותיהם.

■ ראש מערכת ידיעות אחרונות בירושלים והכתב הפרלמנטרי של העיתון, **גדעון רייכר**, החליף את מיקצועו. הפך מעיתונאי לשליח מחלקת־העלייה של הסוכנות היהודית בלונדון. למסיבת הפרידה האינטימית שערכו לו חבריו במועדון החאן הירושלמי, הגיעו קרוב ל־600 אורחים, ביניהם הבוס הקודם של העיתונאי, מרכז מערכת ידיעות אחרונות **דב יודקובסקי**, והבוס הנוכחי אלוף (מיל.) **עוזי נרקיס**.

אסתר טובי הזמרת הישראלית השוהה בארצות־הברית, עסוקה מאוד בזמן האחרון. מלבד הופעותיה בשיקאגו, ניו־יורק ופורטו־ריקו, היא משתלמת בעיצוב־פנים וכותבת ספר בנושא שיחרור האשה. למרות כל זאת, היא מוצאת זמן לבישול אוכל מקורי, אותו היא מפרסמת מעל דפי העיתונות בארה"ב. אסתר מדגימה הכנת מרק אפונה אוטנטי בנוסח דרום־אמריקני.

אבא אבן ביקר בביתן של מישרד־השיכון בתערוכת המשק לשנת הכ"ה, הפגין אופנה חדשה: חולצה מודרנית ציבעונית, בלי צווארון ובלי עניבה. בתמונה נראה השר יחד עם מתכנן הביתן, הארכיטקט ישראל גודוביץ.

יגאל קם: צחוק, צחוק, אבל...

- פרשת ארלוזורוב: איך גבר א ר י ה אליאב על גדעון ל ב ־ א ר י.
- ביד־אליהו ובוושינגטון מ ח ל י ק י ם על הקרח.
- סוף־סוף קיבל דיין טלפון... מ ג ו ל ד ה!
- איחוד חברות התחבורה: אם תרצו, אין זו א ג ד!
- נאומי בחירות: מ י ל ־ מ ו ל מ י ל.
- לתל־אביב צפוי קיץ חם: ג ח ל ה ט.
- תקופת הבחירות: ימי ה מ נ ד ט.
- צימצום היקף העיתונים: אולי בגלל שמדפיסים כל־כך הרבה כסף?
- אינפלציה: כאשר שידור של ק י ל ו ה ר ץ עולה ק י ל ו ־ ה ר צ ל.
- דליה לביא: יש כאלה ה ש ב י ם ל צ י ו ן, ולא להתחתן.

מכתבים

■ שביתת

הרופאים

שביתת הרופאים הממושכת ולא הראשונה, מעוררת בי הרהורים נוגים על המתרחש אצלנו.

אדם שמקדיש את מיטב שנות חייו ללימודים ולאחר־מכן עושה את עבודתו בבתי־חולים גדושי אדם ובקופות־החולים שעשרות חולים צובאים לפתח חדרו על־מנת לשאוב עידוד ועזרה ממנו, אינו מסוגל לטפל בחוליו מחמת המתח הנפשי והמיגע שהוא נתון בו מדי יום ביומו.

ועל כן לא אחת מרגיש החולה במהירות ובמתח שמטפל בו הרופא והרי הוא משלם עבור זה בכסף מלא!

מדוע לא ילחמו הרופאים על לחם וחמאה, בשעה שכספים רבים מתבזבזים אצלנו על דברים של מה בכך?

אישי ציבור שפרשו מפאת גילם, האם מגיע להם מכונית פאר עם נהג צמוד ודירה מפוארת? על חשבון מי? ולמה לא מגיע לרופאים משכורת הוגנת ויחס הוגן?

מאשה פורמן, רמת־גן

■ משהו רקוב

בממלכת המלט

> **„העולם הזה" 1867, „קריעות ביניים — משהו רקוב בממלכת המלט", אורי אבנרי בכנסת על משבר המלט.**

יישר כוחו של אבנרי שהעלה את בעיית תיכנון מדיניות המלט. אם הוא יתמיד בהצעתו, אולי יזוז משהו: „אבנים שחקו מים," אמר הנביא.

זרחין

אך רק לא „מורסד"! אין המדינה חסרה מישרדים, פקידים, מנהלים, ביורוקרטים וסתם בטלנים שכירים וגם מיליוני ל"י הוצאות־סרק.

הדבר צריך להיעשות על־ידי גופים מיקצועיים מיתחרים על פרס, כמו שעושים מדינות מסודרות ומנוסות, ולא על־ידי פקידים שכירים, שעניינם רק למשוך פתרונות, כדי להרבות בשכר ואש"ל, „לשלול שלל ולבוז בז" (ישעיהו, יוד — 6).

אלכסנדר זרחין, תל־אביב

■ תנו לאלוהים

צ'אנס

למרות שכל אחד יודע שלמילחמות לא יהיה קץ, כי כך נברא העולם, ולמרות שאפילו אלוהים לא הצליח במשך אלפיים שנה להביא שלום, חרף כל מאמציו — בכל זאת לא חסרים בני־אדם החולמים ש ה ם יצליחו יותר מאדוני! הם מגדלים שיער ארוך, מתמזמזים חצי־עירומים בפומבי, מייללים פיזמוני־פופ וכותבים „אהבה", באנגלית, על ישבניהם — אבל כלום לא עוזר. כי השלום מסרב לבוא כל זמן שטבועים בנו, עמוק עמוק, היצרים הרצחניים שלנו הנודעים לשימצה, הלוא הם הקינאה, השינאה, תאוות השילטון, תאוות הכסף, האנוכיות והרישעות.

אפשר לנסות לעקר את היצרים השטניים האלה על־ידי עקירת בלוטות מסויימות מגופינו וממוחותינו. אבל הפרוייקט הזה הוא לא מעשי בהתחשב בכמות האוכלוסין העצומה השורצת על פני כדור־הארץ.

אישית, הייתי פותר את הבעייה בדרך קצרה ואלגנטית: הייתי מנקה את היקום עם סידרה של פצצות־אטום ונותן לאלוהים צ'אנס לברוא עולם חדש.

חנן גולדגרט, חולון

■ ההתראות אחרי

המילחמה הבאה

מעולם לא היה מצבנו טוב יותר?
אז להתראות בשעה שש אחרי המילחמה הבאה והבאה אחריה.

חיים שושני, קריית־אתא

■ מי ממשיך

בדרכו של הרצל?

לפי דעתי צריך להגשים את הציונות של הרצל. צריך לחדש את תקופת ההשכלה במדינת־ישראל.

מי כיום הם הממשיכים של המשכילים? בן־גוריון, גולדה, דיין, ספיר וכו'.

הם לא הממשיכים של הרצל והמשכילים! לכן צריך להקים תנועה בשם יהדות של הרצל ממשיכי המשכילים — שעוד לפני 150 שנה האירו את הדרך לעמנו.

חיים צלמן, בני־ברק

■ על קרן

הצבי

> **„העולם הזה" 1867, „אתה והלירה — רואי־החשבון ישלמו פיצויים?", על תפקידם של רואי־החשבון בהגנה על בעל המניות.**

אתם כותבים: „... כך למשל, אישר מישרד רואי־החשבון המכובד בבלי את מאזני חברות צים, דסקו ובנק פויכטוונגר, אישרו כי החברות רווחיות. זמן קצר לאחר מכן התגלה כי כל אחת משלוש החברות הללו הפסידו יותר מ־100 מיליון לירות."

אם זיכרוני הקצר לא מטעה אותי, ההפסדים שולמו על־ידי השר פינחס ספיר, מאוצר המדינה או מהקרן לנזקקי סעד.

דויד לולו, חיפה

■ הומור גס

חסר רגש!

> **„העולם הזה" 1867, „זו תארץ — נלוויתי אל שלושת השבויים החוזרים," תיאור סאטירי על דיווחם של אמצעי התיקשורת עם שובם של הטייסים השבויים מסוריה.**

כינסתם בתוך 49 שורות מודפסות שחור על גבי לבן, אוסף של סחי וזוהמה, לגבי אנשים שכולנו חרדנו לגורלם, שלא ישבו ושיזפו גופם בבריכת גורדון וכדומה. הפכתם רגעים של אושר וגיל לכעור בלתי־נסבל, חדרתם אפילו לחדרי חדרים בתיאורים שרק אנשים חולים בעלי סטיות מסוגלים להמציאם.

כיצד לא תבושו לשים ללעג מעמד שלא נכנה אותו עילאי, אולם בלב שקט נוכל לאמר מרגש עד כאב, וכיצד אתה אורי אבנרי שנחשב בעיני עצמך ואולי רבים אחרים, לאדם נבון היושב במושב הכנסת ורוצה לייצג שכבה בעם, כיצד אתה נתת יד לפירסום אילוח זה? האם כל נושא שהוא כשר לפירסום ובכל צורה שהיא?!

צברית, הרצליה

■ בן שלושה חודשים

וכבר כותב

> **„העולם הזה" 1866, תמונה של תינוק בזרועותיו של הבמאי מנחם גולן.**

פירסמתם תמונתי עם מנחם גולן —

אורי שמר
תמונה מעודכנת

אולם כתבתם שמי אורן ואילו שמי הוא אורי.

אנא תקנו הטעות בהקדם.
מצורפת תמונה מעודכנת.

אורי שמר, תל־אביב

● אורי שמר הוא בנם בן השלושה חודשים של השחקנית אתי גרוטס ומנהל הבמה דן שמר.

יואלה הר־שפי ו„דדו" בחוף אל־עריש
אהבה בלי זיהום־אוויר

■ הכלב

והסיגריות

> **„העולם הזה" 1868, סיפור ב„אנשים" על הכלב חדני־ענק, „דדו", של העיתונאית יואלה הר־שפי.**

לסיפור שלכם על העיתונאית שהפסיקה לעשן כדי שמשכורתה תספיק עבור כלכלתו של הכלב שלה, הייתם צריכים לתת את הכותרת: אהבה בלי זיהום־אוויר.

חבל שלא הראיתם את הכלב הנפלא הזה, שהצליח לגרום לבעליו להפסיק לעשן.

משה רז, תל־אביב

● יואלה הר־שפי בחברת הכלב בחוף אל־עריש — **ראה תמונה.**

■ היכן

המצפון?

אמי חולה בסרטן ומקבלת טיפולים והקרנות בקביעות. בלי ההקרנות הללו הולך מצבה ומחמיר.

מזה כחודש היא לא קיבלה כל טיפול, מכיוון שבכל פעם נדחתה, עד שלבסוף הוזמנה לערב שבועות ואז הובטח לה להתקבל ב־11.6.73. מצבה הולך ומחמיר מרגע לרגע, ואין אל מי לפנות! כל יום עולה להזמין רופא 25 ל"י, והוא נותן לה רק זריקות הרגעה.

אבי משתכר 475 ל"י לחודש.
היכן המצפון?

חייל משוחרר, תל־אביב

■ הרווקות

העירומות

> **„העולם הזה" 1867 — 1859, „הרווקות."**

„כל הכתבות שלכם על הרווקות, אתם מוסיפים איזה שתי תמונות מפוצצות של רווקות עירומות.

מסיבה זו, אני ממליץ ומציע לכם שני פיתרונות:

א) או שתשנו את שם הסידרה ל„הרווקות העירומות";

ב) או שתשתפו ותייצגו גם את „הרווקות הלבושות". אל תגידו לקוראים (ואני ביניהם), שכל הרווקות בארץ הן עירומות.

או שתמונות העירום כרקע לא מתאימות לסידרת הכתבות, או שסידרת הכתבות לא מתאימה לרקע העירום.

ראובן קפלן, ואגאדוגו, וולטה־עילית

■ רגע של

עברית

עדנה: החמאה נמסה כתוצאה מן החום.
דניאל: כתוצאה מ? אני הייתי אומר פשוט: החמאה נמסה מ ן החום! פשוט, בלי „כתוצאה מ".

חיים נקר, בת־ים

■ פורנוגרפיה

שמורנוגרפיה

> **„העולם חזה" 1867 — 1861, „הייתי אשתו של דויד אבידן".**

כמה חבל שברגע של חולשה איבדה הגברת לילי אבידן את הסיכוי המפתה להיכנס לקלסיקה של המספרות כמו פאני היל, ליידי צ'טרלי ועוד.

מה זה פורנוגרפיה, לילי? במשך שבועות בילבלת לנו את הביצים עם הסיפור האנמי והתפל כמותו מתרחשים אלפים ביום.

בעוד אנו מצפים משבוע לשבוע לצימוקים — והנה את מסרבת בשרירות. פורנוגרפיה? האמנם כזו פוריטנית את? אם כן מוטב היה לסיפורך שיתפרסם בדבר לילדים או שמא תעבדי זאת לתסריט גוסח נורית?

פורנוגרפיה־שמונוגרפיה, תגידי שאת פוחדת משתי סטירות־לחי מצלצלות מדויד!

צבי ראובני, קופנהגן, דנמרק

■ עשה אהבה —

לא מילחמה

כל התמונות שהופיעו בזמנו בעיתונכם ב־

השפן והתרנגולת ב„שטרן"
תמונת השבוע

נושא עשה אהבה — לא מלחמה, אינן מגיעות לקרסולי התמונה המצורפת, שהופיעה בשבועון הגרמני שטרן.

לדעתי התמונה יכולה לשמש כתמונת השבוע.

ר. מנשס, רמת־גן

סקסי על הבוקר

no.1 after shave for men מי אחר גילוח לגבר

עם מי אחר גילוח no .1 על הבקר, תהיה לגבר שלך הרגשה חדשה,
הרגשה נפלאה של גבריות ורעננות, הרגשה רעננה וניחוח נעים שילוו אותו ואת הסובבים אותו במשך כל היום.
no. 1 מגיש לך מי אחר גילוח בשני סוגים שונים לבחירתך.
no. 1 בבקבוק הירוק Green Leaf; no. 1 בבקבוק החום Golden Tabacco

באר-ורשבסקי

נפתח קורס

למסג'יסטים/ות
גולדמן

רח' ליברמן 10, ת"א.
טל. 222100, 240495
בין השעות 10 בבוקר
עד 10 בלילה.

אולפן גרג (בר־קמא) פותח
החודש קורס בוקר וערב ל־
קצרנות
עברית ו/או אנגלית.
הצלחה מובטחת! הרשמה:
ת"א: גורדון 5, טל. 236209.
חיפה: „במעלה", טל. 664922.

הלוואות מיידיות
לעובדי מדינה,
הסתדרות,
צבא וקבועים
229377, 229523
תל-אביב

חתול
סיאמי
גורה יפהפייה,
בת 10 שבועות
למכירה

נא לטלפן 03-244553,
בין השעות 14.00—15.00

במדינה

העם

תנו שאנס לגולדה

מסע של חנופה וזילזול בעם

מישהו חושב ברצינות שהעם הזה מטומטם.

אחרת קשה להבין את מסע ההודיה והתשבחות המתנהל בעתונות הישראלית מאז הודעתה של ראש־הממשלה גולדה מאיר כי תמשיך בכהונתה כראש־הממשלה עוד תקופת כהונה אחת. המדובר אינו רק בעתונות המפלגתית, שתגובתה צפוייה. אפילו העתונים המסחריים „החופשיים", יצאו מגידרם כדי להלל את גולדה על החלטתה הנבונה. תגובות מעין אלו הן נדירות למדי אפילו במדינות טוטאליטריות, בהן „מסכימים" הרודנים מדי פעם להמשיך ולשרת את העם תקופה נוספת.

את מסע הליקוק הזה אפשר להבין. טובות ההנאה שמחלק המישטר הקיים לשולטים על אמצעי התיקשורת בישראל, מונעות כל רצון להחלפת המישטר. מה שבלתי ניתן להבנה היא הפניה אל הציבור, לראות בהחלטתה של גולדה פתח לתקופה מהפכנית חדשה.

דוגמא לסוג זה של הנמקה נתן השבוע העתונאי שלמה שמגר, במאמר שפירסם בידיעות אחרונות תחת הכותרת „מגיע לה שאנס". כתב שמגר, בין השאר: „הדבר המינימלי שהיא (גולדה מאיר) רשאית לתבוע הוא כי ניתן לה שאנס לנסות את כוחה גם לגבי הבעיות — והן רבות ונכבדות — שעודן מחכות לפתרונן."

במילים אחרות: הגברת, שמאז עלתה לשלטון לא פתרה אפילו בעיה אחת מה־בעיות הבוערות של המדינה, זקוקה לשאנס מצד הציבור, כאילו בחמש שנות כהונתה עד כה הפריע לה מישהו לפתור איזו שהיא בעיה.

התופעה, שבאה לידי ביטוי בסידרה ארוכה של נאומים ומאמרים, היתה גרועה מחנופה. היא הוכיחה זילזול גובר והולך בכוח השיפוט והאינטליגנציה של המוני העם.

יחסים מרחביים

מישחק זוגי במיגרש הטניס

שר־החוץ המצרי שלח כדור — גולדה ואבן היו מוכנים להדפו

כללי המישחק כבר ידועים. הם גובשו בתרגילים רבים.

שם התרגיל: הצעה לפגישה ישראלית־ערבית.

זהו מישחק־טניס זוגי, שבו כל אחד

(המשך בעמוד 14)

שר־חוץ אל־זיאיאת
„יותר גדול" ו„יותר קטן"

Israel & Palestine

בעריכת לואיס מארטון ומקסים גילן

- במה חופשית למחנה השלום שבין התנועה הציונית לאירגוני־הלחימה הפלסטינים.
- מקור מידע חודשי למתרחש בישראל, בשטחים, ובשורות האומה הפלסטינית — בלי צנזורה.
- במת־דו־שיח בין ישראלים לפלסטינים, יהודים וערבים, המופיעה מזה שנתיים באנגלית, מופצת ישירות לכתובות בארץ ובארצות־ערב.

פ י ר ס מ נ ו :

- את הרקע האמיתי לוועידת בולוניה ומה שהתנהל מאחרי הקלעים **(גליון 21)**.
- את מזימת „שלום הנפט" הנרקם בין סעודיה, ארה"ב, ישראל ואחרים **(גליון 20)**.
- את הדו"ח המלא הראשון על מלחמת הטרור הנגדי של ישראל **(גליון 19)** ועל מיבנהו האמיתי של **„ספטמבר השחור"** **(גליון 17)**. מאמרים אלה הועתקו, ברחבי עולם, במלואם או בחלקם ע"י ה**„טיימס"** (לונדון), **„לה גוש"** (בריסל), עיתונות ביירות, מכונות־חקר אמריקאים וסובייטיים, הביאו לשינויים בחשיבה הבטחונית של מספר ארצות אירופיות.
- כל האמת על מה שהתרחש בעת ביקורה של גולדה מאיר באינטרנאציונל הסוציאליסטי ובוואטיקן **(גליון 18)**.
- פרטי הפוגרום האנטי־הערבי במערב־גרמניה **(גליון 15)**.
- האמת על ההתנקשות בדיפלומאט הישראלי צדוק אופיר, שנורה בבריסל ע"י סוכני־ביון מארוקאים **(גליון 13)** רשימה זו גרמה להשמצה ב„מעריב" שנאלץ לפרסם התנצלות.
- דעות ומצעים מדיניים של **העולם הזה, שיח, מצפן, איפס"ג, ראג'ה, ברית השמאל, רק"ח, חוגי ישראל־פלסטין, די, הפנתרים השחורים** ורבים אחרים.

כתבנו בתל־אביב: יגאל לביב. כתבנו בביירות: סובחי אל־גאזי. אנו קשורים בכמאה אישים וארגונים, המשתייכים לוועד התיאום הבינלאומי למען השלום במרחב.

חתימה: 40 לירות לשנה (10 דולאר). משלוח אוויר.

בר אפריון ב"שרון"
הרצליה חוף־ים

טיפת משקה
ומוסיקה רכה
עושים פלאים
בבר אפריון
שבשרון.
טדי אברמוב ליד הפסנתר
רחבת ריקודים
אינטימית קטנה,
מוזג־אשף היודע להגיש
את המשקה הנכון;
והרי לך בר אפריון
המקום האידיאלי
לבלות בו ערב נעים.

השרון — אחד מרשת מ.נ.י. מלונות נופש בישראל.

הישראלים שחזרו מבולוניה הותקפו בארץ כמשרתי האוייב -

והערבים שחזרו מבולוניה נאלצו להתגונן בפני הלאומנים שלהם

בולוניה בצד השני

„מה יגידו הערבים על ועידת בולוניה?”

התשובה על שאלה זו לא סיקרנה רק את המומחים לענייני המרחב בישראל. היא סיקרנה כל ישראלי, שעקב אחרי הוויכוח, שהתפתח לפני הוועידה ובעיקבותיה.

כי לפני האזרח הועמדו שתי גירסות קיצוניות הפוכות:

● **חסידי הוועידה** טענו שהיא יצרה תקדים היסטורי, מפני שבפעם הראשונה

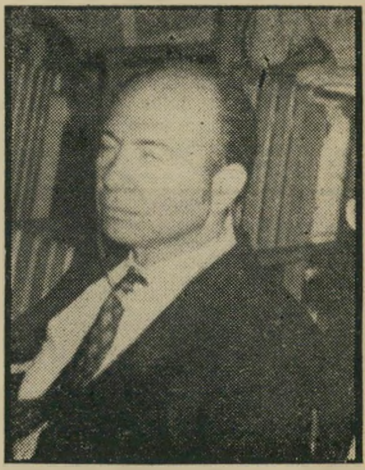

ישבו יחד מישלחות רשמיות מישראל, מ־מצריים, מסוריה ומעיראק, בתמיכת הפלס־טינים, ודנו באופן מעשי בבעיות השלום במיזרח התיכון, וכך נפתח הפתח בפני מיפ־גש ישראלי־ערבי מעשי עוד יותר.

● **משמיצי הוועידה**, ובראשם מיש־רד־החוץ הישראלי, עיתונאי ארץ־ישראל השלמה, מפ״ם ומק״י, טענו שוועידת בו־לוניה היתה טכסיס־תעמולה סובייטי־ערבי, וכי חברי המישלחת הישראלית נתנו לו יד מתוך תמימות או כוונות־זדון.

איזו משתי הגירסות היא הנכונה?

על כך יכלה לבוא תשובה משכנעת רק ממקום אחד: הצד הערבי.

אם היה זה טכסיס ערבי, היתה העיתו־נות הערבית צריכה לפתוח למחרת היום בתרועת־ניצחון, להתפאר בהישג הגדול שהושג, להעלות את נס העובדה שיש־ראלים לקחו חלק במיבצע זה.

שחיקה של מבוכה

אירם התגובה הערבית הצדיקה את הערכת המישלחת הישראלית.

בימי הוועידה עצמה, ובימים הראשונה אחריה, התעטפו כל כלי־התקשורת הער־ביים בשתיקה גמורה. היה ברור כי אף אחד מן המישטרים הערביים לא ידע איך לנהוג כלפי תופעה מוזרה זו של מיפגש ישראלי־ערבי.

הדבר היה די מוזר. בוועידה עצמה הש־תתף, במישלחת המצרית, העורך הראשי של גדול היומונים של מצריים, אל־אחבאר („החדשות”). הוא התלהב במיוחד מנאומו של אורי אבנרי, הפציר בו למסור לו תעתיק ממנו עוד באותו ערב, כדי שיוכל להבריקו במלואו בעיתונו.

אולם הנאום לא פורסם — וגם שום איזכור אחר של הוועידה לא הופיע באותו עיתון. גם השבועון רוז אל־יוסף, ששלח לוועידה כתב בכיר, לא פירסם דבר.

אחרי הוועידה עברו כמה ימים, לפני שבא האיזכור הראשון, בצורת ידיעה לא־גדולה ברדיו קאהיר. האיזכור הראשון בכתב בא בצורת מאמר בחתימת חאלד מוחיי־אל־דין עצמו, בעיתון אל־אהראם („הפיראמידות”), מיום 21 במאי.

אם קיווה מישהו בירושלים שמוחיי־אל־דין יתפאר בכך שמשך ישראלים תמימים ו/או מרושעים למלכודת של התעמולה הערבית, הרי התאכזב. קרה ההיפך: מוחיי־אל־דין לא העז להזכיר בפה מלא את השתתפות המישלחת הישראלית בוועידה.

ברור שמי שקובע את קו העיתונות ה־מצרית החליט שדעת־הקהל הערבית אינה מוכנה עדיין לעיכול תקדים מהפכני כזה, וכי יש להכשירו לכך בצורה זהירה ככל האפשר. לכן הסתפק מוחיי־אל־דין ברמ־זים עדינים ביותר, שיודעי־דבר יכלו למ־צוא בהם אישור להשתתפות הישראלים, מבלי שהדבר נאמר בפירוש להמונים.

مؤتمر بولونيا للعدل والسلام في الشرق الأوسط
خطوة ثالثة .. لدعم التأييد العالمى للحق العربى
بقلم
خالد محيى الدين

מאמרו של מוחיי־אל־דין ב„אל־אהראם”
איך להצדיק תקדים היסטורי

כותב מוחיי־אל־דין: „מן ההכרח להגיע לשיכנוע הכוחות הרבים מקרב דעת־הקהל העולמית, אשר טרם השתכנעו בעניין זה (העמדות הערביות), בין שאותם כוחות מצויים באירופה, באמריקה או באסיה, או אף בתוך המדינה היריבה עצמה.”

היה זה נסיון בולט מצד שוחר־שלום מצרי לשכנע את הלאומנים בארצו ש־חיוני להגיע להידברות ישירה עם כוחות־השלום בישראל. הוסיף מוחיי־אל־דין:

„ההסברה המדינית תישאר תמיד מוג־בלת, ובעלת תוצאה חלשה, אם לא תצליח לשכנע כוחות חדשים, ובעיקר אם לא תצליח להשפיע על חלקים של דעת־הקהל בתוך המדינה היריבה עצמה.”

כלפי מי נאמרים הדברים? אין ספק ש־המישלחת המצרית עמדה, בשובה, בפני התקפה חריפה מצד הכוחות הלאומניים במצריים. יתכן שהתקפה זו היתה חריפה אף יותר מזו שנערכה על המישלחת היש־ראלית בחוזרה לארץ — אם כי לא היתה גלוייה כמו בישראל.

את המשך מאמרו מקדיש מוחיי־אל־דין לבעייה שעמדה לנגד עיניו בכל ימי הוועידה, ושקבעה כמה מן המה־לכים של המישלחת המצרית בה.

לחסוך אימי המלחמה

שוחרי־השלום הערביים הסבירו ל־עמיתיהם הישראליים בוועידה שהמ־שימה החשובה ביותר היא להביא את העי־ראקים והסורים, יחד עם הפלסטינים, לתמי־כה בעמדת־השלום של המישטר המצרי. ה־מצרים אינם יכולים להתקדם במהירות ל־מהלכי שלום, כשהם חוששים מפני הת־קפה עיראקית־סורית עליהם מהעורף. ככל שהערבים היותר־קיצוניים ימתנו את גי־שתם, ברוח המצרית, כן תוכל קאהיר להתקדם בכיוון לשלום.

גישה זו מצאה את ביטוייה בחלק העיק־רי של מאמרו של מוחיי־אל־דין. הוא ציין בהבלטה את השתתפות המישלחות שייצגו את כל מיפלגות השילטון בעיראק ובסו־ריה, ואת תמיכת הפלסטינים, שלא יכלו להופיע בגלל הקרבות בביירות. מייד לא־חר מכן ציין: „יש משום הצלחה בכך שהוועידה, בהרכב כזה”, הוציאה קול־קורא הדוגל בהחלטת מועצת הביטחון 242 ובזכותן של כל המדינות באיזור „לקיום, לעצמאות, לרבונות ולביטחון”.

כלומר: מוחיי־אל־דין מסביר לקוראיו במצריים ובעולם הערבי — כשם שהסבירו הערבים לישראלים בבולוניה — שההישג החשוב ביותר למען השלום הוא שבבו־לוניה הובאו נציגי השילטון בעיראק וב־סוריה, יחד עם הפלסטינים, להסכמה לקו המצרי, הדוגל בהכרה בקיום ישראל, תמו־רת נסיגה מן השטחים.

מוסיף מוחיי־אלדין: „היה ברור לוועי־דה שהערבים דוחים את היסוד המדיני שעליו נוסדה מדינת ישראל, אך עם זאת הם עומדים בפני עובדות המצב המדיני, הנובעות מיחסי־הכוחות באיזור ובעולם.

כשם שהיה ברור כי מצריים אינה מקבלת את החלטת מועצת־הביטחון (242) בתורת הפיתרון האידיאלי לבעייה, אלא, כפי ש־נאמר בנאומי, היא הפיתרון האפשרי וה־מתקבל על הדעת, בהתאם ליחסי־הכוחות באיזור ובעולם, כדי לחסוך מן המיזרח התיכון את אימי המילחמה החדשה.”

מנוסח הדברים ברור שהכותב משיב לטענות שהושמעו נגדו, ונאלץ להצדיק את הוועידה ומעשי המישלחת המצרית בה.

ציטוט מאבנרי

גם בצד הסובייטי לא פורסמה ה־וועידה כניצחון מזהיר של התעמו־לה הסובייטית־ערבית.

אחרי ידיעה קצרה וסתמית באיזבסטיה,

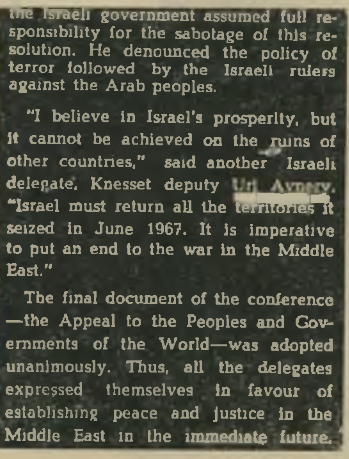
the Israeli government assumed full responsibility for the sabotage of this resolution. He denounced the policy of terror followed by the Israeli rulers against the Arab peoples.

"I believe in Israel's prosperity, but it cannot be achieved on the ruins of other countries," said another Israeli delegate, Knesset deputy Uri Avnery. "Israel must return all the territories it seized in June 1967. It is imperative to put an end to the war in the Middle East."

The final document of the conference —the Appeal to the Peoples and Governments of the World—was adopted unanimously. Thus, all the delegates expressed themselves in favour of establishing peace and justice in the Middle East in the immediate future.

ביטאון הממשלה הסובייטית, פורסם הדי־ווח המוסמך היחידי במאמר צנוע של אי־גור בלאייב, הפרשן הסובייטי הבכיר ש־השתתף בוועידה, בזמנים חדשים, שבועון המקורב למישרד־החוץ הסובייטי.

בלאייב מזכיר רק ארבעה נאומים ש־הושמעו בוועידה: של הנציג הסובייטי הבכיר, של חאלד מוחיי־אל־דין, של אורי אבנרי ושל תופיק טובי.

מדברי מוחיי־אל־דין הוא מצטט את ה־תמיכה המצרית בהחלטה 242. על דברי אבנרי דיווח: „„אני מאמין בשיגשוגה של ישראל, אולם אין להשיגה על חורבות ארצות אחרות *,' אמר נציג ישראלי, חבר־הכנסת אורי אבנרי. ,על ישראל להחזיר את כל השטחים שכבשה ביוני 1967. חיוני הוא לשים קץ למילחמה במיזרח התיכון.”

נראה שגם הסובייטים צריכים להיזהר בהסבירם לידידיהם בדמשק ובבגדאד את הצורך במיפגש ישיר של כוחות־השלום מישראל ומארצות־ערב.

תקדים היסטורי

תגובות זהירות אלה מוכיחות ב־עליל עד כמה צדקה המישלחת היש־ראלית, בסכמה את תוצאות הוועידה.

● הערבים, כמו הישראלים, הבינו ש־נוצר תקדים היסטורי בעצם המיפגש ה־ישראלי־ערבי בבולוניה, ועל כן הם מש־תדלים להודיע על כך לדעת־הקהל הער־בית בזהירות הרבה ביותר.

● יחד עם זאת, לא התכחש המישטר המצרי לתקדים זה, ועל כן הותר לחאלד מוחיי־אל־דין, כראש המישלחת המצרית, לנמק את מעשי הוועידה בשפת־רמזים.

● הסורים והעיראקים נמנעו מכל תגו־בה רשמית, והסתפקו בדיווח של לה מונד, הפאריסאי, הנקרא בהרחבה בחוגים המש־כילים בארצות אלה. הם לא הכחישו את הדיווח הזה, בו נאמר שאנשי הבעת מסוריה ומעיראק „לא נכחו” בשעה שנערכה ה־הצבעה פה־אחד על הקול־הקורא של בו־לוניה, אך לא הוכחש ששאר הנציגים הסורים והעיראקים הצביעו בעדה, ושגם אנשי הבעת לא התנגדו לו. (אם הקול־

מאמר בלאייב ב„זמנים חדשים”
איך לשכנע את הפלסטינים?

הקורא היה מיסמך אנטי־ישראלי מחריד, כטענת מתנגדי־בולוניה בישראל, מדוע לא תמכו בו אנשי הבעת בהתלהבות?)

מכל זה ברור כי הישגי ועידת בולוניה הם ממשיים, אך אינן ניתנים לעיכול ב־נקל — לא בישראל ולא בארצות־ערב.

אולם גם התגובות הזהירות בעולם ה־ערבי מראות שיש מקום להמשך. „אין הוועידה אלא צעד ראשון,” כתב מוחיי־אל־דין — ואחרי הראשון יבוא השני.

כפי שאמר נציג ערבי בכיר לאורי אב־נרי בבולוניה, למחרת הוועידה, כאשר נפ־רדו: „אל תנסה לקפוץ. אין קפיצות. זוהי דרך היסטורית, ואפשר ללכת בה רק צעד קטן אחרי צעד קטן...”

• הנוסח המדוייק של הפסוק הנדון ב־נאומו של אבנרי היה: „אני מאמין שתחיית עם ישראל אינה יכולה ואינה צריכה ל־התבסס על חורבנו של עם אחר.”

תמרורים

נבהר. בישיבה של מועצת המנהלים של השופרסל שהתכנסה בקנדה, לתפקיד נשיא החברה, במקומו של יעקב ברין ש־נבחר ליו"ר מועצת המנהלים, אלוף (מיל.) **יוסף גבע,** המכהן מ־1970 כמנכ"ל שופר־סל.

מונה. לתפקיד שופט מחוזי בנצרת, **תיאודור איר** (39), שמונה ב־1967 ל־שופט־שלום בעפולה, מופיע מזה כמה חוד־שים גם בבית־המישפט המחוזי בנצרת, בו קיבל עתה מינוי רישמי.

פרידמן

מונה. ליו"ר מועצת המנהלים של בית־החרושת לתרופות פלנטקס, מנכ"ל נתיבי־נפט לשעבר **מרדכי** („מוטי") **פרידמן,** המייצג במיפעל את הברון אדמונד דה־רוטשילד שהוא בעל מחצית מניותיו. ה־מחצית השנייה של המניות שייכת לקונצרן כור.

מונה. למנהל נמל־אשדוד, מי שהיה מפקד חיל־הים אלוף (מיל.) **אברהם בוצר.**

נישא. במיסעדת פונטנבלו בתל־אביב, אלוף ישראל בג'ודו **גדעון קדרי** (28), שהחל להתאמן בג'ודו בגיל 15, נסע ב־1967 ליפאן כדי להשתלם אצל אחד

גדעון קדרי בפעולה
אימונים מגיל 15

מגדולי מורי הקאראטה שם, מנהל עתה מכון לג'ודו וקאראטה בתל־אביב, משתתף בתחרויות בינלאומיות.

נידונה. על־ידי בית־מישפט באתו־נה, לשבעה חודשי מאסר בשל עבירות מטבע, מזכירת התאחדות הכדורסל העול־מית **אירסולה פראנק,** שנעצרה בנמל התעופה של אתונה כשברשותה סכומים גדולים של מטבע זר. היא עירערה על פסק־הדין ונאסר עליה לעזוב את יוון.

נפרדו. אחרי ארבעה שבועות של רומן שפורסם ברוב עיתוני העולם, השחק־נית זוכת האוסקר **ליזה מינלי** (27) ו־השחקן הבריטי **פיטר סלרס** שהיה נשוי כבר שלוש פעמים.

נפטר. בגיל 61, הסופר־עיתונאי **אברהם־יהודה גולדראט,** מנהל סיפ־ריית הרמב"ם בתל־אביב שהיה חבר־הכנסת הראשונה, עלה לארץ ב־1933, כתב מאמ־רים תורניים וסיפרותיים בהצופה ומעריב, היה מעורכיו הראשונים של שערים.

לבנון

נפטר. בגיל 70, מנכ"ל חברות הביטוח ירדניה ו־הלבנון, **שמואל לבנון,** שנולד ב־עקרון, סיים את בית־המידרש למו־רים בירושלים, היה מראשוני המייסדים של בתי־הקולנוע עבור הצבא הברי־טי בימי מילחמת העולם השנייה, שי־מש בין השנים 1940 — 1950 חבר בעי־ריית נתניה, ניהל ביום מותו משא־ומתן לרכישת בנק למשכנתאות.

הנדון:

מזל שיטט ז"ל

בן־אהרן: ההסתה של הרביזיוניזם ואחימאיר הביאה לרצח ארלוזורוב

מזכ"ל ההסתדרות ב„דבר": „אין דבר חדש שיוכל להטות הכף לזיכוי אלה שהוחשדו" ★ מתנגד להקמת ועדת חקירה

ח"כ רפאל: יש לגלות הכל על רצח ארלוזורוב

אפשר לדמיין את הסצנה במטה־הבחירות של חרות, בבית־ז'בוטינסקי (לשעבר מצודת זאב) ברחוב המלך ג'ורג' בתל־אביב.

מרידור, ארידור, צרידור ושרידור יושבים בפוזות שונות של ייאוש.

„עם מה נלך לבחירות, כשלא נשאר שום הבדל בין גח"ל והמערך?" זועק צרידור.

„באדר מחבק את גולדה בכל הזדמנות, ומנשק אותה בכל מקום!" מקונן ארידור.

„ספיר נותן לנו כסף בשתי ידיים, וממנן את כל המיפעלים שלנו!" נאנח מרידור, וטופח על כיסו.

„דיין קיבל את כל התוכנית הפוליטית שלנו, ועוד עולה עלינו," גונח שרידור. „איך אנחנו יכולים להסתפק בשתי גדות הירדן, כשדיין דורש את הפרת והחידקל?"

„אין בחירות בלי מאבק־איתנים בין הממשלה והאופוזיציה הראשית," מסכם צרידור. „אין מאבק — אין בחירות!"

דממה דקה משתררת בחדר.

לפתע נתקל מבטו של שרידור בגיליון עיתון־הבוקר המונח על השולחן. „מצאתי!" הוא צועק. „מצאתי! ארלוזורוב!"

„ארלוזורוב?" תמה ארידור, „רחוב ארלוזורוב? מה קורה שם? אני יושב שם בוועד־הפועל!"

„לא הרחוב, האיש!" קורא שרידור בהתלהבות. „רצח ארלוזורוב! על זה אפשר לריב!"

„אבל אז הייתי ילד!" מודה ארידור. „רוב הבוחרים שלנו עוד לא היו אז אפילו בחיים!"

אבל לשרידור יש תשובה ניצחת. „זה היה המאבק האמיתי האחרון בינם ובינינו. היו שם סיסמאות נהדרות: עלילת דם! אות קין! לשבור!"

לשמע המלים הקדושות קמים כל הארבעה, ופורצים באופן ספונטאני בשירו של ז'בוטינסקי על התקופה: „עוד שלם נשלם לך קין... אלוהים לייגון בחרתנו... זה הריב לא נפתר הוא עדיין, בין אדום וכחול־ולבן... יד אחים הסגירתני לכלא..."

מסך.

■ ■ ■

באותה שעה בדיוק מתכנס ברחוב הירקון מטה־הבחירות של המערך.

נוכחים ידלין א', ידלין ב', ידלין ג' וידלין ד'.

„מיואש, חברים, מיואש!" אומר ידלין א'. „איך אפשר לנהל מערכת־בחירות כשאין אופוזיציה?"

ידלין ב' שקוע בהירהורים קודרים. „אי־אפשר להלהיב, כשאין נגד מי. אין סכנה פאשיסטית. אין סכנה קומוניסטית."

ידלין ג' אינו אומר נואש. „אפשר להשמיץ את בגין. פאשיסט. אבנים לתוך הכנסת. רוכבי־אופנועים."

ידלין ב' צוחק צחוק מר. „איפה אתה חי? הוא ישב אצלנו בממשלה. הוא ניסח את ההודעות המדיניות שלנו. הוא עזר לנו לדפוק את מאיר כהנא."

ידלין ד' מנסה: „אולי כלכלה? בורגנים. נצלנים. מוצצים את דם הפועל..."

„אתה מטורף!" משסע אותו ידלין א'. „לנו יש המיפעלים הכי גדולים. אל תתחיל עם ניצול ומציצת־דם! אני לא יודע מי טוב יותר לבנקאים ולמיליונרים, מרידור שלהם או ספיר שלנו."

דממה דקה. הייאוש מרחף בּאוויר כמו עשן־סיגריות.

לפתע נתקל מבטו של ידלין ב' בעיתון־הערב.

„זהו זה!" הוא קופץ ומנופף בגיליון, „רוצחים! טרוריסטים! בירייונים מנוולים!"

„השתגעת?" ידלין א' מנסה לעצור אותו. „תפסיק עם הבדיחות! אנחנו באמצע ישיבה!"

„ארלוזורוב!" צועק ידלין ב'. „רצח!"

„רצח ברחוב ארלוזורוב?" שואל ידלין ג'. „אולי הרגו סוף־סוף את בן־אהרון?" זיק של תיקווה נדלק בעיניו.

„רצח ארלוזורוב!" קורא ידלין ב'. „הדבר הכי אקטואלי במדינה! על זה נלך לבוחר! נגד הסכנה הפאשיסטית. נגד רוצחי־אחים! נגד אברהם סטאבסקי ז"ל!"

מסך.

■ ■ ■

בית הקפטל, רחוב פינקס (אהה, פינקס ז"ל, כמה אתה חסר לנו!) בתל־אביב. מטה הבחירות של המיפלגה הכי דתית והכי לאומית בארץ.

נוכחים רפאל, גבריאל, אריאל ומיכאל.

„איי־איי־איי," מסכם מיכאל. „על מה נלך לבחירות?"

„אף אחד לא מתנקש בקודשי האומה," מתלונן גבריאל. „השגנו כל מה שרצינו."

„אין חזירים. אין ממזרים. יש גורן," זועק אריאל.

„יש כסף לבתי־כנסת, למיקוואות, לבנקים," מאשר מיכאל.

הדממה הדקה הנ"ל.

מבטו של רפאל ננעץ בשבועון, שהיה מונח על השולחן בין הגמרא ופינקס־הצ'קים.

„ארלוזורוב," הוא קורא בהיסח־הדעת. לפתע הוא מזדקף. „ארלוזורוב!"

„ארלוזורוב־שמרלוזורוב," אומר גבריאל. „דבר לעניין!"

„זהו העניין!" צוהל רפאל, „נגד שינאת־חינם! למען אהבת ישראל! נגד המריבות של מפא"י והרביזיוניסטים. מי

(המשך בעמוד 14)

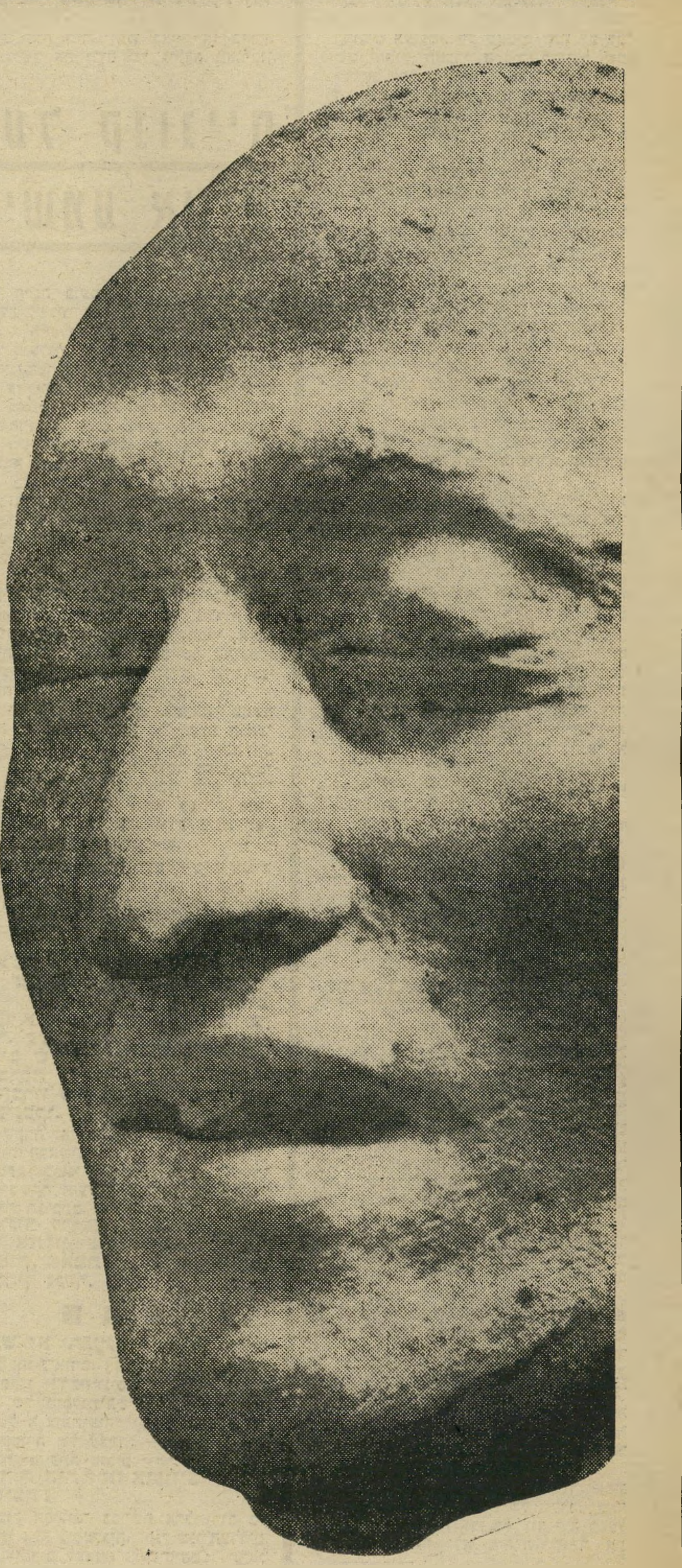

חיים ארלוזורוב אחרי מותו

הנדון

(המשך מעמוד 13)

הטיף אז לשלום־בית, אם לא חותני זצ"ל, הרב פישמן?"

„נהדר! נהדר!" עונה מקהלת המלאכים. „נעמיד את הרב קוק זצ"ל בראש הרשימה!"

„בעזרת־השם ננהל מערכת־בחירות נמרצת נגד זאב ז'בוטינסקי ז"ל וברל כצנלסון ז"ל!"

פרוכת.

■ ■ ■

לא, זה לא צחוק. זה באמת קורה לנגד עינינו.

פרשת־ארלוזורוב צצה שוב.

באותם הימים, בתוספת רמזים ולא־כל־כך רמזים על יחסיה עם הקצין הבריטי.)

האם נהרג ארלוזורוב על־ידי מיפלגתו שלו, כדי לשים קץ לפלירט שלו עם רעיונות דו־לאומיים ולפלס את הדרך לדויד בן־גוריון? (אני מכיר אדם המשוכנע בכך עד עצם היום. בנאומו האחרון שנאם בחייו אמר ארלוזורוב: „אין לקבל את הדיעה האומרת שמה שטוב לפלסטין רע לארץ־ישראל, ומה שטוב לארץ־ישראל רע לפלסטין.")

האם נרצח ארלוזורוב על־ידי הבריטים, מפני שהתחיל לחשוב על שיחרור הארץ משילטונם, וכדי לגרום למילחמת־אחים ביישוב היהודי? (למה לא?

אילו שמע זאב ז'בוטינסקי על קנוניית באדר־עופר, לא היה מאמין למישמע אוזניו

בכך אין פלא. היא צצה מחדש כל כמה שנים. כי היא היתה באמת אחת הפרשות המרתקות ביותר בתולדות היישוב — רומן־בלשים מושלם, היכול לשים בכיס הקטן את איירונסייד, מק־גארט, הנוקמים ומאניקס (זה מהטלוויזיה הירדנית).

מדי פעם מגלה מישהו פרט חדש, או מאשר את אחד הפרטים הידועים זה מכבר. אז מתגלגל כל העניין מחדש.

פרשה מושלמת. יש בה הכל. קדוש מעונה או רוצח שפל. לילה על שפת־הים. תנועה מינית מיזרחית וחשד של ניסיון־לאונס. אינטריגות פוליטיות מסובכות. אליבי. נאופים (אולי). עדויות־שקר (בצד זה או בצד זה, לפי הטעם). חשודים בסיטונות. קרב מישפטי מרתק של עורכי־דין מזהירים (פרי מייסון היה מחוויר מרוב קינאה). תיאוריות ללא־ספור.

זוהי תיאוריה טובה כמו כל האחרות. למה אף אחד עוד לא חשב על זה?).

מתי שיקר אותו צעיר ערבי בן 17, מתקן־האופניים משכונת מנשייה, עבד־אל־מג'יד אל־הינדי אל־בוכארי? כאשר האשים ברצח את ידידו עיסא אל־עבראס, ותיאר את המאורעות בפרטי־פרטים משכנעים? או כאשר חזר בו בלחץ השילטונות וטען שסטאבסקי ורוזנבלאט שמו את כל הסיפור בפיו, בבית־הכלא, תמורת שוחד של 1000 לא"י? (הוי ספיר, מי היה מודה כיום ברצח תמורת אלף לירות?!).

מי היה סטאבסקי? מה היה סטאבסקי? קורבן של עלילת־דם מרושעת, נוסח דרייפוס או זאקו־ונצאטי, או טרוריסט מסוכן שזוכה בעירעור רק בגלל

אברהם סטאבסקי בדרך למישפט (1934)

בלשים מיקצועיים וחובבים. ובעיקר: הרוצח לא נתפס, כך שהכל פתוח לרווחה.

האם שלח הגסטאפו ארצה רוצחים שחיסלו את המנהיג היהודי הצעיר, מפני שהוא התעסק עם הגברת הארית שהפכה לאחר מכן לאשתו של גבלס? (אני זוכר תיאורייה זו היטב עוד מימי ילדותי בתל־אביב הקטנה).

האם היה לסימה ארלוזורוב אקדח, בו הרגה את בעלה בשעת ריב? (גם את התיאורייה המוזרה הזאת הפיצו

העבודה הרשלנית של מישטרת פלשתינה (א"י)? האם היתה זאת יד הגורל (או אצבע אלוהים) שהרגה דווקא אותו על סיפון אלטלינה, כעבור 14 שנה, בדיוק מול המקום בו נורה ארלוזורוב?

סיפור נהדר. ריח של שפת־הים. ערבי עובר על גמל לרגלי בית־הקברות. כוכבים נוצצים בחודש יוני. (האם אפשר לראות בלילה את הצבע האדום? זאת היתה שאלה חשובה במישפט).

בקיצור — מושלם. אך האם זה נוגע לבחירות 1973 יותר מאשר מישפט־ישו, או רצח גדליה בן־אחיקם?

■ ■ ■

אפשר לומר: כל דבר נוגע. ויש בזה מן האמת.

זה נוגע, לפחות, מבחינה השוואתית: לפני 40 שנה לא היתה אפשרית הקנונייה של עופר־באדר, ולא הקואליציה של רחוב ליליינבלום בוועדת הכספים, ולא נשיקת היד בדרך־גולדה.

אילו היה ד"ר יוחנן באדר אז בארץ, היה נושך את ידיה של גולדה מאירסון, והיא היתה בועטת בו. זאב ז'בוטינסקי, שציווה לשבור את ההסתדרות („יא, ברע־כען!") היה מזדעזע לשמע הידיעה שחברי מיפלגתו מקבלים הקצבה קבועה מכספי ההסתדרות. מנחם בגין, אם כבר עבר אז מהשומר־הצעיר לבית"ר־פולין, לא היה מאמין למישמע אוזניו אילו סיפרו לו שהרביזיוניסטים בוועד הלאומי תומכים בשינוי, המגדיל את סיעת מפא"י הארורה בוועד הלאומי.

כי כל פרשת ארלוזורוב אינה מובנת כיום, אם שוכחים את האווירה הפוליטית שאפפה אותה. בארץ התנהלו קרבות־דמים בין עובדים רביזיוניסטים, שלחמו על זכותם לעבודה ולפת־לחם (פשוטו כמשמעו), מול הנסיונות הנמרצים של ההסתדרות להחזיק בידיה מונופול מוחלט על מקומות־העבודה. בפרדסים פרצו תיגרות בין פועלים „מאורגנים" (קרי: חברי ההסתדרות) ובין פועלים ערביים, שהועסקו שם על־ידי הפרדסנים הימניים, שהיו בני בריתה של תנועת ז'בוטינסקי.

מילחמת־האחים הגיעה לשיאה כאשר חתמה ההנהגה הציונית על הסכם ה„העברה" עם גרמניה הנאצית. לפי הסכם זה, יכלו עולים יהודיים, שנמלטו מפני אימי המישטר הנאצי החדש, להציל חלק מרכושם על־ידי העברתו לארץ בצורת סחורות גרמניות. חיים ארלוזורוב מילא תפקיד חשוב בהשגת הסכם זה.

משום־כך הפך ארלוזורוב אישית מטרה להשמצה פרועה. אבא אחימאיר וחבריו ה„בירינים", נשמות תמימות שלא יכלו להרוג זבוב, דיברו בשפה נוטפת־דם שיכלה בהחלט להתפרש כהסתה לרצח.

כאשר נרצח ארלוזורוב, ועוד לפני שנודעו העובדות, היה ברור מייד לרבבות שהרביזיוניסטים ביצעו את זממם. זה היה מונח באוויר. כשם שהיה ברור לרבבות אחרים שזוהי עלילת־דם שפלה, שפוברקה במזיד על־ידי בן־גוריון וחבריו כדי לשבור את תנועת ז'בוטינסקי.

מה שקרה לאחר־מכן לא היה אלא יישום האמונות הראשונות, הספונטאניות, האלה. אין ספק ששני הצדדים זייפו עדויות, הדיחו לשקר והעלילו עלילות, כדי להצדיק את תגובתם הראשונה.

בניגוד לרומן־בלשים, אין כאן עמוד אחרון, שבו מתגלה הרוצח בוודאות. האמת לא תיוודע לעולם בביטחון גמור.

■ ■ ■

אישׁ לא יתגעגע לימים של כמעט־מילחמת־אחים. אבל למראה ההזדקנות של מפא"י והרביזיוניסטים, למראה ההתנוונות של מיפלגת־השילטון (השלטת מאז) ושל ה„אופוזיציה" (שהפכה זה מכבר לקאריקטורה של עצמה) — אפילו הימים ההם נראים עתה טובים יותר.

לפחות היתה אז אופוזיציה, אלטרנטיבה!

העיסוק הפוליטי בפרשת ארלוזורוב כיום אינו אלא נוסטלגיה. זקני שני הצדדים כאילו אומרים לעצמם ולצעיריהם: „תראו איך היינו פעם! אנחנו נראים כיום כשפנים, אך בעצם אנחנו אריות, כמו אז!"

פעם, לפני הרבה־הרבה־הרבה שנים...

במדינה

(המשך מעמוד 10)

מאנשי הזוג יודע בדיוק מה עליו לעשות. השבוע זה הופעל שוב.

כדור מצרי. הכדור היה בידי מוחמד אל־זאיאת, שר־החוץ המצרי רחב־המידות. הוא הופיע בקופנהאגן לשם טיפול במחלת הסכרת שלו — המחלה שהרגה את גמאל עבד־אל־נאצר.

באחת ההופעות שלו שם הרים את המחבט ושלח כדור. הוא הכריז שהוא מוכן להיפגש פנים־אל־פנים עם אבא אבן, בנוכחות גונאר יארינג.

הידיעות עוררו מייד התרגשות בקהל־הצופים העולמי. רק מעטים שמו לב לכך ששר־החוץ המצרי הקפיד להוסיף שעל ישראל להכריז, כמובן, על נכונותה להחזיר את השטחים ולהכיר בזכויות הפלסטינים.

כדור ישראלי. בצד השני של המיגרש עמד הזוג היריב מוכן לקלוט את הכדור, ולהחזירו מעבר לרשת.

מובן שאין ממשלת גולדה מאיר חולמת להחזיר את כל השטחים, או להכיר בפלסטינים. ממילא אינה מעוניינת בשום פגישה עם יארינג, שתתבסס על הנחות אלה. מאידך, אסור ליצור את הרושם שהמצרים מוכנים לפגישה, ודווקא הישראלים מסרבים.

הראשון שהרים את המחבט שלו היה אבא אבן. הוא הצהיר שהוא מוכן בהחלט להיפגש עם זאיאת, בנוכחות יארינג. בלי תנאים מוקדמים, כמובן.

ואז שלחה גולדה את הכדור שלה. באותו יום עצמו, כאילו במיקרה, בהשיבה לשאלות סטודנטים באוניברסיטת תל־אביב, השמיעה את ההצהרה המדינית הבאה:

„אין שמץ של ספק, שאילו היינו פותחים במשא־ומתן עם סאדאת* מייד אחרי המילחמה, הוא היה מקבל שטח רחב יותר מסיני, מזה שאנו מוכנים לתת לו לו כיום..."

גורם אלמוני דאג שדווקא תשובה זו תשודר מייד ברדיו, תקבל הד עולמי מתאים, בצד הודעתו של אבן.

פירוש ההודעה למצרים: פעם היתה ישראל מוכנה להחזיר חלק „יותר גדול" מחצי־האי סיני. עכשיו היא מוכנה להחזיר רק חלק „יותר קטן". קל וחומר שאין ישראל מוכנה להחזיר את כל חצי־האי סיני, כפי שדורשים המצרים כתנאי־בל־יעבור, וכפי שדרש גונאר יארינג בתזכיר המפורסם שלו מלפני שנתיים („חזרה לגבול הבינלאומי").

אחרי הצהרה זו, מפי הסמכות הישראלית העליונה, כל פגישה בדרג של שרי־חוץ הפכה בלתי־אפשרית. אל־זאיאת מיהר להודיע באל־אחבאר שהוא התכוון, כמובן, לפגישה אחרי שישראל תיסוג מן השטחים.

מנגנון

מרד בשגרירות

מה עושה שגריר כאשר אין לו חשק לחזור למולדת?

פעמיים מאז מונה ב־1970 כשגריר ישראל בלונדון, היה מיכאל קומיי, 65, צריך לעזוב את תפקידו. הסיבה לא היתה אי הצלחה בתפקידו. שכן תפקיד שגריר ישראל בלונדון אינו מצריך כישורים מיוחדים. אבל החילופים התכופים בצמרת מישרד־החוץ, והצורך במציאת מקומות בניכר לפקידים בכירים שרוצים להיפטר מהם, הציבו רשימה של מועמדים העומדים בתור כדי לקבל תפקיד כבוד כמו מישרת שגריר ישראל בלונדון.

הראשון בתור היה גדעון רפאל, 60, יליד ברלין, לשעבר שגריר ישראל באו"ם ומנכ"ל מישרד־החוץ. אילו היה הדבר תלוי בשר־החוץ אבא אבן בלבד, הוא היה עורך את חילופי השגרירים במחי־יד, בעיקר כדי לפצות את גדעון רפאל שבגלל יחסיו עם גולדה לא ניתן לו להעניק לו כל תפקיד במישרדו מלבד התואר של יועץ מיוחד לשר.

אבל אבן לא יכול למנות שגריר, אפילו בלונדון, ללא אישורה של גולדה. וגולדה, שהחרימה את אבן כל עוד היה רפאל מנכ"ל מישרדו, לא מיהרה לאשר את

* גולדה התכוונה, כמובן, לגמאל עבד־אל־נאצר. סאדאת לא מילא אז תפקיד חשוב.

במדינה

התפקיד לרפאל. מכיוון שהמקום היה שמור רק לרפאל, נהנה קומיי מן ההפקר והמשיך לכהן כשגריר.

סיכסוכים אישיים. קומיי, יליד קייפטאון שבדרום־אפריקה, המשרת במישרד־החוץ מאז הקמתו, ניסה לדחות את הגזירה, התחנן שיאריכו את כהונתו לפחות בשנה נוספת. כאשר נדחתה בקשתו וגולדה נתנה סוף־סוף את הסכמתה לשליחת רפאל ללונדון, אירע משהו מוזר.

בעיתונות הבריטית החלו להופיע פירסומים לפיהם שוררת מורת־רוח מרובה בין צוות עובדי השגרירות בלונדון והם מאיימים להתפטר מתפקידיהם אם ימונה רפאל כשגריר. קומיי עצמו, בהודעת הפרידה שלו לעיתונות הבריטית, ציין כי במקומו יבוא „עובד בכיר של מישרד־החוץ” מבלי לנקוב בשמו של רפאל.

הידיעות לא היו מדוייקות. בשל יחסיו האישיים המעורערים עם חלק מעובדי מישרד־החוץ, הצליח רפאל להסתכסך עם כמה מהם, המשרתים עתה בשגרירות בלונדון. אלה יודעים כי אם לא יעזבו, יסלק אותם רפאל ממילא. כתוצאה מכך הדליפו את האיום במרד בשגרירות לעיתונות האנגלית, אולי מתוך חשבון שהשערורייה שתיפרוץ תעכב את מינויו של רפאל עד שיירגעו הרוחות.

שגריר רפאל
חתירה בלונדון

במקרה כזה היתה גם מתגשמת משאלתו הדחויה של קומיי: המשך שירותו בלונדון לפחות עוד תשעה חודשים, עד שיגיע מועד צאתו לגימלאות.

מיפלגות

תרנגולת עם כיפה

הבטחת בחירתו של יהושע רבינוביץ' בתל־אביב תהיה תלויה בהענקת תיק שר לרפאל

מה קדם למה, הביצה ממנה בקעה התרנגולת או התרנגולת שהטילה את הביצה?

בעייה מעין זו מעסיקה לאחרונה את הלול המפלגתי של ישראל. באגף המפד"לי של הלול התגלתה תרנגולת העומדת להטיל ביצי זהב. הוא התגלמה בדמותו של יצחק רפאל, שעל פי תוצאות הבחירות האחרונות בוועידת המפד"ל זכאי להכליל שלושה אנשים מסיעתו בין עשרת המקומות הראשונים והריאליים של רשימת המפד"ל לכנסת.

על המועמד הראשון שיקח עימו רפאל לסיעת המפד"ל בכנסת השמינית, כימעט אין חילוקי־דיעות. המקום שמור לנציג העדה המארוקאית, ראש־העיר רמלה, אבוחצירה.

על ביצת הזהב השניה מתחרים שני מועמדים: נציג סיעת רפאל בירושלים, דוד גלאס, ונציג סיעת רפאל בתל־אביב, עורך־הדין היים בסוק. ייתכן שרפאל היה בוחר ביניהם לפי נטיית ליבו או לפי יחסי הכוחות של הסניפים, אלא שכאן הסתבר לפתע כי התרנגולת תלויה לפעמים בביצה.

במי תלוי רבינוביץ'? מאחר שכיום כימעט ברור שגם הבחירות המוניציפאליות הבאות ייערכו שלא בשיטת הבחירות האישיות, נראה כי שוב יווצר בתל־אביב מצב בו תהיה בחירת ראש־העיר תלויה בלשון המאזניים המפד"לית. סניף המפד"ל בתל־אביב נמצא בשליטת אנשי רפאל. אלה יכולים להתנות את תמיכתם בהמשך כהונתו של יהושע רבינוביץ' בכך שהמערך יתמוך בצירופו של ח"כ יצחק רפאל לממשלה כשר, דבר שגולדה התנגדה לו במשך תקופה ממושכת.

אולם אם לא יכליל רפאל את נציג הסניף התל־אביבי ברשימת המפד"ל לכנסת, עשוי הסניף לפנות לו עורף, לא לתמוך ברבינוביץ' ועל־ידי כך להכשיל את בחירתו של רפאל כשר. מידת תרנגוליותו של רפאל תלויה לכן לא מעט בסוג הביצה שהוא עומד להטיל.

הסתדרות

האיגוד המיקצועי של הממשלה

חלוקת כיסאות חשובה לצמרת ההסתדרות יותר משביתת הרופאים

כינוסו של הוועד־הפועל הוא מאורע נדיר בחיי ההסתדרות הכללית. 150 חברי המוסד העליון מתכנסים פעמים ספורות בשנה בלבד. היה זה רק טבעי שהם כונסו בימים אלה שוב, לדיון בנושא הבוער ביותר במדינה — שביתת הרופאים.

אולם מי שראה במו עיניו מה התרחש בישיבה, לא יכול היה שלא להצטער על שהמוסד הנכבד התכנס בכלל.

גודל האפסות. שביתת הרופאים היתה רק אחד משני הנושאים שעמדו בפני המליאה. הנושא האחר היה: הגדלת מיספר הצירים בוועידה ה־12 של ההסתדרות.

לאחר החלק הראשון של סדר־היום, שכלל קבלת־פנים לנשיא־המדינה, עבר הוועד־הפועל לדון בשאלת הצירים. לשאלה נכבדה זו הוקדשו מרבית המאמצים, הזמן ותשומת־הלב של המשתתפים. לאחר מכן, עבר הדיון לשאלת השביתה.

יש צורך להבין את גודל אפסותו של הנושא הראשון, כדי להזדעזע כיאות מסדר־העדיפויות של נציגיהם של מיליון ורבע עובדים במדינה.

מצב גרוטסקי. תפקידם של הצירים בוועידה הוא לעמוד דום בעת שירת ההימנונים, להקשיב לים הנאומים, ולהצביע על ההחלטות הכוללניות שבסופה. מתוך 1001 צירי הוועידה ה־11, שנערכה בדצמבר 1969, הגיעו לכלל דיבור כ־25. מצב גרוטסקי זה לא מנע מסיעת המערך להציע העלאת המיספר ל־1501. „אם כבר, הייתי מציע להגדיל את מיספר הצירים למיליון ו־200 אלף,” אמר בדבריו נציג סיעת העולם הזה — כוח חדש בוועד־הפועל, אלכס מסיס. „מדוע שלא כל חברי ההסתדרות ייצגו את עצמם?”

דיון מביך. לאחר שפתרו את הבעייה הבוערת, החשובה כל־כך לעם ישראל, ניגשו החברים, בעייפות וחוסר־עניין מדהימים, לדון בבעייה ההמורה ביותר שעמדה על סדר־יומו של כל אזרח בישראל. לחברי הוועדה המרכזת לא היה הרבה מה לומר בנידון, מלבד התנגדותם האוטומאטית לתביעות הרופאים. למרות שבוועד־הפועל ישנם גם כמה חברים שהם רופאים, ובהסתדרות כמה אלפי חברים שהם רופאים — לא ייצג איש את הרופאים בדיון זה, ואף רופא לא השמיע דבריו.

יצחק בן־אהרון ניסה להפסיק את הדיון המביך מייד לאחר דברי־הפתיחה, אך לא הצליח. „אתם מוכיחים שוב ושוב שאתם הינכם האיגוד המיקצועי של הממשלה, לא של העובדים,” הטיח נציג העולם הזה, שהיה היחיד שתמך בתביעות הרופאים, „אתם מקדימים מכה לרפואה, במקום רפואה למכה.”

מנחם בגין וצבי רוזנבלט ניצבים דום לזכרו של ארלוזורוב
סופה בסיון

פרשת ארלוזורוב

המיכתב הסודי

מה הכיל המיכתב שכתבה סימה ארלוזורוב למנחם בגין ב־1969?

מסיבת העיתונאים שכינס השבוע מנהיג חרות, ח"כ מנחם בגין על הנושא „גילויים חדשים על פרשת רצח ארלוזורוב”, לא הכילה אפילו גילוי חדש אחד. בגין חזר על תביעת תנועתו מלפני 18 שנה, להקים ועדת־חקירה, שתיקבע שוב כי אלה שהואשמו ברצח מנהיג מפא"י ב־16 ביוני 1933, חפים מכל פשע. אפילו בעובדה שבגין כינה את ארלוזורוב „קדוש” ו„הי"ד” לא היה שום חדש. אבא אחימאיר, ראש ברית הבירינוים ואחד הנאשמים במשפט רצח ארלוזורוב, עשה זאת לפניו כבר הרבה שנים קודם לכן.

רק לרגע אחד התעורר זיק של תקווה שמשהו חדש יתחולל בעיקבות הופעתו של בגין. היה זה כשאחד העיתונאים שאל את בגין שאלה הקשורה באלמנתו של חיים ארלוזורוב, סימה.

בגין נאנח אנחה עמוקה ואמר: „קיוויתי ששמה לא יוזכר כאן.” אבל כעבור רגע שלף מתיקו שני העתקי מיכתבים ואמר: „מכיוון ששמה הוזכר, אין לי ברירה אלא לספר שבשנת 1969 שיגרה אלי הגברת ארלוזורוב מיכתב. מאחר שהיא לא הירשתה לי לפרסם את תוכנו ברבים אינני יכול לקראו. אבל אני רשאי לקרוא את תשובתי אליה.” וכאן החל בגין לקרוא את מיכתב תשובתו לאלמנת המנהיג שנרצח שנפתח במילים: „הריני מבקש להודיעך כי קראתי את מיכתבך בתשומת־לב אך גם בכאב ובתדהמה שאין להם שיעור.”

בהמשך המיכתב מודיע בגין לסימה ארלוזורוב כי הוא נמנע מוויכוח עימה, בהתאם לצוואתו של זאב ז'בוטינסקי, שתבע בשעתו מאברהם סטבסקי — הנאשם שהורשע תחילה ונידון למוות כרוצח ארלוזורוב לפני שיצא זכאי בעירעור* — שלא לתקוף את הגברת ארלוזורוב כי „על אף עדותה, זכור את השבר שאירע לה.”

מיזת מידי הגורל. מה מצאה סימה ארלוזורוב לכתוב למנהיג מחנה הימין 36 שנים אחרי רצח בעלה?

סיפור המיכתב לא נשאר סודו הבלעדי של בגין. הוא הגיע, ממקורות שונים, כולל סימה ארלוזורוב עצמה, לידיעת רבים. היה זה אחרי שהספיריטואליסטית ובעלת אולפני ההסרטה, מרגוט קלוזנר, פירסמה ב־1969, ספר על פרשת רצח ארלוזורוב שנשא את השם סופה בסיון.

בהתעמקה בפרטי חייו של ארלוזורוב, שנרצח בגיל 34, ניסתה מרגוט להוכיח כי מותו נקבע מראש על־ידי הגורל, וכי שורת אירועים שאירעו לו בשנים שקדמו לרצח, מוכיחה זאת. בסיכום קיבלה מרגוט קלוזנר את התיאוריה לפיה היו אלה ערבים שרצחו את ראש המחלקה המדינית של הסוכנות.

כאשר הגיע הספר לידיה של סימה, היא הגיבה על כך בהודיעה למרגוט שלא תעז עוד לדרוך על סף ביתה.

במסיבה שנערכה לרגל הופעתו של הספר השתתף גם מנחם בגין, שהיה אז שר ללא תיק בממשלת הליכוד הלאומי. בגין העלה את הספר על נס, טען שהוא חייב להיקרא על־ידי כל איש בישראל.

הכרזתו זו של בגין, לא כמנהיג חרות, אלא כשר בממשלת ישראל, הוציאה את סימה משלוותה. היא כתבה לבגין מיכתב, בו טענה כי כשר בממשלה אסור היה לו להמליץ על ספר רצוף שקרים. למיכתב צירפה את העתק פסק־הדין של בית־המישפט שהרשיע בשעתו את סטבסקי.

אלה שקיוו בסתר ליבם כי מיכתבה של סימה ארלוזורוב לבגין הכיל גילויים חדשים, העשויים להאיר את הפרשה באור חדש, ודאי יתאכזבו כאשר יפורסם המיכתב ביום מן הימים.

* משלושת הנאשמים במישפט נותר בחיים רק צבי רוזנבלט, פנסיונר של עיריית תל־אביב.

שביתות

סיוע משפחתי

מיהי הרופאה המיסתורית שיצאה לשבור את שביתת הרופאים?

בתום שלושה שבועות של שביתה, היו רופאי ישראל מלוכדים בחזית איתנה בתביעותיהם הכספיות ממוסדות הרפואה הציבוריים. קול אחד בלבד יצא מקרב מחנה הרופאים בגלוי נגד השביתה.

היה זה קולה של הד"ר אילה מאיר מתל־אביב, ששלחה מכתבים לכל מערכות העתונים בהם התייצבה למעשה לצד המעסיקים. לא היה פלא איפוא שמוסדות הרפואה בישראל, שהתאגדו להגן על האינטרסים שלהם נגד הרופאים נטלו את מכתבה של הד"ר מאיר ופירסמו אותו במודעות ענק בכל העתונים.

המכתב היה מנוסח כאילו נכתב בידי

(המשך מעמוד 16)

אתה והלירה

האוצר מעשיר את המליונרים

כל יבואן המביא ארצה מיטענים ב־דרך־האוויר, יודע כי עליו להוציא את הסחורה ממחסני הממשלה בלוד תוך יומיים. הסיבה: המחסנים קטנים ומיו־שנים, היו כבר קטנים מדי עם קום המדינה — ומאז לא נוסף להם אף מטר מרובע אחד של שטח.

אולם במציאות, אין כל אפשרות להשיג את כל האישורים הדרושים לשיחרור המטען מהמכס בפחות משבוע ימים. התוצאה: המיטען מועבר אוטו־מאטית למחסני־ערובה פרטיים, והיבואן חייב לשלם סכום ניכר לבעלי המחסנים, תמורת האחסנה.

אחד מבעלי המחסנים הגדולים ביותר היא חברת **בני משה קרסו** — שהם גם מבעלי בנק דיסקונט וסוכנות המכוניות רנו.

פקידים בכירים במכס בלוד טוענים כי כתוצאה מהעברת המיטענים באונס למחסני־הערובה הפרטיים, מרוויחים בע־לי המחסנים מיליוני לירות לשנה.

הצרה היא רק, שרווחים אלה באים כמובן מכיס הציבור, מאחר שהיבואן מוסיף את ההוצאה המיותרת למחיר ה־סחורה.

הבורסה

מלחמת הבנקים נגד דוברת

אהרון דוברת, מנהלו של קונצרן כלל, עוד לא סיים לעכל את רכישת החברה המרכזית — וכבר הוא נתון בעיצומה של מלחמה חדשה.

הקרב על רכישת החברה המרכזית, ש־הסך את כלל לאחד מענקי־המשק ביש־ראל, היה מר וממושך. הקרב החדש יהיה אף חמור יותר.

שכן הפעם, יצא דוברת למלחמה בשלו־שת הבנקים הגדולים בישראל.

אחרי בליעת המרכזית, יש כיום לכלל הון־עצמי של 120 מיליון ל״י. אולם גם הון־עצמי ענק זה אינו מהווה בסיס רחב למדי, לפעולותיו העצומות של הקונצרן, ודוברת מעוניין ביותר להרחיבו.

הסיבה העיקרית: דוברת הוא כיום ה־שליט הבלעדי של כלל, מאחר שכל שאר בעלי המניות אינם יכולים לרכז בידיהם כוח־הצבעה מספיק כדי להתגבר עליו.

אולם לא כך היה מצב הדברים בעבר: עד לפני שנה, היתה השליטה בכלל בידי הבנקים הפועלים ודיסקונט, שהחזיקו ב־15 אחוז מניות כל אחד, ולאומי, (7.5 אחוז). אז, נאלץ דוברת לתמרן בין ה־שלושה. היה תלוי בהסכמתם בכל.

כאשר בלע כלל את החברה המרכזית, והון המניות עלה מ־80 מיליון ל־120, ירד כמובן חלקם של שלושת הבנקים בשליטה, והעודף התפזר בין בעלי מניות קטנים, שרבים מהם הפקידו את כוח ה־הצבעה שלהם בידי דוברת.

שלושת הבנקים תבעו שיוקצו להם מניות נוספות, כדי שכוחם יישאר כב־עבר, אולם דוברת סיכל את תוכניתם, השכיל לשמור בידיו את אחד היתרונות החשובים של המיזוג.

התוצאה: שלושת הבנקים הכריזו מל־חמה קרה על דוברת, כשהטאקטיקה ש־להם היא לחכות לשעת הכושר, כאשר כלל יסתבך, בבוא שעת שפל, בקשיים, וייזקק להם. אז, יכתיבו לו את תנאיהם.

דוברת הבין גם הוא את התוכנית, החל־ליט להתגונן מפניה על־ידי חיזוק כלל באמצעות הגדלת ההון העצמי.

הוא פנה לשלושת הגדולים, ביקש ש־ינפיקו לכלל 40 מיליון ל״י נוספות של מנ־יות, החליט על מחיר של שתי ל״י למניה.

לכאורה, היה זה שער נוח, מאחר ש־מחיר מניית כלל בבורסה כיום נא ב־סביבות שלוש ל״י. אולם הבנקים ידעו שהשער הוא מלאכותי, והמחקר שערכו גילה ששווי מניות כלל צריך לנוע ב־סביבות 1.5 ל״י. הם סירבו להנפיק את המניות במחיר גבוה יותר.

דוברת לא התרגש, החליט לוותר בכלל על עזרת הבנקים, פנה לגייס הון ב־ארצות־הברית.

תוכניתו היא עתה לגייס שם 40 מיליון דולר — דהיינו, הכפלת ההון העצמי של הקונצרן. לדעת מומחים, סביר להניח ש־הוא יצליח לקבל שם יותר מדולר למנייה — כלומר מחיר גבוה הרבה יותר משווי המנייה כיום.

אם אכן יצליח, יבטיח דוברת לקונצרן־הענק שלו ביטחון מלא מפני לחצי הבנ־קים וכל סכנת מיתון שהיא. הצפוייה לדעת רבים אחרי הבחירות.

הממשלה מעודדת הברחת מטבע

במרבית כלי־הרכב חנעים בישראל מותקן רדיו מתוצרת אחת — **תדיראן.** הסיבה: מכסי־חמגן הגבוחים.

לרוב בעלי הרכב, אין זה משנה ביו־תר, מאחר שאיכותו של המקלט של **תדיראן** היא משביעת־רצון למדי.

היחידים המוטרדים מכך הם יבואנים, שאינם יכולים לייבא מקלטי־רדיו למכו־ניות. בניגוד לצרכן הממוצע, המאמין ש־**תדיראן** מייצרת את תוצרתה, יודעים היבואנים כי היא מייבאת את מרכיבי המקלטים מיפאן, מרכיבה אותם בארץ במיפעל האלקטרוניקה שליד קיבוץ יד־מרדכי, ומוכרת אותם כתוצרת ישראל.

אין זה המיקרה היחיד בו קיבלה **תדיראן** זכויות־בלעדיות. גם בתחום הסו־ללות סגרה **תדיראן** את היבוא למתחריה.

לדוגמה: המחיר לצרכן של סוללה 1.5 וולט, המיוצרת על־ידי **תדיראן,** הוא 65 אגורות. מחיר סוללה כזו מתוצרת יפאן הוא 2.5 סנט — חמישית ממחיר הסוללה הישראלית.

כדי להגן על תדיראן, אסר מישרד המיסחר והתעשייה לייבא לארץ סוללות שמחירן פחות מ־7.8 סנט.

התוצאה: היבואנים יכולים לרכוש סוללות בחו״ל במחיר 2.5 סנט, לקבל עבורן הקצבה של 7.8 סנט, ולהשאיר את ההפרש בחו״ל כרווח נקי ממס.

לקראת התפוצצות בנמל־התעופה לוד?

לפי כל הסימנים, רחוק עדיין נמל־התעופה לוד מפעולה תקינה:

- שמועות עקשניות חוזרות ומספ־רות על אי־סדרים חמורים בנמל ובמינ־הל התעופה האזרחית, האחראי עליו.
- ד״ר אפריים זוסמן, סגנו של ראש המינהל, יהודה רבין, עומד להתפטר.
- מהנדס הפיתוח הראשי של הנמל, דייב אקרמן, הודיע על שיבתו לקנדה ארץ־מוצאו, בגלל אי־הסדרים והמריבות בין המנהלים.

פילץ זכה בעבודת־ענק - ללא מיכרז

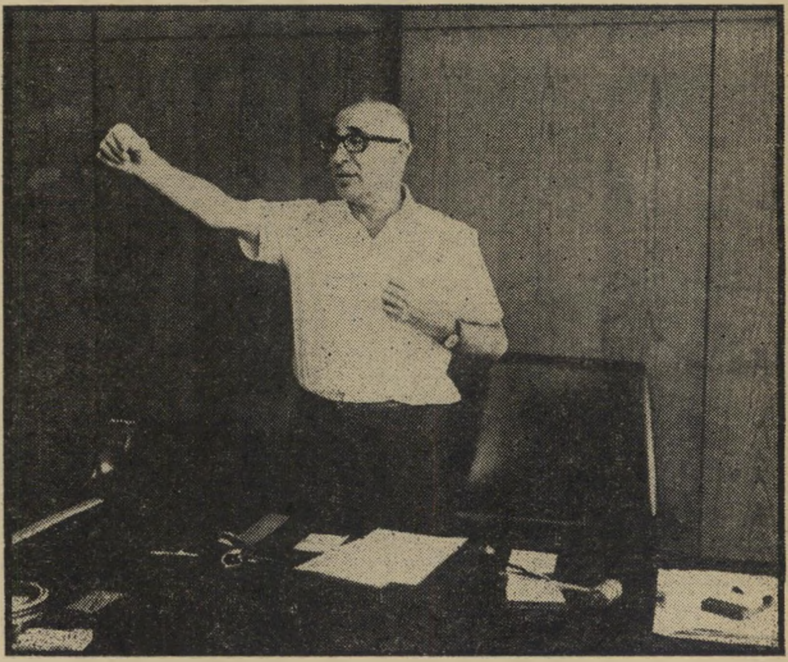

ראש העירייה רבינוביץ
נימוק לא משכנע

שעתו היפה ביותר של הקבלן המיליונר אריה פילץ היא שעת ערב־בחירות. אחת לארבע שנים, פורח מזלו בצורה מופלאה.

היה זה בתקופת ערב־בחירות — התקופה בה תורמים אנשים רבים סכומים רבים לקופות המיפלגות — שפילץ קיבל מעיריית תל־אביב — ללא מיכרז — את הקמת התחנה המרכזית החדשה בעיר.

בימים אלה, חזרה על עצמה התופעה: הוא זכה — שוב ללא מיכרז — בפרוייקט הקמת איזור שוק הכרמל החדש.

נימוקו המוזר של ראש העירייה, יהושע רבינוביץ: „פילץ הוא היחיד המסוגל לחרים פרוייקט בהיקף כזה.״

אין ספק שפילץ הוא קבלן גדול, המסוגל להרים נושאים כבדים. בעוד בניין התחנה המרכזית נמצא בעיצומו, מתחיל להתנשא כבר פרוייקט דיזנגוף סנטר, עליו הרוויח פילץ — עד היום, כאשר הנושא רק בתחילתו — 14 מיליון ל״י. בהתחשב שהפרוייקט נפל בחלקו בהשקעה של 200 אלף ל״י בלבד, זה רווח סביר למדי.

הפרוייקט היה שייך, במקורו, לידידו הטוב לבנשטיין, שהכניס את פילץ כשותף זעיר לעסק. הזעיר הפך לבכיר, זרק את לבנשטיין עצמו החוצה, מכר רבע מהנושא — ברווחים ניכרים לקבוצה צרפתית — החל משתתף, באותה הזדמנות, בעסקי־בנייה נרחבים בפאריס.

אולם למרות גודלו, טוענים רבים בענף שפילץ בשום פנים ואופן איננו ה י ח י ד י המסוגל להרים את הפרוייקט — טענה המעמידה את טענתו של ראש העירייה באור מוזר.

אבל מובן.

במדינה

(המשך מעמוד 15)

פוליטרוק מפלגתי. „אני סבורה כי אל לנו הרופאים להישמע לקריאה להחמיר את השביתה. עלינו לחזור לעבודתנו התקינה מיד... בהמשיכנו את השביתה הורסים אנו במו ידינו את האימון אשר ניתן לנו... הבה נחזור לעבודה תקינה ונחתור ל־

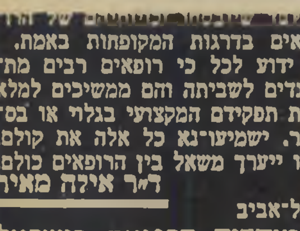

פאים בדרגות המקופחות באמת.
ידוע לכל כי רופאים רבים מת־נגדים לשביתה והם ממשיכים למלא את תפקידם המקצועי בגלוי או בס־תר. ישמיעו־נא כל אלה את קולם, או ייערך משאל בין הרופאים כולם.
ד״ר אילה מאיר
תל־אביב
מוסדות הרפואה בישראל

מודעת „המוסדות הרפואיים״
עזרה מהכלה

משא־ומתן סביר ולהידברות כנה...״ כת־בה הד״ר מאיר בין השאר.

לא במכתבים למערכות העתונים ולא בעתונים, לא צויין מיהי הרופאה שיצאה בגלוי לשבור את שביתת הרופאים.

כי הד״ר אילה מאיר, רופאה פסיכיאט־רית במקצועה, אינה אלא כלתה של ראש־הממשלה גולדה מאיר, אשתו השניה של מנחם מאיר, הצ׳לן, בנה של ראש־הממ־שלה.

המשק

מפשירייך ומקפיאייך ממך יצאו

הממשלה יודעת כי הקפאת המחירים לא תקפיא את המחירים — אך נקטה בצעד העקר בגלל שיקולי בחירות

שלושה חודשים אחרי שממשלת־ישראל החליטה כי מה שדרוש למשק זה ביטול הפיקוח על המחירים — היא החליטה השבוע בדיוק ההיפך: כי מה שיציל את המשק זו הקפאת המחירים.

היתה זו החלטה עקרה וחסרת־טעם מ־אין כמוה: כל הכלכלנים היו אחידים ב־דעתם כי ההקפאה לא ניתנת לביצוע, אלא אם כן רוצים לחזור לימי חצנע, להעמיד פקח ליד כל יצרן וסוחר. כן טענו כולם כי לוא גם היתה ניתנת לביצוע, לא היתה ההקפאה עוזרת למשק חנסחף ב־קצב אימתני לתוך האינפלציה המידרדרת — ללא שורה שלמה של אמצעים נוספים.

היום הנורא. אלא שהממשלה לא היתה נכונה לנקוט באמצעים נוספים אלה בימי ערב בחירות, שכן פירושם היה הוצאת הכסף העודף שבידי הבוחרים — מעשה חסר תבונה, חמישה חודשים לפני היום הגדול והנורא.

לעומת זאת, היו להקפאת המחירים כמה יתרונות: את המחירים היא אמנם לא תקפיא. מדד המחירים, שעלה ב־15 אחוז מאז בוטל הפיקוח על המחירים לפני שלו־שה חודשים, ימשיך לעלות בקצב מסחרר זה גם הלאה, לפי כל התחזיות.

רק יתרונות. לעומת זאת, מצלצלת ההקפאה יפה באוזני הבוחר: היא עושה רושם שהממשלה עושה משהו כדי להי־לחם בעליית המחירים — ושמשהו זה מכוון נגד הייצרנים, במקום נגד הצרכנים. שני אלמנטים חשובים מאוד בפסיכולוגיה של הבוחר.

יתרון שלישי של ההקפאה הוא דווקא בתוצאותיה: אם תצליח, בגלל נס מן השמיים — מה טוב. אולם גם אם לא תצליח — עדיין טוב: אפשר תמיד להא־שים בכישלונה את הייצרנים והסוחרים. בעוד הממשלה תצא מהעסק נקייה.

מי אשם? אי־אפשר היה כמובן לב־קש מהבוחר הממוצע להתמצא בנבכי ה־כלכלה, להבין כי את האינפלציה גרמה הממשלה עצמה, בהזרימה למשק מיליארדי לירות מיותרות, אותן הדפיסה ללא כיסוי ו/או לוותה מבנק ישראל.

כמו שאי־אפשר היה לדרוש ממנו להי־בין, כי כל מה שהוא מקבל היום בהק־לות מס ותוספות־יוקר — יילקח ממנו לאחר הבחירות, וכי הדרך היחידה לשמור על מה שיש לו, הוא להחליף את השיטה,

עשרות ידיעות הקשורות ישירות או בעקיפין בראש־הממשלה גולדה מאיר, מתפרסמות מדי שבוע בעיתונות הישרא־לית. חלקן מדוייקות, חלקן מוטעות, אחרות מופרכות מיסודן.

ראש־הממשלה גולדה מאיר כמעט ו־אינה נוהגת לאשר או להכחיש את ה־ידיעות הקשורות בה.

השבוע יצאה גולדה מגידרה. כאשר הופיעה ביום השישי האחרון בפני תל־מידי בתי־הספר התיכוניים בלוד, ניצלה גולדה את ההזדמנות כדי להכחיש ידיעה שפורסמה, כביכול, באותו יום עצמו ב־אחד מעיתוני הבוקר. בפני התלמידים הכחישה גולדה בתוקף כאילו אסרו עליה

מסע הלחישות סביב מצב בריאותה של גולדה מחייב:

יפורסם הדו״ח על בריאות גולדה!

רופאיה להציג את מועמדותה לראשות־הממשלה בגלל בריאות לקויה. „זה שקר מוחלט ודוגמה ליצירת דעת־קהל מוט־עית,” טענה גולדה.

לרוע המזל הזכירה הכחשתה של גול־דה במיקרה זה את הכובע הבוער על ראשו של הגנב. הידיעה שאותה התאמ־צה גולדה להכחיש כל־כך ובתקיפות כזאת, לא היתה אלא פיסקה קטנה ש־התפרסמה במאמר שפירסם יואל מרכוס בהארץ באותו יום שישי בבוקר. נאמר בה, על החלטתה של ראש־הממשלה להמשיך בכהונתה: „זו כמובן הדרך, שיש בה נוחות מיידית לאשה שרופ־אים יעצו לה לא לבזבז את רזרבות האנרגיה שלה.”

גולדה הזכירה במיקרה זה אדם הנח־שד, לשם המשל, במעילה כללית ובלתי מוגדרת ומתגונן בטענה: „אני לקחתי את אלף הלירות מקופת־הבנק?” בהכ־חישה עצת רופאים „לא לבזבז את רזר־בות האנרגיה שלה,” היתה זו גולדה עצ־מה שגילתה בהכחשתה למעשה מה יעצו לה רופאיה: „שלא להציג את מועמדו־תה לראשות־הממשלה בגלל מצב ברי־אותה הלקוי.”

מה האמת על מצב בריאותה של גול־דה מאיר?

(המשך בעמוד 18)

(המשך מעמוד 17)

היתה לגולדה סיבה טובה להכחיש בצורה כה נמרצת עובדות שהיו ידועות רק לה, ושלא הובאו כלל לידיעת הציבור. שכן אחד השיקולים שהיו צריכים לקבוע לגביה אם להמשיך בכהונתה כראש־ממשלה גם אחרי הבחירות הבאות, או לפרוש לחלוטין מהחיים הפוליטיים, היה השיקול הבריאותי.

לא מכבר נכנסה גולדה, כהרגלה, לתקופת בדיקות ממושכת בבית־החולים ביילינסון, כדי שבתום הבדיקות ימסרו לה רופאיה את המלצתם: להמשיך או לחדול. פרטי אותה בדיקה נשמרים בסוד כמוס. גם מה שיעצו הרופאים לגולדה, נשמר ביניהם לבינה. אולם רמזים שונים, שהסתננו בעקיפין מבית־החולים, מצביעים על כך שלמרות שאיש מרופאיה לא יעץ לגולדה לפרוש מכהונתה ולהפסיק את פעילותה הציבורית, הם היפנו את תשומת־ליבה לסכנות הצפויות לה, במצבה ובגילה, אם תיטול על עצמה להמשיך בחיים של מתח ואחריות. במילים עדינות כנראה, הוסבר לה שמצבורי האנרגיה העומדים לרשותה, אינם בלתי מוגבלים, וכי כל פעילות מואצת מצמצמת אותם.

בסופו של דבר נשארה ההחלטה בידי גולדה עצמה, והיא שהכריעה כפי שהכריעה. אולם רגישותה לנושא בריאותה גברה, כפי שלא היתה מעולם. בעבר לא נהגה גולדה להגיב כלל על כל מה שהתפרסם אודות בריאותה. ואילו השבוע טרחה להכחיש כל רמז, כאילו משהו בנתוני בריאותה אינו כשורה.

נוסף להכחשתה דבר שלא פורסם כלל, נאלץ מישרד המיסחר־והתעשייה, בהשפעתה, להכחיש גם כן ידיעה שפורסמה בידיעות אחרונות ביום השישי האחרון. היה זה הסיפור לפיו חוששת גולדה כי תלך ותאבד את צלילות־דעתה, ולכן, כאשר פנו אליה בשעתו בבקשות שתמשיך בכהונתה, שאלה את השר חיים בר־לב, „ואם תרגישו שאיני בכושר, האם תגידו לי את זה?"

מישרדו של בר־לב מיהר להכחיש כי דברים מעין אלה נאמרו בכלל אי־פעם.

דרושה הודעה רפואית

תכן ורגישותה של גולדה לנושא נובעת מכך שחלק מהשמועות על מצב בריאותה, בחלקן שמועות שאין להם כל בסיס, הגיעו גם לאוזניה.

מזה זמן מה שבצמרת המדינה, ואפילו בקרב שרי ממשלה, מהלכות מפה לאוזן שמועות ולחישות. למרות שאיש מהשרים ומהכפופים לה אינו מעז לערער על סמכותה או להמרות את פיה, נשמעים רמזים על כך שהיא מאבדת במידה מסויימת את כיח זכרונה, מאבדת לפעמים את הקשר בין המישפטים שהיא אומרת, ונוטה להתעייף יותר מאשר בעבר — דבר טבעי לגבי אשה בגיל 75.

צריך לזכור שגולדה עשוייה להיות ראש־הממשלה הזקן ביותר שהיה אי־פעם לישראל. אם אומנם תתמיד בכוונתה לכהן את מלוא הקדנציה הבאה. בן־גוריון היה בן 76 כאשר פרש מכהונת ראש־הממשלה ואילו לוי אשכול נפטר בגיל 74.

אולי כדי להוכיח כי אין ממש בכל השמועות האלה, נכנסה גולדה בשבועות האחרונים לאקסטזה של נסיעות והופעות, עורכת מסעי נאומים מרתוניים, שהיו מתישים בקלות גם אנשים צעירים ממנה.

אבל בסופו של דבר, אי־אפשר ללמוד על מצב בריאותה לא מגל הלחישות, לא מהודעתה־הכחשתה שלה, ולא מצורת הופעותיה. רק הודעה רפואית מוסמכת מצד רופאיה על מצב בריאותה, עשוייה לשים קץ לגל השמועות ולהבהיר גם לאזרחי ישראל, איזו ראש־ממשלה הם עומדים לבחור לעצמם לארבע השנים הבאות.

בכל מדינה מתוקנת, מהווה מצב בריאותם של מנהיגיה, נושא לגטימי שזכותו של האזרח לקבל עליו מידע, כפי שהוא מקבל בענייני כלכלה וביטחון חיוניים.

לא כל המדינות נוהגות אומנם כמו ארצות־הברית, שם פירסמו המועמדים לנשיאות ערב הבחירות דו"חות רפואיים מפורטים ומדוייקים, שכללו את מישקלם, מידות לחץ־הדם שלהם, וכמות הקולסטרול שבדמם. בארצות־הברית אין מטילים ספק כי בריאותו של המנהיג היא אחד השיקולים החיוניים לבחירתו, ממש כמו דיעותיו הפוליטיות או כושרו לקבל הכרעות. משום כך, למרות שאיש לא חשד בריצ'רד ניכסון או ג'ורג' מק־גוברן שהם חולים במחלות חשאיות — הם מצאו לנכון למסור לבוחרים את הדו"ח הרפואי המדוייק על מצבם הבריאותי.

במדינות אחרות, שם חולים מנהיגים או אישי־ציבור אחרים, נהוג לפרסם מדי פעם, מטעם בית־החולים או רופאיהם הפרטיים, ידיעות מוסמכות על מצבם, בעיקר כדי למנוע חרושת שמועות.

רק לאחרונה ניתנה דוגמה מוחשית מה יכול לקרות כאשר מנסים להסתיר את מצב בריאותו של מי שעומד בראש מדינה. היה זה אחרי שהשמנתו הפתאומית של נשיא צרפת, ז'ורז' פומפידו וצורת פניו שהשתנתה הולידו גל של שמועות, לפיהן חולה פומפידו במחלה ממארת ומקבל טיפולים בהקרנות. פומפידו שזעם על הפירסומים אודות מצב בריאותו, לא נתן לפרסם את חוות־דעתם של רופאיו. למרות כל הכחשותיו ממשיכים רבים מאזרחי צרפת להחזיק בדיעה כי מחלה מיסתורית ואיומה מאיימת על חיי הנשיא וכי תקופת שילטונו מוגבלת.

ראשות־הממשלה כסגולה לבריאות

ישראל נמנית עם אותן מדינות בהן קיימת מסורת של העלמת מצב בריאותם של ראשי־המדינה מידיעת הציבור. זכורה עוד פרשת מותו של ראש־הממשלה לוי אשכול. כאשר נתקף אשכול בהתקפת־הלב ממנה לא התאושש עוד, נשמר הדבר בסודי סודות, אפילו מידיעת השרים.

מאחר שאשכול נאלץ להיות מרותק למיטתו, נמסרה הודעה כאילו חלה בשפעת — מחלה אותה הדביקו לו בשנים האחרונות של חייו כל פעם שמצב בריאותו החמיר, כאילו שפעת היא מחלה מכובדת ואילו מחלות אחרות הנובעות ממאמץ וגיל הן מחלות שיש להתבייש בהן.

גם שני האישים המרכזיים בשילטון הישראלי כיום — גולדה ופנחס ספיר, מרבים לשהות בבתי־חולים — לבדיקות וטיפולים. אבל מעולם לא נמסרה הודעה רישמית מפורטת על מצב בריאותם. מה שפורסם היה בגדר ניחושים או הדלפות.

כך קרה שעוד לפני חמש שנים, כאשר מונתה גולדה כראש־ממשלה במקומו של לוי אשכול שנפטר, נפוצו ידיעות על בריאותה הלקוייה, שהעמידו בספק אם בכלל תוכל לשאת במעמסת כהונתה ולוא רק באותם חודשים שנותרו עד הבחירות.

היו אף כאלה, בתוכם מומחים רפואיים, שטענו כי התפקיד שהוטל על שיכמה של גולדה עלול לקצר את חייה, וכי בבוחרם בה לראש־הממשלה מסכנים חבריה למעשה את חייה. תחזיות אלה התבדו. לא רק שגולדה לא התמוטטה, אלא שהיא החלה לפרוח מאז החלה בכהונתה.

התפקיד והאחריות שהוטלו על שיכמה, כאילו הפיחו בה כוחות טמירים, נסכו בה רעננות והיא גילתה כושר עמידה פיזי שהפתיע אפילו את המקורבים לה ביותר.

בהקשר זה כדאי להביא אולי מסקנות רפואיות שפורסמו רק לפני שבוע בארצות־הברית. בוועידה רפואית שנערכה בניו־יורק הציג הד"ר תומס הולמס, פסיכיאטר מאוניברסיטת וושינגטון, תוצאות מחקר המצביעות על כך באיזו מידה משפיעים שינויים קיצוניים בחיי בני־אדם על מצב בריאותם, הנפשי והפיזי כאחד. כך, למשל, קבע אותו מחקר כי שיעור המוות של אלמנים ואלמנות בשנה הראשונה למות בני זוגם, גדול פי עשר מאשר בשנים הבאות, או כי גרושים נוטים לחלות בשנה הראשונה שאחרי גירושיהן פי 12 יותר מאשר בשנים הבאות אחר־כך. נקבע עוד באותו מחקר כי 80% מ־המחלות הקשות מתפתחות כאשר החולים מרגישים עצמם נעזבים וחסרי־ישע.

לפי אותו מחקר, הרי אם מות בן־הזוג ניצבת בראש הסולם כסיבת מחלה אנושה, עם 100 נקודות, הרי פרישה מפעילות ניצבת בטבלת הדירוג עם 50 נקודות.

לא מן הנמנע, כי דווקא תופעה זו היא המסבירה מדוע החליטה גולדה להמשיך בכהונתה למרות מה שהסבירו לה הרופאים על מצב בריאותה. שכן המשך הפעילות מחזיק אותה במתח המסייע לה להתגבר על תחלואים. פרישה עלולה דווקא להחמיר את מצבה.

אלא שראשות־ממשלה אינה יכולה לשמש כתרופה, עם כל האהדה שחש רובו של העם כלפי גולדה. כאשר הם עומדים לבחור בראש־ממשלה לארבע השנים הבאות, זכאים אזרחי ישראל לתבוע שיימסר להם דו"ח מפורט ומלא על כושרה הפיזי, הרוחני והנפשי של האשה, שמיפלגת השילטון מציגה אותה כמועמדת בלעדית למישרה הרמה ביותר.

ממה סובלת גולדה?

בבדיקות האחרונות שערכה גולדה מאיר בבית־החולים ביילינסון, לא התגלו כל מימצאים חדשים במצב בריאותה של ראש־הממשלה. כל התופעות שנמצאו, שייכות להפרעות ולמחלות, מהן סובלת גולדה זה עשרות שנים.

עוד בגיל צעיר יחסית חלתה גולדה במחלת הדליות הוורידיות, שגרמה לה במרוצת השנים לדלקת בוורידים. דלקת ורידים אינה מחלה קשה לכשעצמה, אולם היא עלולה לגרום לסיבוכים מסוכנים. היא גורמת להאטת זרימת הדם בוורידים וכתוצאה מכך הופכים המשטחים הפנימיים של הוורידים למחוספסים. חיספוס זה עלול ליצור קרישי־דם. במקרים מסויימים נתקע הקריש בווריד ומתפורר. במקרים אחרים הוא נסחף עם הדם לכיוון הלב והריאות. מהלב אל הריאות עובר הדם באמצעות עורק־הריאה שהוא עורק גדול למדי המתפצל

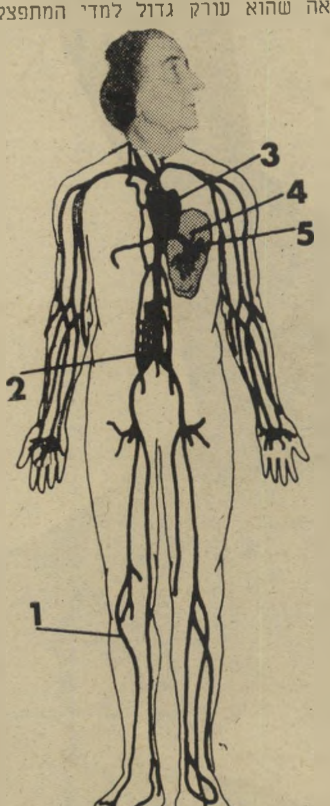

למיספר עורקים קטנים יותר. אם ייתקע הקריש באחד מהם הוא עלול לסתום אותו ולהוציאו מכלל שימוש. עורק כזה יקרא אז אוטם ריאתי.

אם סחפת של קרישי־דם לעבר עורק הריאה היא מאורע חד־פעמי, אין היא מסוכנת. אבל כאשר היא תופעה חוזרת היא עלולה לגרום לטרומבוזה בריאות ולהוציא חלקים גדולים של הריאה מכלל שימוש.

לגולדה נגרמו כבר מיספר פעמים טרומבוזות בריאות. כדי למנוע הישנות מצבים כאלה, העלולים להיות קריטיים, היא מקבלת טיפול מתמיד נגד קרישת־דם, כדי להמעיט את כמות קרישי הדם הזורמים בוורידים.

בציור ניתן לראות מערכת סכמטית של הוורידים בגוף האדם. במקום המצויין בסיפרה 1, לקתה כנראה גולדה בצעירותה במחלת הדליות הוורידיות שגרמה לה לדלקת ורידים. המקום המסומן בסיפרה 2, הוא מקום הווריד החלול התחתון, בו ניתן לבצע ניתוח של קשירת וריד העשוי למנוע סחיפת קרישים לעבר הלב. מיספר 3 — החדר הימני של הלב, ממנו ממשיך הקריש עם הדם דרך עורק הריאה הראשי (4) לכיוון הריאה (5).

במקום זה עלול קריש דם להיתקע באחד העורקים, בהתאם לגודלו וליצור אוטם ריאתי — הנקרא בלשון עממית „טרומבוזה בריאות."

דו"ח מיוחד

על המלחמה שמנהלת חברת חקירות פרטית של אנשי רפ"י

באחד הימים, לפני כשנה, הבחינה דורית אהרונסון, תלמידת תיכון המתגוררת עם הוריה בבית פרטי בשכונת אפקה בתל־אביב, בקבוצת אנשים הסובבת בצורה חשודה מסביב לבית. כאשר חזר המחזה ונשנה שלושה ימים, היפנתה דורית את תשומת־לב אביה אל שלושת האנשים. בו במקום הוזעקה ניידת. כאשר הגיעו השוטרים למקום, הם מצאו את אחד מאנשי החבורה מתקרב אל חלון הבית דרך החצר. השלושה נעצרו, נלקחו למישטרת רמת־גן. הם טענו כי נמצאו בסמוך לבית אהרונסון במקרה, כיוון שבאו לרכוש מכונית משומשת. אולם בחקירה הסתבר כי שלושתם אינם אלא עובדי חברת החקירות הפרטית מודיעין אזרחי, ששוטטו סביב בית אהרונסון למטרות עיקוב.

הבלש הפרטי שלום ירקוני, לשעבר ראש המדור המרכזי לבילוש במישטרת תל־אביב ומשרתו הנאמן של עמוס בן־גוריון, וכיום מנכ"ל חברת החקירות מודיעין אזרחי, בה שותף עמוס בן־גוריון.

בתחנת המישטרה ברמת־גן אף היו חילופי מהלומות בין אחד העצורים, סמל מישטרה לשעבר, לבין קצין מישטרה, לפני שהשלושה שוחררו אחרי שהוגשה נגדם תלונה על הסגת גבול.

חקירת התלונה לא הסתיימה עד עצם היום הזה, למרות שהתשובה לשאלה איזה עניין יש למודיעין אזרחי בביתו של אברהם („אברשה") אהרונסון, עסקן מיפלגת העבודה ומנהל מחוז תל־אביב של מרכז ההסברה, אינה מוטלת כלל בספק.

מזה למעלה משנה מנהל היומון הכלכלי דל התפוצה, מבט — השייך למנכ"ל המודיעין האזרחי, שלום ירקוני — מלחמת חורמה באברשה אהרונסון. אחת לכמה שבועות מפרסם העיתון ידיעה העו־

איש המיסתורין

אברהם („אברשה”) אהרונסון, מנהל מינהל ההסברה בתל־אביב, שניסה למצוא למרדכי רחמים תעסוקה כקצין ביטחון בכיר.

סקת באברשה ומנסה להציג אותו כאוייב הציבור מיספר 1 בישראל.

רק בתחילת חודש זה פירסם מבט רשימה תחת הכותרת „וקול הפרובקטור, בל יישמע” שנכתבה בידי שלום ירקוני עצמו ונחתמה בפסבדונים ש. אבי־יואב, העוסקת כולה באברשה אהרונסון ומציגה אותו בסיגנון עיתונאי עדין כ„תופעה מסוכנת של סחי ומאוס בדמות חיה ו־קיימת.” אחרי שירקוני מפרט את רשימת מעלליו של אהרונסון הוא מגיע בסוף הרשימה למתן עצה לראשי מיפלגת העבודה: „אלה רק חלק זעיר ממעלליו של אברשה אהרונסון, ובכל זאת יש לו סיכוי להתברג גם במערכת הבחירות הבאות... מאחר שישנה סכנה ממשית ולא רק חברתית בתופעה מבישה זו, יש לעשות הכל שבעונת הבחירות הבאה לא יטופטף רעל באוזני מעצבי מדיניות הבחירות של מיפלגת העבודה, וקול הפרובוקטור בל יישמע!”

דחליל של ריגול פוליטי

מאחר שהנכתב במבט מגיע רק לידיעתם של אנשים מעטים, לא עוררה המערכה הפרטית שמנהל ירקוני בעיתונו נגד אברשה שום הדים. עד לסוף השבוע שעבר, כאשר הצליח ירקוני לרתום למלחמתו גם את היומון הארץ, ובי־ליה ומנהלה של חברת חקירות פרטית בשם א.מ.ן., שהתחזה בשמות אחרים כדי להשיג עבודות ממוסדות ממשלתיים. כאשר ניסה אברשה להשיג גם עבודות שמירה בבנק הממשלתי של מישרד־האוצר — הבנק לפיתוח התעשיה, הגיש נגדו מנכ"ל חברת החקירות מודיעין אזרחי, שלום ירקוני, תלונה לנציבות שירות המדינה. בעקבות תלונה זו הועמד אברשה למישפט בבית־הדין המשמעתי לעובדי המדינה, הואשם בתעסוקה שלא במיסגרת תפקידו ללא קבלת רשות לכך ובהתנהגות שאינה הולמת פקיד ממשלתי. המשפט עצמו, הנמשך זה למעלה משנה, טרם הסתיים.

הפרשה עצמה, על כל השלכותיה, היא בעלת עניין ציבורי רב. אולם יותר מאשר החלקים שנחשפו בה עד כה, מעניינים בה הפרטים שנשארו עדיין עלומים. שכן הנסיון שנעשה להציג את אברשה כמרכז רשת ריגול מפלגתית בישראל, לטובתם של השרים יגאל אלון ו־פינחס ספיר, הוא נסיון מגוחך, אם אינו קרוב להטעיה מכוונת. אברשה בן ה־54, רב־סרן מילואים, יליד רוסיה ועסקן מיפלגת אחדות העבודה לשעבר, רחוק מלהיות דמות מיסתורית כפי שניסו להציגו. למעשה הוא ממלא תפקיד בלתי רשמי של מעין „איש קשר” עם העיתונות, מעין ברוקר בבורסה של הידיעות הנמסרות בין העיתונאים לבין עצמם. כ־שילטונו של עמוס בן־גוריון במישטרת תל־אביב. יחד עימו, ובעקבותיו, נאלצו לפרוש משירותם במישטרה כמה מנאמניו הקרובים ועושי־דברו, שהיה להם חלק בכך ששמה של מישטרת תל־אביב בתקופתו היה ידוע לשימצה.

בין הפורשים היה גם שלום ירקוני, מפקד המדור המרכזי לבילוש ועיקוב של מישטרת המחוז. ירקוני, שהוא בעל אמביציות פוליטיות ועיתונאיות שאינן עומדות בשום יחס עם כישוריו בתחומים אלה, הועסק תחילה כמנהל מחלקת המודעות של ידיעות אחרונות. כשפרש מעבודתו זו, הקים יחד עם קציני מישטרה משוחררים אחרים, שעבדו יחד עימו, כמו משה פרנקל ועמרם שרביט — את חברת מודיעין אזרחי.

החברה, שהוקמה בהון מניות של 20 אלף לירות, מומנה בצעדיה הראשונים בידי הפירסומאי אליעזר ז'ורבין, בעל מישרד הפירסום דחף, שהחזיק בחלק ממניותיה באמצעות עורך־דין. אולם לימים אירעו סיכסוכים בין ז'ורבין וירקוני, בעקבותיהם פרש ז'ורבין מהשותפות. במקומו נכנס לחברה כמנהל, מאז חודש מאי 1971, עמוס בן־גוריון, מנכ"ל אתא, מי שהיה מפקדו של שלום ירקוני במישטרת תל־אביב.

סיפור תולדותיה ומעלליה של חברת מודיעין אזרחי, דרכי השגת המידע שלה, שיטות פעולתה והצורה בה הפכה לאחד ממוקדי הכוח הגדולים ביותר במדינה — הוא משימה עיתונאית בפני עצמה, המחייבת שטח נרחב. בקיצור רק ניתן לציין כי תוך עשר שנים צמחה החברה שהתחילה בצינעה לאימפריה מודיעינית רבת עוצמה, המחזיקה שלושה משרדים בארץ ואחד בחו"ל, מעסיקה אלפי עובדים, בעיקר בעבודות שמירה, ומחזורה

ריגול מפלגתי או ריגול מסחרי?

עקבותיו את שאר עיתוני ישראל. כך התפוצצה פרשת אברשה אהרונסון, שנעשה נסיון להציגה כדוגמא לריגול פוליטי בישראל.

כתב הארץ: „אברשה הוא הבולט בקבוצה דלילה של פקידי ממשלה שכוחם וקשריהם עם הצמרת הפוליטית — במקרה זה: לשכותיהם של אלון וספיר — נשמרים בצינעה. כוחו העיקרי, ולמעשה היחיד, של אהרונסון מבוסס על רשת מודיעין עניפה שהקים בשורה של מוסדות, מיפעלים, מיפלגות יריבות ואפילו בתי־דפוס. בעזרתם הוא מקיים ,עין בוחנת' ופיקוח הדוק על יריבים: עם מי הם נפגשים, מה הם אומרים בשיחות סגורות, מה תוכניותיהם ותנועותיהם.”

איך בכל זאת הגיע איש כזה לבית־הדין המשמעתי של עובדי המדינה?

לפי מבט והארץ הרי אברשה הוא בע־עסקן מהשורה השניה הוא מקורב לאלון וספיר, וללא ספק מדווח להם על הלכי רוחות ועל ידיעות שטרם פורסמו, אך מכאן ועד ריגול פוליטי קיים עדיין מרחק רב.

תפקיד הרבה יותר חשוב בפרשה יש דווקא לאלה שניסו להציג את אברשה כאוייב הציבור מיספר 1. אם יש עניין ציבורי בפרשת אברשה, הרי הוא מתרכז בעיקר סביב פעילותו המוזרה של הגוף הנקרא מודיעין אזרחי.

אימפריה של מודיעין

„מודיעין אזרחי” הוקמה ב־1963 כחברה לחקירות פרטיות, שירותי שמירה ומחקרי שיווק, על־ידי קבוצה של קציני מישטרה משוחררים ממישטרת מחוז תל־אביב. היה זה כאשר הסתיים החודשי עולה על מילון ל"י.

בעזרת קשריהם הטובים עם חבריהם שנשארו במישטרה, ובסיוע ידידיהם בצמרת השילטון, בעיקר מקרב אנשי רפ"י לשעבר, הצליחו אנשי מודיעין אזרחי להגיע לתחומים שאיש ממתחריהם בשטח החקירות הפרטיות אינו מעז לחלום עליהם. בתקופות מסויימות העסיק המודיעין האזרחי בתשלום גם מודיעין מקרב עולם העיתונות, קנה בכך שליטה גם על חלק מעיתונאי ישראל.

ירקוני, בעצמו איש רפ"י, שבעבר העניק את שירותיו הטובים לאנשי מיפלגה זו, הקים לעצמו גם עיתון כלכלי, בו הוא יכול לתת פורקן לתיסכולים העיתונאיים ולמלחמות הפרטיות שלו.

כך קרה שיותר מעשר שנים אחרי שעמוס בן־גוריון סולק ממישטרת תל־אביב ונמחקה תדמיתה הרקובה של מישטרת מחוז זה, הצליח עמוס, בעזרת עושי־דברו הנאמנים, להקים לעצמו מעין מישטרה פרטית, ששלוחותיה מתפשטות כסרטן לתחומים שונים של הפעילות המשקית, הציבורית והחברתית במדינה.

שליטה במרכז הכלכלה

אך המילחמה שהכריז מודיעין אזרחי על אברשה אהרונסון לא היתה על בסיס אידיאולוגי. למרות שמנהלי מודיעין אזרחי ידועים כאנשי רפ"י, ו־אילו אברשה מוכר כמקורבם של אלון וספיר, לא היתה ביניהם כל מחלוקת פוליטית. פרשת אברשה התפוצצה תוך כדי נסיונם של המרגלים הפרטיים להגן על אחד הבסיסים העיקריים של קיומם.

בין שאר המשימות שנוטלת על עצמה חברת מודיעין אזרחי, קיימת גם המשימה של אספקת קציני־ביטחון למוסדות ציבור. כך, למשל, מכהנים קציני ביטחון מטעם מודיעין אזרחי כאחראים לביטחון של מוסדות כמו בנק לאומי, מרכז קופת־חולים, בורסת היהלומים, נמלי תל־אביב ויפו, בנייני פילץ, ועוד שורה שלימה של מוסדות.

אולם ללא ספק, המישרה החשובה ביותר שמאייש איש מודיעין אזרחי, היא מישרת קצין־הביטחון של הבנק לפיתוח־

(המשך בעמוד 22)

הפירסום הראשון

בעיתונו של שלום ירקוני, מבט, על פרשת אברשה אהרונסון, היה עוד לפני למעלה משנה, באפריל 1972. מאז מנהל ירקוני בעיתונו מערכת גידופים נגד אהרונסון, שמישפטו עוד תלוי ועומד. השבוע הצליח ירקוני לרתום למסעו גם את העיתונות היומית.

הגיבור הלאומי

מרדכי רחמים, איש הביטחון שסיכל בשעתו ניסיון התנקשות של מחבלים במטוס אל־על בציריך.

מירושלים

המלונאי חיים שיף (במרכז, נעל באוויר) שהגיע למכירה מירושלים, שילם את חמישים הלירות בלי טרוניות. על הכני־סה שמר הצייר משה גת. בתמונה משמאל: דן בן־אמוץ מוכר אחת התמונות.

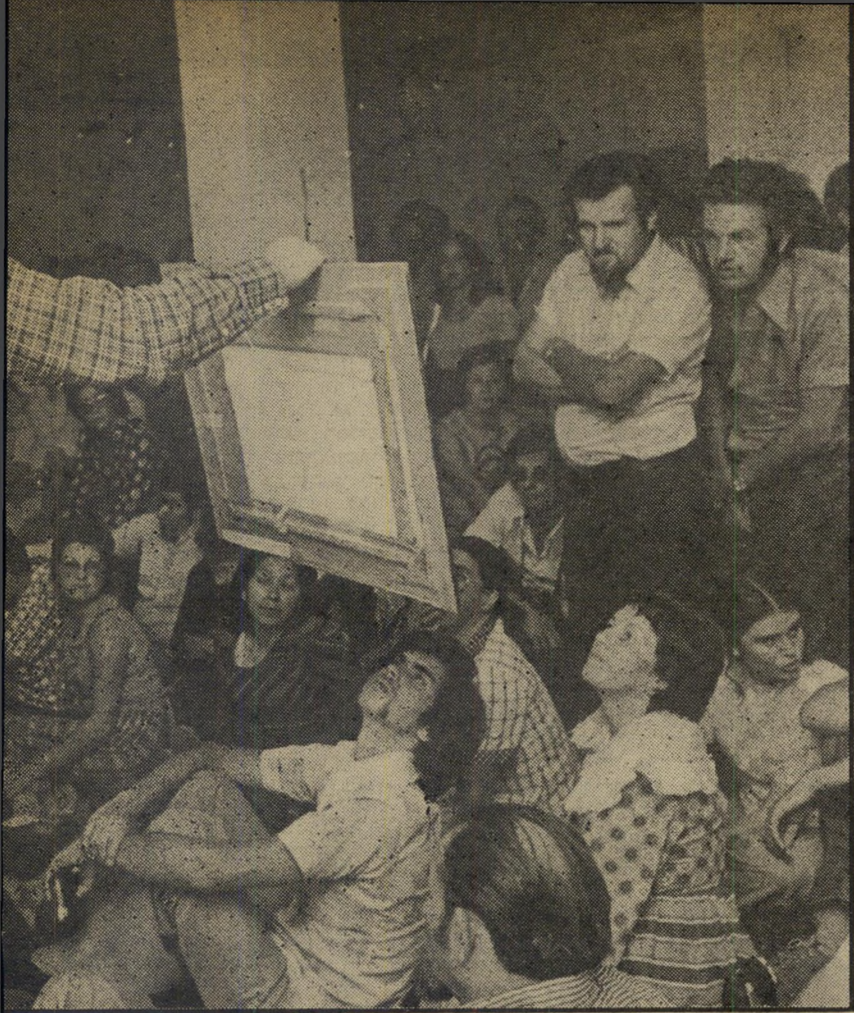

על מה שאייבי נתן — נטוש עדיין הוויכוח: הוכחה שאפשר לעשות דברים אם באמת רוצים? תחנת־שידור חופשית — משימה שניראתה בלתי־אפשרית לאזרחי מדינה שהתחנכו על קול ישראל? או בעיטה במימסד, הגורמת נחת־רוח להרבה שהיו רוצים, אך לא מעיזים?

בכל אופן, הוא עשה משהו לתושבי המדינה הזאת, והשבוע התברר שגם הם מוכנים לעשות משהו בשבילו.

100 ציירים תרמו למענו את ציוריהם, עמליה ארבל את גלריה לים, דן בן־אמוץ את

אייבי נתן - אייבי

כישרונו ככרוז, ורבים אחרים את כספם.

למכירה הפומבית הגיעו אלפים, שהצטופפו בגלריה וברחוב. כאשר התברר שאי־אפשר לקיים אותה בגלל הצפיפות, נתבקשו כולם לעזוב — ולהיכנס שוב תמורת תשלום דמי־כניסה של 50 לירות, שינוכו מ־מחיר הרכישות.

300 איש שילמו וניכנסו. חיילת שמה את משכורתה החודשית על השולחן. איש קול־ישראל שבא להקליט את המכירה הניח את המיקרופון בצד ועסק בפתיחת בקבוקי־משקה. אחד הקונים העלה את הצעת עצמו

מפארים

רוברט ליברמן, בעל בית־החרושת לגרביים מפיבה, הגיע למכירה ישר מפארים, מאחוריו הספרית ליזה והזמרת עדנה לב.

לילות ישראל

ג'ין ודני עופר, בעלי שרשרת חנויות הנעליים שיינמן, החליטו לחגוג את עשר שנות נישואיהם במקום רומנטי, בחברת קומץ ידידי אמת. לשם כך, שכרו את

הסעודה האחרונה של פרקש

המצודה, מסעדה בשטח העתיקות בין חומות קיסריה, וערכו מסיבה: „איפה ניכשלנו שנישארנו נשואים?!" היה כתוב בהזמנה. ובפינה: „נא לא להביא ניס־פחים." ועוד יותר בפינה היה תלוש בי־קורת, כזה שהסדרן מוריד בכניסה.

כאילו שהניספחים צריכים את ידידי־האמת כדי להגיע לקיסריה. אפשר לחשוב שהם לא מכירים את הדרך לבד.

וכך קרה, שכל מגיעי המסיבות הכרוניים כולל החתיכות של תל־אביב, חיפה והסביב מיטב מחלצותיהן.

אחת מהנוכחות שלא ידעה להחליט איזו

מאת אלה זוהר

גורודצקי מאמקור

ייצג את ענף המקררים. בתמונה מ־ימין: זיוה רודן (מימין) משלמת את דמי־הכנסה לרני כרמל.

בילוי אחרון

לובסקי, ראש החוג לביוכי

לקח

ב־100 לירות ישראליות.
השאר ישבו צפופים, מזיעים, במשך שעות ארוכות, וקנו ציורים ב־76,000 לירות.
ואולי זה יספיק לאייבי עד השלום?

ו, לצה ללבוש, הביאה את השנייה רזרבה
ב־ בשקית ניילון, ובאמצע המסיבה נכנסה לנוחיות והחליפה.
ו־ דני זיידל הסתובב ושאל: „איפה פר־קש, הוא היחידי שחסר כאן.” עד שכתב הארץ רן כיסלו הסביר לו למה פרקש חסר: התברר שכיסלו נלווה לעורך־הדין צבי לידסקי, כאשר זה נסע להיפגש עם פרקש. הם שוחחו עם הנימלט, הצליחו לשכנע אותו להסגיר את עצמו. בדרך חזרה נעצרו לאכול משהו במסעדה במו־שבה גלילית. באמצע המנה הראשונה הח־ליט לידסקי להפיג את המתח בהת־בדחות קלה, ואמר: „חה... חה... הסעו־דה האחרונה.” כיסלו צחק. פרקש לא כל־כך. הוא פשוט קם וברח.

פוקה הירש עם שזר וקציר

מה לעשות כשיש כל־כך הרבה חתיכות — ורק פוקה הירש אחד?

אחרי כל השנים האלה, פוקה עדיין מתמודד עם הבעייה איך לחלק עצמו בצדק בין כל בנות העשרים, כשלרשותו בסך־הכל שיבעה ערבים בשבוע.

השיטה האחרונה שהמציא, כדי להכניס סדר בבאלאגאן, הופגנה השבוע: ערב אחד הוא הגיע לקוקטייל כשעל זרועו תלויה ריקי שזר, פקידה קטנה, שחרחורת וירוקת־עיניים שזה עתה השתחררה מהצבא. למחרת, נעצה בו עיניים מעריצות ירדנה קציר, פקידה קטנה, בלונדית וכחולת־עיניים, שזה עתה השתחררה מהצבא. אך מה שפוקה לא מוכן לגלות, זה אם מס־הכנסה מצא אצלו את וייצמן או בן־צבי.

ילת־לשעבר רותי נוימן ו־ לה פרופסור מוריס סוקו־ באוניברסיטת תל־אביב.

בילוי ראשון

אווה, אישתו של ארז לוס־טיג, בהופעה פומבית ראשו־נה אחרי הפרידה מבעלה, מחליפה חוויות עם ידידות.

בעלי השימחה

ג׳ין ודני עופר אחרי עשר שנות נישואים. עד למסיבה לא תיארו לעצמם כמה ידידים יש להם.

בשתי התמונות למעלה: פוקה הירש משוחח ורוקד עם שתי עלמות־חן במסיבה.

(המשך מעמוד 19)

התעשיה. זהו גם המוסד הממשלתי ה־יחיד, המעסיק קצין־ביטחון של חברה פרטית — תופעה תמוהה וחייבת בירור.

הבנק לפיתוח־התעשיה — השייך ל־מישרד־האוצר, אינו ידוע אולי בקרב ה־ציבור הרחב, אבל לגבי המשק והכלכלה הישראליים, הוא המוסד הפיננסי החשוב ביותר. למעשה מהווה הבנק את מרכז החיים הכלכליים של המדינה. יחד עם זאת נמצא בבנק גם אוצר הידיעות ה־כלכליות הגדול ביותר במדינה.

כל חברה כלכלית, כל מיפעל, כל בית־חרושת, הפונה אל הבנק בבקשה לסיוע או קבלת הלוואה — חייב לגלות בפני מנהלי הבנק את כל סודותיו: את מאז־ניו, את חובותיו ואת תוכניותיו. אבל הבנק אינו מסתפק בכך. לפני שמאושרת הלוואה למיפעל או גוף כלכלי כלשהו, ממנה הבנק קבוצה של כלכלנים שיחקרו את מצב המיפעל.

כתוצאה מכך מרוכז בבנק אוצר בלום של ידע, העשוי להיות בעל ערך רב ל־גורמים שונים במשק הישראלי. אולם חובת הסודיות של הבנקים מחייבת גם את הבנק לפיתוח־התעשיה. כל החומר ה־נאגר בו הוא חסוי, מובא לידיעתם של חברי הנהלת הבנק בלבד, כאשר הם דנים באישורה או דחייתה של בקשה מסויימת.

כך צריך לחיות המצב לכאורה. למע־שה, פרוץ הידע שלא יסולא בפז הנאגר בבנק לפיתוח־התעשיה, ומגיע לידיים רבות. דו"חות סודיים של הבנק על מצבם של מיפעלים כלכליים מסתובבים בשוק ועוברים לסוחר תמורת תשלומים מתאימים.

למעשה אין עוד צורך בריגול כלכלי בישראל. כל מי שרוצה להשיג מידע כלכלי על מתחרים או אחרים, יכול לע־

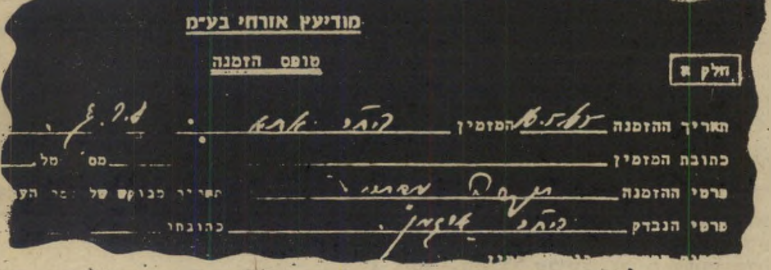
מודיעין אזרחי בע"מ
טופס הזמנה
חלק א
תאריך ההזמנה ______ המזמין ______
כתובת המזמין ______ מס' ______ טל ______
פרטי ההזמנה ______ תאור מבוקש של ______
פרטי הנבדק ______ כתובתו ______

הסוכנים הכפולים

המיסמך למעלה הוא צילום טופס ההזמנה בו הזמין מנכ"ל **אתא** עמוס בן־גוריון חקירה על מיפעל **ארגמן** המתחרה אצל **מודיעין אזרחי**. **מודיעין אזרחי** סיפק **לאתא** העתק דו"ח של **הבנק לפיתוח התעשייה** על **ארגמן**. המיסמך למטה הוא טופס של חברת החקירות **מודיעין אזרחי** בו נרשם ארכיון **הבנק לפיתוח התעשייה**, כאחד ממקורות החברה להשגת חומר.

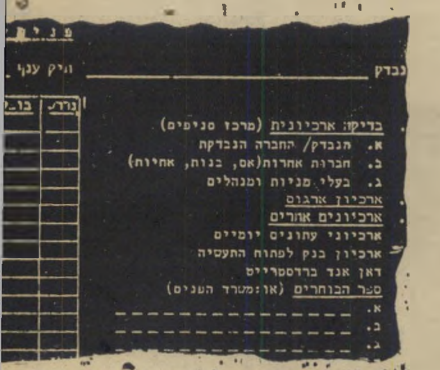
נבדק ______ תיק ענף ______
גרדת | בו־
בדיקו: ארכיונית (מרכז סניפים)
א. הנבדק/ החברה הנבדקת
ב. חברות אחרות (אם, בנות, אחיות)
ג. בעלי מניות ומנהלים
ארכיון ארגום
ארכיונים אחרים
ארכיוני עתונים יומיים
ארכיון בנק לפתוח התעשיה
דאן אנד ברדסטריטס
ספר הבוחרים (או: מטרד הענים)
א. ______
ב. ______
ג. ______

שות זאת אם ישיג את הדו"חות הסודיים של הבנק לפיתוח־התעשיה.

מי שאחראי למניעת אפשרות ההדלפה של החומר הסודי מהבנק הוא קצין־הבי־טחון שלו. אלא שכאן נוצר פרדוקס. קצין הביטחון של הבנק לפיתוח־התעשייה, הוא יונת גילבין, קצין־מישטרה לשעבר, שהוא איש מודיעין אזרחי — החברת העוסקת בעיקר באיסוף ומכירת ידע כלכלי.

משום כך אין זה פלא כי בטפסים ה־שיגרתיים של מודיעין אזרחי, הנמסרים לחוקרי החברה, והמצביעים על כל דרכי איסוף המידע הפתוחות והלגיטימיות, מו־פיע גם שם הבנק לפיתוח־התעשיה.

תופעה חמורה זו אינה רק התחרות בלתי הוגנת, המאפשרת למודיעין אזרחי להשיג מידע שחברות חקירות אחרות אי־נן יכולות להגיע אליו — זוהי עבירה גלויה על פקודת סודיות הבנקים ופגיעה חמורה ביותר בחופש הכלכלה הישראלית.

הגיבור חסר־הכל

אחת הדוגמאות לשיטה בה מנצל מודיעין אזרחי את הבנק לפיתוח־התעשיה לצרכי ריגול מסחרי ותעשייתי, היא פרשת אתא־ארגמן. אחרי שעמוס בן־גוריון מונה כמנהל חברת הטכסטיל אתא, הוא ביקש לדעת פרטים על שיטות ה־ייצור והוצאות הייצור של מיפעל פרטי מתחרה — ארגמן. הוא פנה בהזמנת חקי־רה למודיעין אזרחי, תמורת תשלום הגון כמובן, ואלה המציאו לו את הדו"ח המלא של הבנק לפיתוח־התעשיה על מפעלי ארגמן, כולל תוכניות ההשקעה שלהם לעתיד ופירוט חובות בעליו.

שערוריה הסרת תקדים זו נחשפה לפ־ני כשנתיים, אחרי שכמה מהמועסקים ב־מודיעין אזרחי פרשו מהחברה, לקחו עי־מם מסמכים המוכיחים בגלוי את שיטות העבודה הפסולות של החברה, המנצלת את מעמדה בבנק לפיתוח־התעשיה כדי למכור מידע ללקוחותיה.

כמה מהוכחות אלה הגיעו גם לידיו של אברשה אהרונסון. מאחר שנוצר חשש כי כמה מסודות הבנק שהגיעו לידי מודיעין אזרחי יגוצלו נגד אישי צמרת, כמו שר־האוצר וסגנו, הד"ר צבי דינשטיין, מצא אברשה לנכון להפנות את תשומת־ליבם לדליפת החומר הסודי מהבנק. דינשטיין יעץ אז לאברשה לשוחח על כך עם מנ־כ"ל הבנק, אברהם נאמן. באותה שיחה הציע אברשה לנאמן להחליף את האב־טחה הבלתי מהימנה של מודיעין אזרחי, בקצין בטחון מהימן יותר. הוא הציע ל־תפקיד את מרדכי רחמים, איש־הביטחון לשעבר, שהפך לגיבור לאומי, כשסיכל התקפת מחבלים על מטוס אל־על בציריך.

רחמים שעד למישפטו שימש כשומר־ראשה של ראש־הממשלה גולדה מאיר, השתחרר מהשירות הממלכתי חסר כל. תודת האומה התבטאה כלפיו בלחיצות ידיים, פרחים וטפיחות על השכם. אבל מזה אי אפשר לחיות. לא היתה לו אפי־לו דירה למגורים. אברשה, שניהל אז את מרכז ההסברה בתל־אביב, קיבל את רחמים לעבודה אצלו, ניסה לשקמו על־ידי השגת דירה ומציאת מקום עבודה עצמאי, שיאפשר לרחמים, שבינתיים סיים את לימודיו במגמה למזרחנות באוניבר־סיטת תל־אביב, לעמוד ברשות עצמו.

רחמים ובן אחותו של אברשה הקימו יחד משרד לחקירות ושירותי שמירה. אברשה לא ראה כל פסול בכך שהוא מציע לד"ר נאמן לקבל את מרדכי רח־מים כקצין־הביטחון של הבנק. אבל הד"ר נאמן מיהר להודיע על כך לשלום ירקוני.

ירקוני הבין כי אם יסולק קצין־הביטחון של מודיעין אזרחי מהבנק לפיתוח־התע־שיה, עלול הדבר להשמיט את אחד ה־בסיסים לקיומה של חברתו. הוא החליט למנוע את הדבר בכל מחיר.

תחילה ניסה להטמין מלכודת לאברשה, הזמין אותו והציע לו לעבוד בשכר עבור מודיעין אזרחי בטענה „שהרבה עובדי מדינה עושים זאת." כשלא הצליח בכך הגיש תלונה נגד אברשה לנציבות שירות־המדינה, ופתח במערכה פרטית נגדו כדי להציגו כפרובוקטור של מיפלגת העבודה.

השבוע הצליח ירקוני סוף־סוף להעלות את אברשה לכותרות. אולם ייתכן שתו־צאות הפרשה יפגעו דווקא בו כבומרנג. שכן יש עניין ציבורי הרבה יותר גדול בפרשיות הריגול המסחרי של חברת מו־דיעין אזרחי באמצעות הבנק לפיתוח־ה־תעשיה, מאשר בעבירות על חוקי ה־תקשי"ר של עובד־המדינה אברשה אהרונ־סון. יש גם הרבה יותר ממשות במישטרה הפרטית החשאית שהקים לעצמו עמוס בן־גוריון, מאשר ברשת־המודיעין המפ־לגתית של אברשה.

אביו של המהנדס החיפאי הצעיר שבית־המשפט

קבע כי הורעל בצורה שיטתית ואכזרית

במשך תקופה ארוכה ברעל עכברים, מספר:

„כך הרעילו את בני!"

האב שמחה קורנגולד, אביו של אריה קורנגולד, המהנדס החיפאי שהורעל למוות בשיטתיות אכזרית.

„מי הרעיל אותי? מי היה מעוניין לרצוח אותי?"

שנה וחצי חלפה מאז שמע שמחה קורנגולד את המילים המזעזעות האלה מפי בנו הגוסס — ועד היום הן לא נימחו מזכרונו. כפי שלא יימחו עד עולם.

„הוא אמר לי את המילים האלה בבית־חולים, חמישה ימים לפני שהוא מת," סיפר השבוע האב השכול.

שנה וחצי לאחר מותו של המהנדס החיפאי אריה קורנגולד, קבע בימים אלה השופט אליעזר־דוד בר בשיבתו כשופט־חוקר, כי המהנדס מצא את מותו כתוצאה מרצח מתועב ומכוער: במשך תקופה ארוכה, החדיר הרוצח, או הרוצחת, או הרוצחים, כמויות קטנות של תליום למזונו, גרמו לו יסורי־שאול במשך חודשים, וגסיסה ממושכת ומלאת־יסורים.

חקירה פרטית

השופט החוקר לא טיפל בשאלת זהות הרוצח, העביר את הבעייה למישטרה. אולם לאביו של הנרצח היו דיעות ברורות בפרשה: „לפני שבני מת, שוחחתי איתו רבות. הוא שלל את הדיעה שעוזרו, יעקב פינקלשטיין ניסה לפגוע בו. אך לאחר מותו, כשנשאלתי על־ידי המישטרה במי אני חושד שהרעיל אותו, הצבעתי על פינקלשטיין.

„פינקלשטיין נעצר, אך שוחרר אחר־כך. עכשיו אני עורך חקירה פרטית משלי."

האב השכול, העובד כקופאי בסניף הארץ בחיפה, איבד את אשתו במחנות־הריכוז של הנאצים. הוא ושלושת ילדיו, שהיו בברגן־בלזן, ניצלו הודות לעזרתם של נוצרים. לאחר המלחמה, נישא שמחה שנית, ונולדה לו בת. בנו אריה סיים את לימודיו, קיבל תואר מהנדס־מכונות, התחתן, ונראה שהמישפחה שבה לחיים.

ואז היכה בה הגורל פעם נוספת.

על כך שאריה נרצח, אין עוררין. הרעיון שהתאבד איננו עומד במיבחן המציאות: אף אדם לא יאבד את עצמו לדעת בשיטה כל־כך איטית ומלאת־יסורים.

אלא שסגן־ניצב חיים פרנקל, האחראי לתיק החקירה, העלה גירסה מפתיעה: לדעתו, נרצח אריה בטעות: „הרוצחים לא התכוונו להמית אותו, אלא רק להחליש אותו ולחסל את כושר־הפעולה שלו, כדי לאלץ אותו למסור או למכור את משרדו," אמר השבוע. „אלא שהם טעו, והרגו אותו."

לשמחה קורנגולד אין זה משנה הרבה. הוא רוצה את ראשם של הרוצחים — בין אם התכוונו לכך או לא.

סיפר הוא השבוע:

„אריה התחתן לפני כשמונה שנים. אשתו פורטונה (טוני), ילידת מצריים, היתה מבוגרת ממנו בשלוש שנים. אנחנו התנגדנו לנישואים, כי לדעתנו הם לא היו מתאימים. אבל אני יודע שאריה אהב אותה מאוד. בגלל זה, כשישבתי ליד ערש־מותו, לא העזתי לשאול אותו אם הוא חושד באשתו, למרות שביררנו את כל האפשרויות.

„בגלל טוני, אריה היה בא לבקר אותי לעיתים רחוקות מאוד. היא לא הירשתה לו. למרות שהיו לו קשיים כספיים, היא לחצה עליו שיקנה אוטו חדש. היא גם לחצה עליו שיעשה ביטוח־חיים.

החוקר סגן־ניצב חיים פרנקל, סגן־מפקד מישטרת מרחב חיפה, שקבע: „המוות נגרם בפלילים."

„ובאמת, זמן קצר לפני שהוא אושפז, אחרי ההרעלה הראשונה, הוא עשה ביטוח לטובתה על 70 אלף ל"י."

התליום, שהוא רעל־עכברים חסר ריח וטעם, הוחדר לגופו של הנרצח באמצעות מזונו. „יש לזכור שהוא לא הורעל בצורה חד־פעמית, אלא במשך תקופה ארוכה," הסביר שמחה קורנגולד. „דהיינו, קשה להאמין שהוא קיבל את הרעל באיזה מקום מקרי שבו אכל.

„בדרך קבע, הוא אכל בשני מקומות: צהרים וערב בבית, וארוחת־בוקר במשרד־השמאות שלו. הפקידה שלו, רות הראל, או העוזר שלו, פינקלשטיין, היו מכינים לו סנדוויצים וקפה, או תה.

„תליום הוא רעל שקשה להשיגו, חיפשנו בכל חיפה למצוא עיקבות, אך לא מצאנו. בעדות שלי במישטרה, דיווחתי שלפינקלשטיין יש רישיון ממישרד־הבריאות להחזיק בסמים מסויימים."

לשאלת כתב העולם הזה בנקודה זו, הגיב השבוע פינקלשטיין: „אני לא מוכן למסור שום אינפורמציה. אינני מוכן לענות."

הוא לא היה היחיד. גם שאר הדמויות בפרשה המזעזעת סירבו השבוע לפתוח את פיהן. אפשר היה להבין אותם: לא נעים לחיות בצילו של מקרה רצח מזעזע, שלאחר שנה וחצי של תרדמה, נראה כי חקירתו עומדת להתחדש — אפילו כשאינך חשוד.

„אשתו של אריה," המשיך האב השכול בסיפורו, „למדה בקורס רפואי, והיתה עושה לאריה זריקות כשהוא היה זקוק לזה." על היחסים בין אשתו של הנרצח לעוזרו, סיפר האב: „כשטוני באה לבקר את אריה בבית־חולים, וראתה שם את פינקלשטיין — היא קיבלה היסטריה. זעקה ודפקה ברגליה בריצפה, וצעקה שאין לו מה לחפש ליד בעלה. היא רצתה שהוא יסתלק משם מיד."

לעומת התנהגות עויינת זו, יודע האב לספר על שיחה טלפונית בין טוני לפינקלשטיין, זמן קצר לאחר שהמהנדס אושפז בעקבות הרעלתו: „לכל אחד מהם היתה גירסה שונה על השיחה הזו," מספר האב, „ואני סיפרתי על כך במישטרה."

לחצים כבדים

מדוע הצביע האב על פינקלשטיין כעל חשוד, גרם למעצרו?

„סיפרתי במישטרה שפינקלשטיין לחץ על אריה ז"ל שיקבל אותו כשותף במישרד שלו. אחרי שאריה מת, שאלתי את פינקלשטיין במי הוא חושד שרצח אותו: ,עכשיו אני לא יכול להגיד, אני לא מרגיש טוב,' הוא ענה לי. ,בפעם אחרת נדבר.'

„סיפרתי במישטרה על השיחה הזאת. פינקלשטיין הסביר לחוקרים שהוא פשוט רצה שאני אעזוב אותו, ולכן ענה לי כך.

„אבל זה שקר. אני ראיתי אז שהוא עומד להישבר ולגלות לי משהו.

„והיה עוד דבר: עורך־הדין יעקובי סיפר לי שיום אחד, בשש בבוקר, אריה צילצל אליו, נרגש כולו, ואמר לו שהוא נאלץ לקחת את פינקלשטיין כשותף, בגלל הלחצים שהוא מפעיל עליו."

אישר סגן־ניצב פרנקל: „כן, שמענו על תלונות מצד מישפחת קורנגולד בדבר לחצים של פינקלשטיין. לכן עצרנו אותו."

(המשך בעמוד 26)

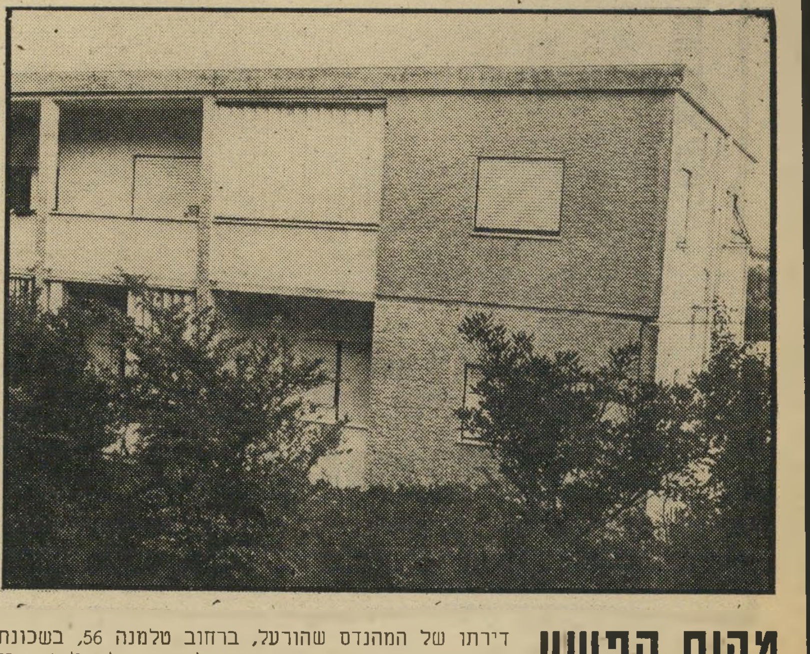

מקום הפשע דירתו של המהנדס שהורעל, ברחוב טלמנה 56, בשכונת אחוזה החיפאית. בסביבה פסטוראלית זו של וילות טובעות בירוק, בנוף של הרים וים, בוצע פשע מחריד. אלמנת המהנדס מתגוררת בדירה.

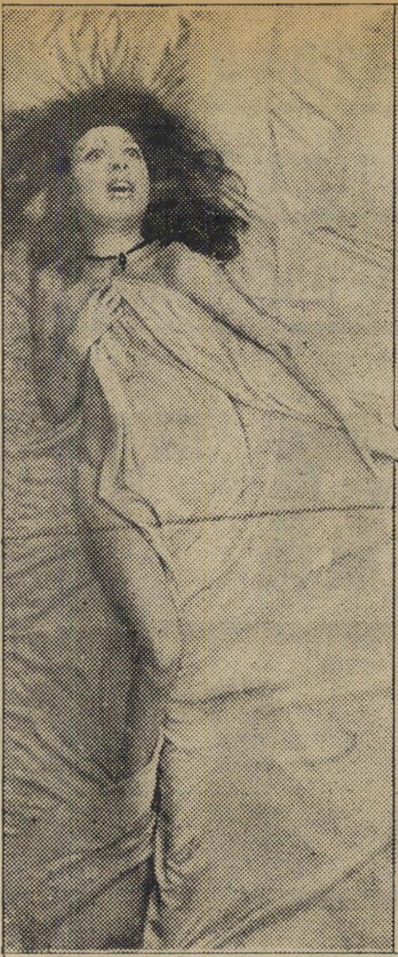

תיאטרון "יובל" בע"מ מציג

סליחה, טעות ברצח!

גאולה נוני
יצחק שילה
עזריאל אשרוב

מחזה: מריו פראטי
עבוד ובימוי: יצחק שילה
תפאורה: רוברטו גרלד
עברית: אביבה גור

אשקלון, „רחל", הערב 27.6 ב־8.30
נתניה, „אסתר", מחר 28.6 ב־9.00
אשדוד, „דגון", יום ג' 3.7 ב־9.00
גדרה, „בית רחל", יום ה' 5.7 ב־8.45
חיפה, „שביט", יום ו' 6.7 ב־9.00

ת"א, „בית ארלוזורוב" (אהל) יום ד' 4.7 בשעה 9.00
ת"א, „בית ארלוזורוב" (אהל) מוצ"ש 7.7 בשעה 9.00

הנושר: הנביאים 4 ת"א טל' 284671 285761

אגד המחלקה ליחסי ציבור

שואה גרעינית (שלא באשמתנו...)

הווי

משפחה

שכזאת

מיליונרים, שרים וח"כים הופיעו למסיבת ח"כ האופוזיציה

היחידים שקילקלו את השימחה היו מנחם בגין ועזר וייצמן: איש מהנוכחים לא הצליח להתעלם מהעובדה, שהשניים הקפידו להימצא במשך כל הערב בשני קצוות נפרדים של הגן, לא להיתקל איש ברעהו.

אולם מלבד זה, היתה השימחה אמי־תית ושלמה: המשפחה הגדולה שהתכנסה במוצאי־השבת האחרונה, בגן הווילה ה־מפוארת של חבר־הכנסת מטעם גח"ל אב־רהם שכטרמן בהרצליה פיתוח, חגגה מכל הלב.

המיליונרית הפתיעה. המיליונר סר אייזיק וולפסון השתלט, כיאות לגילו (70) ומעמדו, על אחד מארבעת השולחנות ה־יחידים בגן הגדול, שקע בשיחה יסודית עם פרימן, מנהל מרקס אנד ספנסר. מיל־יונר שני, מרדכי (מגדל שלום) מאיר, נר־אה מחליף דברים עם ראש אכ"א ב־מטכ"ל, אלוף הרצל שפיר, שהוא אחיו של ח"כ שכטרמן. אשתו של מאיר הצליחה שוב להפתיע, כמנהגה, בתסרוקת שובת־עין בנוסח אצילות החצר של צרפת המל־כותית.

הפועל היה לשר. המיליונרים היו רק אחד המרכיבים של הערב השמח, שנערך לכבוד נישואי בתו של ח"כ שכטרמן. תמי, בוגרת בית־הספר לבימוי שליד תי־אטרון אולד ויק האנגלי, היא מנהלת החאן הירושלמי. שם, בעיר הקודש, פגשה ב־דובר עיריית־ירושלים, יצחק („איצי") גרוסמן. נישואיהם של השניים היוו את הסיבה לקבלת־הפנים השבוע אצל אבא שכטרמן.

את ממשלת ישראל בשימחת ח"כ האו־פוזיציה ייצגו שמעון פרס, השר שהוא גם ידיד, ומיכאל חזני.

לשר־הסעד היתה סיבה טובה במיוחד להשתתף בשימחת המשפחה: לפני שנים, בתקופת אנו־באנו־ארצה, עבד כבוד השר לעתיד כפועל אצל צבי שכטרמן — אביו של הח"כ. היה זה בכפר יעבץ, שצבי שכטרמן היה מייסדו. מאוחר יותר, ערך הפועל החרוץ גם את טקס נישואיו בבי־תו של הבוס שלו.

צלחות־ענק. את עיריית תל־אביב ייצג ראש־העירייה יהושע רבינוביץ, שתת־מקם עם פמלייתו ליד המיזנון, נאלץ להיי־אבק עם צלחות־ענק מלאות כל טוב — כמו שאר 300 האורחים — קרובי מש־פחה, ידידים, חברים־לנשק ולעסקים.

למי שמתעניין בדרכים המיסתוריות ש־בהן פועל השילטון בישראל, היתה ה־שימחה המשפחתית במוצאי־שבת מדריך מאיר־עיניים, העשוי להבהיר את קישרי המשפחה — קשרי דם, כסף וכוח — ב־אגף נכבד של מערכת השילטון.

מיליונר מרדכי מאיר ורעייתו
גם היא באצילים

מיליונרים סר אייזיק וולפסון ופרימן
פינת „מרקס אנד ספנסר"

ח"כ שכטרמן, נכדתו קרן וח"כ רזיאל־נאור
מתח בשימחה משפחתית

ראש אכ"א, אלוף הרצל שפיר
שיח אלופים

חתני שימחה תמי ואיצי גרוסמן
נישואי הדובר והבמאית

„כך הרעילו את בני"

(המשך מעמוד 26)

אם כן, מדוע שוחרר?

„פינקלשטיין הוא אדם חולה," גילה פרנקל. „לא יכולתי להמשיך להחזיקו במעצר ללא הוכחות מספיקות."

כיצד הגיע תיק החקירה לידיו של שופט־חוקר, בצורה כה נדירה?

אריה קורנגולד הגיע לראשונה לבית־החולים רוטשילד בינואר 1972. הוא לקה בשיתוק חלקי בעצבי־הראש. הרופאים חשדו בדלקת־המוח, אולם לאחר שמצבו השתפר, כעבור 10 ימים, שיחררוהו לביתו.

הם לא יכלו לדעת שהם משחררים אותו אל מותו. כעבור חודש וחצי חזר המהנדס הצעיר הבריא שוב לבית־החולים. הפעם סבל מכאבים חמורים ברגליו, ומה שמוזר יותר — מהפרעות נפשיות.

הרופאים היו אובדי־עצות. רק לאחר שבועיים אישפוז, כאשר גם שערותיו החלו נושרות, הבינו שזו הרעלת תליום.

היה זה מאוחר מדי. כל הנסיונות להצילו עלו בתוהו: „כשמצבו החמיר והוא לא יכול היה כימעט לנשום," מספר אביו, „ניתחו אותו ופתחו לו פתח בגרון, כדי שיוכל לנשום. כששבה הכרתו, הוא שאל אותי מי הרעיל אותו. הוא ידע אז שניסו לרצוח אותו."

חקירת המישטרה בפרשה נכנסה למבוי־סתום והיא פנתה לשופט־החוקר.

„הרוצחים רצו להשתלט"

אנדרה רוטמילר, שהיה בזמנו שותפו של הנרצח בעסקו הקודם — מפעל לייצור ארנקים בכרמיאל — סיפר השבוע: „נפגשתי איתו כמה זמן לפני שהוא נרצח. הוא נראה לא טוב. היה מוזנח, והבגדים שלו היו משופשפים. העסק שלנו פשט את הרגל, בזמנו, וקורנגולד היה זקוק לכספים. הוא סיפר לי שהוא עשה כמה פוליסות ביטוח־חיים לטובת אשתו. לדעתי, יכול להיות שהוא התאבד."

נרצח אריה קורנגולד
מי הרוצח?

דעה זו שלל השבוע השופט־החוקר, שקבע שהיא לא תיתכן — כשם שלא תיתכן האפשרות שהנרצח בלע את הרעל בטעות. השופט קבע מפורשות כי העובדה שהנרצח עשה את ביטוח־החיים על־שם אשתו — לראשונה בחייו — חודש וחצי בלבד לפני שהורעל, מקרית, ואין לראות בה תיכנון מוקדם להתאבדות.

גם אביו של הנרצח שלל בתוקף את רעיון ההתאבדות: „הבן שלי נרצח. הרוצחים רצו להשתלט על המישרד שלו והכספים שלו."

השבוע, שמרו הכל על דומיית־אלם. איש מהקרובים לנרצח, גם אלה שהיו נקיים מכל חשד, לא העז לפתוח את פיו. „אני לא רוצה לדבר," אמרה רות הראל, פקידתו לשעבר של הנרצח. „עכשיו אני נקייה, ולא רוצה לחזור על מה שהיה."

ואילו טוני האלמנה הסתגרה בביתה, סירבה להשמיע הגה.

למרות שאיש מהם — העוזר, האלמנה והפקידה — אינם חשודים במאומה וחפים מכל פשע, עד שלא תחליט המישטרה להחשיד מי מהם, הרי ניתן להבין את מצבם הלא־נוח בעיקבות החלטת השופט־החוקר כי בוצע מעשה־רצח.

אלא שיש להניח, ששתיקה זו לא תוכל להימשך לנצח. סגן־ניצב חיים פרנקל נחוש בהחלטתו לגלות את הרוצח או הרוצחים האכזרים, שלא היססו להרוג אדם בשיטה נוראה כזו: „ברגע שאקבל את התיק בחזרה מידי השופט," הבטיח השבוע, „נחדש את החקירה במלוא התנופה. לא נחסוך כל מאמץ כדי לגלות את הרוצחים."

חתיכות קרח

כשהן החליטו, בלב נרגש קימעה, להגיש את מועמדותן לתחרויות מלכת המים 1973, ידעו המועמדות בערך מה תתבקשנה לעשות, במהלך התחרות.

בחלומותיהן הגרועים ביותר הן לא ציפו לתחרות הבלתי־שיגרתית שמצפה להן. נוסף לכל הצרות הנוחתות על ראשה של מועמדת, תתבקשנה המועמדות לתיאלצנה המועמדות להיות נישאות על כפיים: על כל צעד שעשו, מעדו שתיים. אבל מה? שבע נפל צדיק וקם. גם החתיכות. אלא שבמהלך הנפילות והקימות הצדיקיות, הפכו היספהיות לחתיכות־קרח. ונותר להן מעט זמן להפשיר, עד יום א'.

שיעור ראשון בנעילת המחליקיים מקבלות המועמדות מפיה של אחת מאלופות הלהקה. בשיעור הראשון על הקרח (משמאל) היו המועמדות פחות ישובות, נאלצו להיזקק לעזרת חברי הלהקה (למעלה).

תחרות הראשונה — על תואר נסיכת הים התיכון — לפסוע בעיקבות ישו, ללכת על המים. על מים קפואים, ליתר דיוק.

השבוע נאלצו המועמדות לעבור סידרת אימונים מפרכת, כדי שיוכלו לפחות להחזיק מעמד על הקרח, בעת הטקס שיתקיים ביום א' הקרוב, ושישולב בתוך המופע המלא של להקת חופשה על הקרח.

אם לשפוט לפי רמת האימון הראשון, [illegible]

המתחרות על התואר „נסיכת הים התיכון" מתכוננות ליום א'

✶ הרומן הסוער של הקבלן המליונר הסתיים בטראגדיה:

רבע מיליון - לאחר נסיון התאבדות

היה זה רומן קלאסי: היא התאהבה בו ממבט ראשון, התגרשה למענו, עברה לגור בדירתו, כשהיא מסוחררת מאושר. כאשר איימו כוחות מבחוץ לנפץ את אושרה, לא יכלה לשאת את המחשבה, ניסתה לשים קץ לחייה.

מה שהיה מקסים במיוחד בסיפור־אהבה זה — בני־הזוג המאוהבים לא היו צמד סטודנטים, אלא סבא וסבתא: הקבלן המיליונר אריה פילץ, ובעלת הגלריה היפואית מרי ריבנפלד.

המליונר אריה פילץ, מגדולי הקבלנים בארץ, סב לנכדים, התאהב בסבתא התוססת, ניהל איתה רומן נוגע־ללב במשך שנתיים. הרומן התבשל בבריכת־גורדון, שם נהגו פילץ וידידתו, בעלת הגלריה היפואית מרי ריבנפלד, להתרחץ מדי בוקר עם שחר. לאחר נסיון התאבדותה, חדל אריה פילץ להופיע בבריכה.

✶ החדשה שהצטרפה

הרומן הנדיר, שנפתח בעדינות והסתיים ברעמים וברקים, התחיל, בשקט בשקט, בבריכת־גורדון התל־אביבית.

פילץ, אלמן וסב לנכדים, נהג להופיע בבריכה מדי בוקר בחמש. למרות המיליונים הכבדים שצבר בעסקי הבנייה (ראה אתה והלירה), נשאר הקבלן הנמוך והמוצק יהודי עממי, פשוט־הליכות, האוהב חתיכת דג־מלוח משובחת וכוסית ויסקי טוב. הוא היה מתעמל עם כל החבר'ה המשכימים, נח על מיזרונו הקטן, שותה קפה. מדי שבת בבוקר, היה מזמין את החבר'ה לכוסית.

לימים, הצטרפה למועדון־המשכימים אשה מבוגרת, נמוכה, ששפעה מרץ לאנידלה. היתה זו מרי ריבנפלד. אשת־העסקים השנונה, סבתא בעצמה כבר, נהגה לבוא מדי בוקר עם אוסף שלם של בגדיים, להחליפם מדי פעם.

הסבתא האמביציונית והתוססת התאהבה בסבא השורשי והסולידי, באלגנטיות, יצרה איתו ידידות: כאן עזרה לו לשאת את מיזרונו, כאן הגישה לו קפה, שם החליפה איתו שיחה. לפתע, הבחינה הקליקה הסגורה של משכימי גורדון כי בין שני חובבי השחר מתפתח רומן.

✶ הילדים התקוממו

אהבת־פתיו יכולה להיות סוערת לא פחות מאהבת־נעורים, ככל הנראה: הרומן התפתח במהירות לטורים גבוהים. תוך זמן קצר, עברה מרי להתגורר בדירתו של פילץ, התגרשה מבעלה.

זה לא הלך כל־כך מהר כמובן, וגם לא כל־כך חלק. הילדים משני הצדדים התקוממו לרעיון, ובמיוחד ילדיו של פילץ. הם לא לא השכילו להבין את משמעותה של אהבה המתלקחת לפתע בגיל מבוגר כזה, ראו רק את הצד החברתי של הפרשה, חששו מדעת־הקהל נוכח התנהגות אביהם.

מרי ניסתה להסביר ולהגן על אושרה. הילדים סירבו להבין. המערכה נמשכה ונמשכה, ומרי חלכה ונשחקה בין אהבתה לפילץ והתנגדות בניו וילדיה.

לבסוף, לא הצליחה לעמוד במתח הבלתי־פוסק, ניסתה להתאבד.

✶ סיכסוכים חריפים

היא הובהלה לאסותא, ניצלה לאחר טיפול בהול ברגע האחרון ממש, נאלצה להישאר בבית־החולים עת ממושכת, עד ששבה לאיתנה.

כאשר עזבה את בית־החולים, גילתה שאהובה איננו. פילץ, שהזדעזע מהמעשה, השאיר את העסקים בידי בניו, העובדים יחד איתו, יצא לשווייץ להתאושש גם הוא.

בהיעדרו, נמשך הלחץ על מרי לנטוש את אהבתה. הלחץ התפתח לסיכסוכים גלויים וחריפים, שבמהלכם אף פרצו ילדיו של פילץ לדירת אביהם, החליפו את המנעולים בדלת־הכניסה כדי שמרי לא תוכל להיכנס לתוכה. מרי הזעיקה את המשטרה, והיה שמח.

כשחזר פילץ ארצה, עבר להתגורר בהילטון, למרות שמרי גרה עדיין בדירתו. הוא היה בעצמו אז אחרי התקף־לב, ולדברי מקורביו נאסר עליו לטפס במדרגות לדירתו, הנמצאת בבית חסר־מעלית, ולכן עבר למלון.

✶ רבע מיליון כמתנת־פרידה

נסיון התאבדותה של מרי ניפץ את ריקמת הרומן העדינה. תוך זמן קצר, חשו שניהם שזה כבר לא זה.

בשבוע שעבר, נסתיים הרומן, כמו שהתחיל, בסיגנון של סיפורי־אגדות:

מרי עזבה את דירת־האהבה, עברה להתגורר בדירתה הישנה שמעל לגלריה שלה.

אולם אריה פילץ לא יכול היה להרשות לעצמו להרשות לה ללכת ככה סתם, אחרי שנתיים של סיפור־אהבה נוגע־ללב:

במחווה מרטיט של אבירות, העניק לה תשורת־פרידה צנועה: צ'ק על רבע מיליון לירות.

מרי ניאותה לקבל את השי. זה לא כל־כך שרבע מיליון ל"י לא הולכות ברגל, כמו שנגעה לליבה תשומת־הלב הסימלית שבתשורה.

ואהובתו מרי ריבנפלד, בעלת הגלריה היפואית, שבסתיו־חייה התאהבה מחדש, התגרשה בגלל זה מבעלה, ולמרות התנגדות משפחתו עברה לגור בדירתו של פילץ. אלא שלרומנטיקה אין כנראה זכות־קיום בחברה המודרנית, והלחץ החיצוני על השניים הביא לחיסול הרומן.

סיפור איוב הגיע השבוע לסופו העגום

דויד טנה

שמו של דוד טנה קשור אולי יותר משמו של כל אדם אחר בישראל, בתחום הנוגע כמעט לחיי כל אזרח במדינה: השיכון. במשך שש־עשרה שנים, משנת 1953 ועד לשנת 1969, השנים בהם הפך השיכון למילה נירדפת לפיתוח בישראל, היה דוד טנה ראש אגף־השיכון במישרד־השיכון.

בשבוע שעבר, בגיל 64, ארבע שנים אחרי שיצא לגימלאות, ותפקידו הציבורי היה יו״ר מועצת המנהלים של הבנק למשכנתאות טפחות, הלך דוד טנה לעולמו. אבל רק מעטים מאלפי האנשים, בתוכם ראש־הממשלה ואישי ציבור אחרים, שעברו על פני ארונו, ידעו את הטרגדיה שאפפה את ימיו האחרונים של הפקיד הבכיר, יליד ברלין, שמיום עלייתו לארץ לפני 40 שנה, היה פעיל במפעלי הקליטה והעליה של הסוכנות היהודית.

חמישה שבועות בלבד לפני שליוו אותו למנוחתו האחרונה, התכנסו בני מישפחתו להלווייה קודמת, יחד עימו. חמישה שבועות אחרי שהביא לקבורות את אשתו הלגה, הצטרף אליה דוד טנה לחלקת קבר סמוכה בבית־העלמין בקריית־שאול.

אפשר היה לראות בכך את יד הגורל. אבל הרקע למותם הסמוך של דוד טנה ורעייתו, היה מעין סיפור איוב מודרני. לטנה, הפקיד המצליח ורב ההשפעה, ולאשתו, שתי בנות ובן. כאשר נולדה להם נכדתם הבכירה, בת לאחת הבנות, היה זה רק טבעי שהם נקשרו אליה כאל נכדה ראשונה.

מלוא הטנא יסורים

אולם כעבור זמן לא רב הסתבר כי הנכדה חולה במחלה ממארת שסיכנה את חייה. טנה הסב ניסה לעשות כל מה שביכולתו כדי להציל את חיי הנכדה. היא נלקחה לארצות־הברית, שם גוייסו טובי הרופאים כדי לרפאה. את מרבית חסכונותיו מכל חייו הוציא דוד טנה למטרה זו.

אלא שכל מה שהצליחו הרופאים לעשות היה להאריך את חיי הנכדה בשנים מיספר. היא נפטרה בגיל 9. ידידי המישפחה מספרים כי מותה היכה בהלם את דוד טנה ואשתו. כתוצאה מכך חלו שניהם בסרטן. אחרי שהמחלה הדבירה את אשתו, הלך דוד טנה עצמו ודעך. היגון על מות הנכדה והאשה מוטט אותו כשלושים יום אחרי קבורת אשתו.

במדינה

דת

פיקניק למען ישו

ישראלים וזרים, יהודים וגויים, המאמינים בישו כמשיח, התכנסו לפיקניק־תפילה

„חבר יקר: מזה תקופה ארוכה קיבלת קורס שעורי תנ״ך בהתכתבות, שנקרא בשורת שלמה. מטרתו היתה לבחון את העדויות בתנ״ך שישו הינו המשיח.

„אני קיבלתי את המשיח בגיל 14, ומאז אינני מצטער ולוא לרגע על הצעד הנפלא ביותר של חיי.

„שלחתי לך את הספרות רק לשתף אותך בתקוות השלום שאתה קיבלת.

„ביוני נביא קבוצת מאמינים לישראל, וב־23 לחודש בשעה עשר בבוקר תיכנני התחלה של פגישה אינטימית ביותר. בצהריים יהיה לנו פיקניק עם ארוחת ברבקיו, ונמשיך אחה״צ בטקס.

„בגלל פרטיות המאורע, בחרנו את כפר הבפטיסטים ליד פתח־תקווה כמקום הכינוס. כרטיס־ההרשמה המצורף נשלח רק למיספר חברים נבחרים.

„כנהוג אצלנו מאז ומתמיד, כל התקשרות שלך עימנו תישאר בסודיות מוחלטת. אנחנו מקווים שתצטרף אלינו.

„אנא קח מכתב זה איתך, והביאו עימך, כדי לאפשר כניסתך לשטח מחננו.

„בברכה, משה־מוריס סרולו.״

פיקניק ושוטרים. המיפגש בכפר הבפטיסטים, בשבת האחרונה, אכן עשה בתחילה רושם של פיקניק עליז. רק שני השוטרים המצויידים במכשירי־קשר, שבדקו את ההזמנות בכניסה, פגמו באידיליה.

בחורשה לא הרחק מהירקון ישבו בחצי עיגול כ־150 איש, לבושים ססגונית, ושרו בעברית שירי סוכנות כמו הבאנו שלום עליכם, הבה נגילה ועוד. רק מאוחר יותר הוצבה במקום מעין במה קטנה, שעליה כסאות ולידה שולחן תפילה, שכמותו ניתן לראות בכל כנסייה או בית־כנסת.

וידוי פומבי. האווירה החלה להשתנות רק אחרי שצעיר מזוקן עלה על הבמה, החל להתוודות בפומבי על חטאיו, סיפר למאזינים כמה הוקל לו אחרי שהחל מאמין בישו.

זו היתה הפתיחה — אחר עלה לבמה עבד האלוהים מוריס סרולו. הקהל, שהיה מורכב מישראלים, נוצרים מארצות־הברית, חלקם כושים ונוצרים ממזרח ירושלים, נראה נרגש.

הישראלים התחלקו לשתי קבוצות. המבוגרים ניסו להסתיר את זהותם, נמנעו מלדבר עברית בקול, לא התקשרו האחד עם השני. הצעירים התנהגו בחופשיות.

מתפילין לישו. סרולו מספר על ילדותו. כיצד נולד כיהודי, הניח תפילין בגיל 13, ובגיל 14 החל מאמין במשיח.

סרולו יודע כיצד לדבר אל שומעיו. סיגנונו פשוט, פונה לרגשות. לא שוכח להזכיר את הארוחה הנפלאה שיקבלו המאזינים כעבור זמן מה בחדר האוכל.

הוא מסיים בבקשה מכולם לשאת ידיהם בתפילה.

הנוכחים מהססים תחילה, אך אט־אט מתחילים להרים ידיים.

„אלוהים בכל מקום,״ מכריז סרולו, ומבקש מכולם להשתחרר, ולהיות חופשיים. „תאהבו אחד את השני. תחזיקו אחד את השני.״ כדוגמה אישית, הוא מתחיל לחבק את שלמה המתורגמן.

אנשים מתחילים להתחבק. זקנה כושית מחבקת קיבוצניק צעיר. ישראלית בשנות השלושים מתחבקת עם אמריקאי גדל־מידות — בעיניים עצומות, כבקשתו של עבד האלוהים.

אחר צועדים הכל במקובץ לעבר חדר־האוכל. בכניסה, עובר מוריס סרולו, בלוויית אשתו, מאחד לשני, מברך ומחבק את כולם: „תהיו חופשיים ותאמינו בישו,״ הוא חוזר ומבקש.

דרכי אדם

רומן עם מכחול

נער־זוהר קשיש של החברה התל־אביבית התגלה כצייר רגיש

אחרי שהגיע לשנתו ה־50 הכין אלברט יכיני הפתעה לכל ידידיו ומכריו. אלה הכירו אותו כאיש־עסקים ממולח, סוחר קרקעות, שותף בעסקי מכוניות משומשות, וכחלק קבוע של נוף חיי־הלילה של תל־אביב. כאשר קיבלו השבוע הזמנות לתערוכת ציוריו הראשונה של אלברט, לא יכלו רבים מהם להאמין כי אלברט העליז ואוהב־החיים, הוא אמן המביע את רגשותיו באמצעות מכחול וצבעים.

הסוד התגלה רק עתה, אך במיסתרים עוסק אלברט בציור קרוב ל־14 שנים.

תחילתו של הרומן בין אלברט והמכחול היתה באחד הימים, כשניהל חנות בדים במרכז רחוב אלנבי. חיי המשפחה שלו עמדו על סף פירוק. אביו היה מאושפז אחרי מחלה קשה, ואלברט מאס בבילוי הקבוע של משחקי קלפים ובילויים במועדוני־לילה. בחיפושיו אחרי תעסוקה ובריחה נכנס לחנות מכשירי הציור ברלוי ברחוב אלנבי, הכיר שם פרופסור ישיש לציור, ובו במקום החליט לקבל אצלו שיעורים פרטיים. „זה היה איש נחמד בשם פלוצר,״ נזכר אלברט, „שמייד התקשרתי אליו ואל ביתו. בשיעור הראשון הוא הראה לי כמה צורות גיאומטריות וביקש ממני להגדירן. לא יכולתי להבחין בין קוביה לגליל. ואז הוא אמר לי: „אתה רואה בעיניך, אבל אינך מסתכל.״

נופים של נפש. שיעורי הציור שקיבל אלברט, בן למשפחת בנקאים מתורכיה, שנשלח בתחילת שנות ה־40 ללמוד בבית־הספר החקלאי במקווה־ישראל, נמשכו כשנה. אחר־כך נטש אותם, מפני שנמאס לו לצייר בעיפרון ופחם.

רק לפני כארבע שנים התעוררה באלברט, גרוש מזה 10 שנים וסב לארבעה נכדים, התשוקה למכחול. הוא החל לצייר בשמן, ללא הדרכה, כאחוז תזזית. „הייתי חוזר בשעות הקטנות של הבוקר מהברים ומועדוני־הלילה,״ נזכר אלברט, „והייתי מוצא את עצמי לבד. לא יכולתי להירדם. חיפשתי דרך להירגע.״ ואז הוא היה נוטל את המכחול והצבעים, ומצייר ברציפות, לפעמים עד שעת צהריים של יום המחרת, לפני שהיה צונח על מיטתו.

אלה מידידיו שניתן להם להציץ אל ציוריו של אלברט, גילו ציורים רגישים, חסרי נושאים מוגדרים, שהאלמנטים המרכזיים בהם היו נופים של הנפש, ובתים הרוסים.

„אין לי נושאים בציורים שלי,״ מספר אלברט, „הנושא שלי הוא הבדידות. מה שאני רוצה להביע ולהעניק בציורים שלי זאת תחושת השקט והשלווה.״ מישהו יעץ לו להוסיף לאחד מציורי הנוף הפסטורליים שלו ציפור. „זה יכול להרגיז מישהו,״ אמר אלברט.

„מה פתאום ציפור תרגיז?״ שאל החבר.

„אולי זה יזכיר למישהו את הציפור שהרג בצייד האחרון שלו,״ השיב.

אלברט יכיני וציוריו
הנושא הוא בדידות

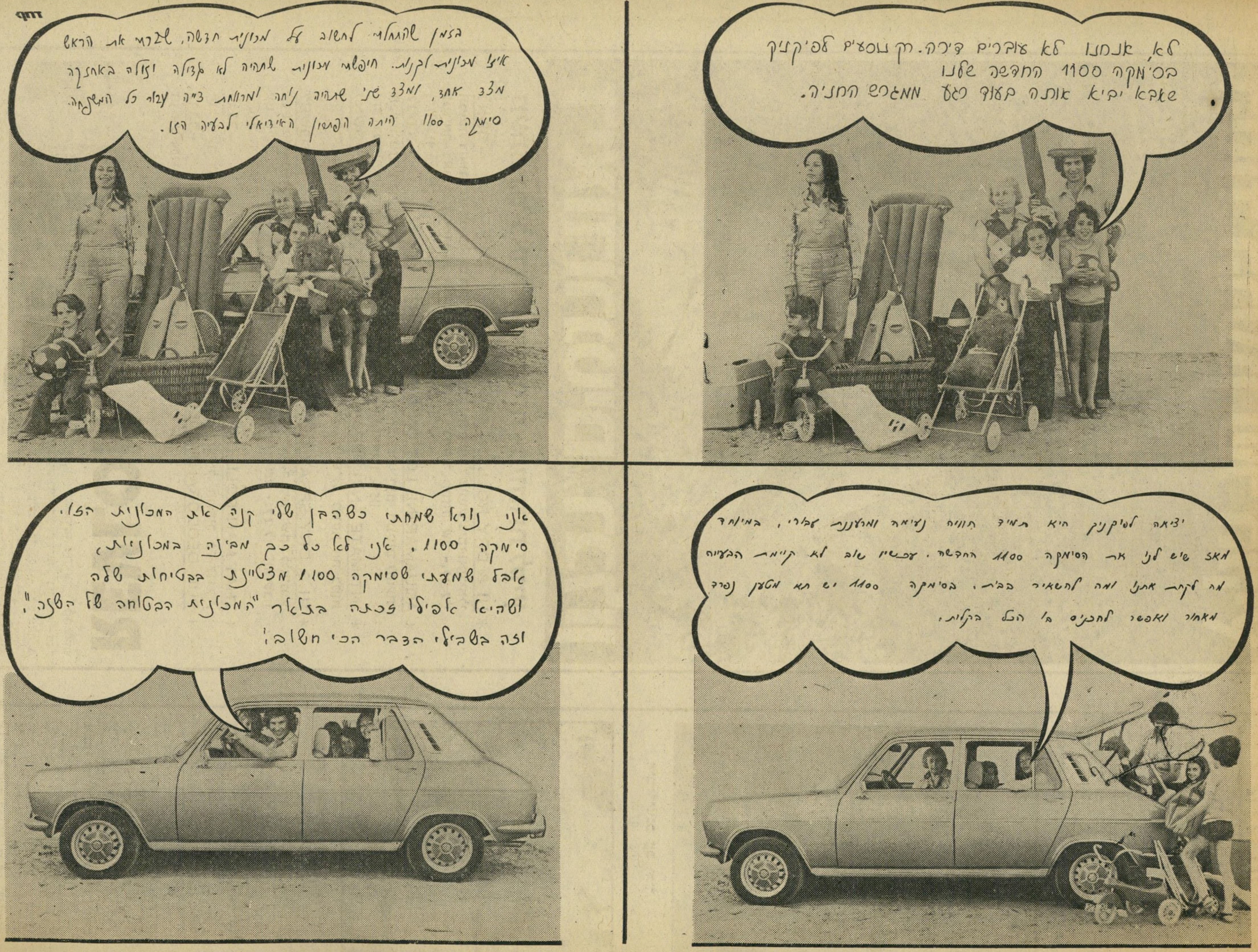
לא, אנחנו לא עוברים דירה. רק נוסעים לפיקניק בסימקה 1100 החדשה שלנו שאבא יביא אותה בעוד רגע ממגרש החניה.
בזמן שהתחלתי לחשוב על מכונית חדשה, שברתי את הראש איזו מכונית לקנות. חיפשתי מכונית שתהיה לא גדולה וזולה באחזקה מצד אחד, ומצד שני שתהיה נוחה ומרווחת דיה עבור כל המשפחה. סימקה 1100 היתה הפתרון האידיאלי לבעיה הזו.
יציאה לפיקניק היא תמיד חוויה נעימה ומרעננת עבורי, במיוחד מאז שיש לנו את הסימקה 1100 החדשה. עכשיו שוב לא קיימת הבעיה מה לקחת אתנו ומה להשאיר בבית. בסימקה 1100 יש תא מטען נפרד מאחור ואפשר להכניס בו הכל בקלות.
אני נורא שמחתי כשהבן שלי קנה את המכונית הזו. סימקה 1100. אני לא כל כך מבינה במכוניות, אבל שמעתי שסימקה 1100 מצטיינת בבטיחות שלה ושהיא אפילו זכתה בתואר "המכונית הבטוחה של השנה". וזה בשבילי הדבר הכי חשוב!
דרוקר

קולנוע

סרטים

מיפלצת בנעלי־בית

האזרח הישראלי לא יראה לעולם את עשרת הימים האחרונים של אדולף היטלר, הסרט האיטלקי־אנגלי בכיכובו של סר אלק גינס. הצנזורה הישראלית נטלה על עצמה את הבעלות הבילעדית על מצפונו, הכרתו וכוח־שיפוטו של האדם בישראל.

מידת הטיפשות, החוצפה והבורות שהו־כיחו זקני הצנזורה עולה הפעם על כל מעשי האיוולת שעשו בעבר. שכן הנושא

היטלר־גינס עם ידיד
העולם ראה

היטלר בצילום אווה בראון
האשה הנציחה

הוא, הפעם, החשוב והכאוב ביותר בתול־דות ישראל. יש עזות־מצח בהחלטה להס־תיר מעיני הישראלי מראה שונה וחדש של המנהיג הנאצי, בסרט המתאר את גסיסתו הסופית. השיקול, כאילו עשוי הסרט לפגוע ברגשות עדינים של יוצאי־השואה, מעיד על צרות־מוחין: מי שכוחו אינו עומד עימו להתמודד עם הבעייה, עם הזכרונות ועם המסקנות, אינו חייב ללכת ולראות את הסרט. אך מי שטוען כי ראשו פתוח ללמידת לקחים מאחד הפרקים הנוראים בתולדות האנושות בכלל, חייב לדרוש בכל מחיר את החופש המו־סרי לראות ולשפוט. ועל זכות זו לא תיתכן בעלותו של מוסד מסוייד וסתום כמו הצנזורה הישראלית.

„היו לו חסרונות...” אחרי כ־30 שנות בושה ואבל, מתחיל העולם, לאח־רונה, להוציא הערכות חדשות על המיש־טר הנאצי. זה קורה בספרות, זה קורה בין הוגי־הדעות, וזה, כמובן, קורה גם בקולנוע. ועובדה היא שסרטו של אניו דה־קונצ׳יני, עם אלק גינס, הוא השני בסידרת סרטים המנסה להציג בהיטלר מזווית שונה, פחות או יותר ברוח של

מעתה גם באריזות חסכוניות-מיוחדות לקיץ

לאשה- * HI & DRY ROLL ON DEODORANT
תמיסת־דיאודורנט במיכל עם ראש־בדולח למריחה. נוח ביותר לשימוש־ביתי ואידיאלי לנשיאה בארנק. לבחירתך: אריזת ענק חסכונית במחיר מיוחד של -.19 ל״י (החסכון 30%); או באריזה רגילה במחיר של 12.50 ל״י.

לנערה- * AQUAMARINE LOTION DEODORANT
תכשיר נוזלי מבושם, מיועד לזילוף תחת בית־השחי ובאיזורי הגוף הנוטים להזעת־יתר, במחיר מיוחד של 7.50 ל״י - במקום -.9 ל״י - (החסכון 15%).

לאשה- * INTIMATE ANTI PERSPIRANT SPRAY DEODORANT
התרסיס האינטימי העוטה את הגוף בניחוח ה״אינטימייט״... מווסת את כמות הזיעה, מרענן ומצנן. המחיר -.20 ל״י.

למשפחה- * HI & DRY SPRAY DEODORANT
תרסיס־דיאודורנט במיכל משפחתי, מבטיח כסוי מלא לאיזור בית־השחי ללא־מגע עם העור. לבחירתך: אריזת ענק חסכונית במחיר מיוחד של -.27 ל״י (החסכון 20%); או באריזה רגילה במחיר של -.19 ל״י.

לגבר- * THAT MAN ROLL ON DEODORANT
הגליל עם ראש־הבדולח לשימושו האישי של הגבר הפעיל. המחיר 12.50 ל״י.

לגבר- * PUB DEODORANT COLOGNE SPRAY
תרסיס־גברי ממריץ ומבשם בניחוח ה״פאב״. המחיר -.20 ל״י.

REVLON

יעוץ קוסמטי אישי חינם, ניתן ע״י דיילות־היופי של ״רבלון״ בימי ראשון ושני בין 3.00 - 7.00 אחה״צ, ביום שלישי בין 4.00 - 7.00 אחה״צ וביום ששי בין 9.00 - 11.00 לפנה״צ - ב״בית רבלון״ תל־אביב, רח חובבי ציון 65, טל. 282141

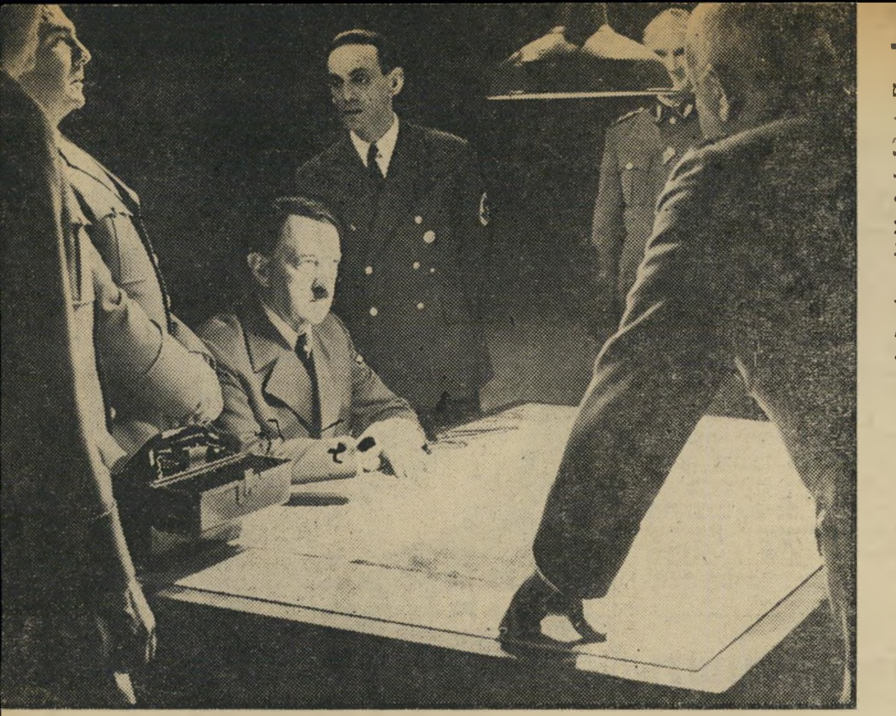

אלק גינס כהיטלר •
הישראלי ישתוק

גרהרט בולט, קצין וורמאכט צעיר שהיה בבונקר של היטלר בימים שקדמו להת־אבדותו, וכתב את הספר שעליו מבוסס הסרט.

כשנשאל כיצד מצטייר היום היטלר ב־עיניו, השיב בולט: „היו לו חסרונות איומים, והוא עשה שגיאות רבות. אבל איני רואה אותו כהתגלמות הנבל השטני. אנחנו נשבענו לו אימונים, והלכנו אחריו. היום, כמובן, אי־אפשר לראות את הדברים כפי שנראו אז."

ומשום כך, מתאר ספרו, והסרט המ־בוסס עליו, היטלר עייף, עצבני, חולה, מסתובב בקן־הצרעות של עוזריו, במזכירו־יותיו ובאשתו, אווה בראון. בקיצור: ה־אדם שמאחורי המפלצת, המסוגל ללטף ראש של כלב ולסבול מכאבים.

יש בכך — ובסרטו של גינס — לקח חשוב: שהפושע הגדול ביותר בעת החד־שה נראה כאדם רגיל, נורמלי, ולא היה בו שום סימן חיצוני שיכול היה להזהיר מראש בפני הזוועות שהוא היה עתיד לבצען.

על כך אפשר להתווכח — אך בוודאי זוהי תיזה שראוי לראות את התגלמותה הקולנועית.

המיפלצת הבאה. זאת נקודת־המוצא של סרט אחר, שהקדים בבכורתו בימים מעטים את 10 הימים האחרונים של היטלר. שם הסרט סוואסטיקה („צלב הקרס"), והוא הוצג השנה בפסטיבל קאן, כאשר כתובת מאירת עיניים ממלאה את המסך עם כיבוי האורות: „אם לא נלמד להכיר את האדם שמאחורי המיפלצת, לא נדע לעולם כיצד להתגונן בפני המיפלצות הבאות, כאשר יבואו."

מכאן והלאה, ניגש הסרט בשקדנות ומ־נסה לתאר את חיי־המישפחה של היטלר, ואת יחסיו הידידותיים עם האנשים סביבו. כל זה, בעזרת אוסף של סרטי 8 מ"מ, שגילה סטודנט גרמני אצל מי שהיה פעם קצין־כיבוש אמריקאי בגרמניה. ה־סרטים צולמו על־ידי אווה בראון, שהש־תדלה להנציח את הפירר, האהוב עליה, על צלולויד בכל הזדמנות, והם מראים את היטלר שותה קפה, מתלוצץ עם גב־רות, משוחח עם גרינג, שפאר ובורמן, ועוד חוויות אינטימיות מסוג זה.

ממה ללמוד? מאחר והחומר של אווה בראון היה מועט בילבד, מופיע כל צילום מישלה פעמיים ושלוש בתוך הסרט כולו. כדי להגדיל את אמינותם, הוסיף במאי הסרט, פיליפ מורה, גם דיאלוגים מאולתרים, כאילו היטלר קם לדבר מן הקבר. ומאחר וגם זה לא הספיק, הוא ניפח את הבועה שלו בקטעי יומנים נא־ציים מאותה תקופה, סצינות שהושאלו מלני ריפנסטאהל (במאית־החצר של היט־לר) ולבסוף כמה מקטעי היומנים של בנות הברית על מחנות־הריכוז. זאת כמישקל־נגד להיטלר החביב, המלטף ראשי ילדות והמשתזף על מרפסת טירתו בברכטסגאדן.

אמנם סוואסטיקה, למרות חוסר שיווי־המישקל המזעזע שבו, ניראה בעיקר כ־מיבצע מיסחרי טהור, נסיון לחלוב כמה שאפשר יותר ממון מגילוי כמה סרטוני 8 מ"מ, ותו לא. אולם עצם העובדה שנמצאו אנשים החושבים כי חיין הפר־טיים של היטלר הם גורם מיסחרי, וש־הצגתו לא כמיפלצת, אלא כאדם, עשוייה למצוא הדים בעולם, צריכה לעניין את העם היהודי יותר מכל עם אחר, משום שיש בכך לקח שצריך ללמדו היטב.

אולם קצת קשה ללמוד לקחים, כאשר החומר, שממנו צריך ללמוד, אינו מותר להצגה.

המצחיקן הרציני ביותר

זמנים מודרניים (גת, תל־אביב, ארצות־הברית) — 37 שנים אחרי הצגת־הבכורה, לא איבד סרט זה כמלוא הנימה מחיוניותו, חשיבותו וערכו, נשאר אחת מיצירות־המופת של הקולנוע.

על מה הסרט כבר ידוע: האיש הקטן מול העולם הגדול, האדם הפשוט מול המכונות הסובבות אותו, הבורג הקטן הנילחם על כבודו העצמי. כל זה — בעולם של מש־ברים כלכליים, בו העשירים השבעים משתמשים במישטרה כדי להרגיע את העניים הרעבים, ואירגוני הפועלים עוס־קים בפרינציפים במקום בקיבות הריקות.

רבים מן הדברים בסרט — כמו הטלוויזיה במעגל־סגור לפיקוח על עובדים — הם בבחינת נבואות שהתגשמו כבר. צ'ארלי הקטן הנלכד בין גלגלי־השיניים של מכונה ענקית, או ממשיך להתנועע בקצב של עבודה בסרט־נע גם לאחר שעות העבודה — מגלם תימצות מוקדם לתי־אוריות של מארקוזה.

אין טעם לנתח כל מה שיש בסרט זה. נחלי דיו נש־פכו כבר על כך. אולם לאחר שרואים אותו, אפילו בשנת 1973 — אפשר להבין מדוע המימסד האמריקאי שמר טינה לאיש הקטן: זמנים מודרניים, אף יותר מכל סרטיו האחרים, שם לצחוק את העשירים, קוטל את המישטר הסוציאלי, ומטיף לקצת אנארכיה שתציל את העולם.

אי אפשר שלא לציין — שוב, למרות שהדבר נאמר פעמים רבות — את הפשטות שבה מביא צ'פלין את רעיו־נותיו אל הבד. הזוויות מהן הוא מצלם הן הפשוטות והמובנות ביותר מאליהן. הכל מתרכז במה שקורה לפני המצלמה, ולא במה שהמצלמה עושה — ומשום כך היא מוצבת תמיד במקום שממנו נוח ביותר לראות מה שקורה. והיעדר הדיאלוגים אינו מפריע כלל להנאה. צ'פ־לין סירב, בשיא גל הפיטפוטים של הוליבוד, להשתמש בדי־בורים, ופס־הקול מכיל רק מוסיקה ומילים בודדות.

צ'פלין: נבואה באוזני העולם

רצח בערבון בלתי מוגבל

קוראים לי רוח הקודש (תל־אביב, תל־אביב, איטליה) — מאז הכניס טריניטי את מערבוני המאקארוני ההומוריסטיים לאופנה, משתדלים מחקים ומוקיונים למיניהם להעתיק את ההצלחה, ללקק קצת מ־הדבש המתוק.

רוח־הקודש הוא אחד הנסיונות הללו, עם אקדחן בלבן (ג'ון גארקו) שרוצח בקבלנות את כל מתנגדיו, ובין טבח אחד לשני מלטף את היונה הצמודה אליו בכל מסעותיו. כעזר נגדו יש גם בריון שמן וכבד, שרעיונות החרטה המוסרית נוקפים אותו מזמן לזמן, אבל קול המצל־צלין בכל זאת נשמע לו ענוג יותר מקול הפעמונים.

אם כל זה מזכיר לכם את טריניטי, זה לא במיקרה. יש כמובן גם איזשהו סיפור בעסק, משהו על המרידה הניצחית במקסיקו, על עושקי־עם אכזריים ועל מנהיגים דמוקרטיים אימפוטנטיים. יש גם בדיחות, לעיתים על נושא הפוליטיקה, לעיתים על הסרט עצמו.

כל זה יכול היה להיות מעניין יותר אילו הבימוי היה עירני ומרתק יותר מבחינה חזותית, והשחקנים פחות אדישים, קפואים ונעדרי אישיות. הרי בסופו של דבר, מה שעשה את טריניטי, לא פחות מתעלוליו של הבמאי קלאצ'ר (בארבוני) — היה המבט הכחול של טרנס היל, והמילמולים הזועמים של באד ספנסר.

ההצגה היומית של מערבון קלוש זה היתה גדושה, השבוע לפחות, ילדים מגיל גנון ומעלה — מאחר והסרט אינו מוגבל. העובדה שהסיפור מתחיל ברצח אב מול עיני מישפחתו, ממשיך בקטילה שטיתית של גברים, נשים וטף בכפר מקסיקאי — כנראה לא הפריעה לאיש מחכמי הצנזורה, המאמינים כי רק שדיים מסכנים את מידות הנוער.

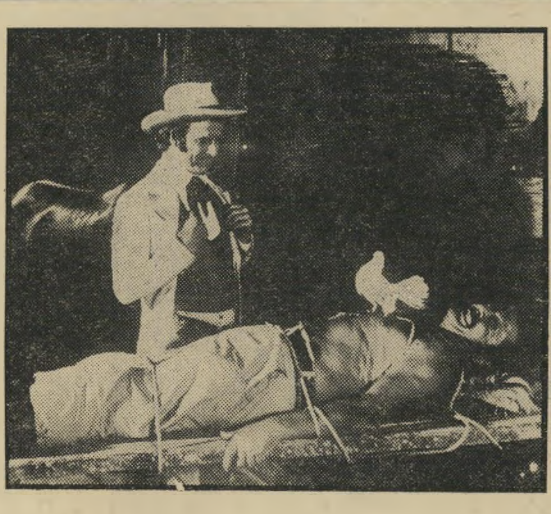

גארקו: עינויים לעיני הילדים

תדריך

תל־אביב

✶✶✶✶ סיפורי קאנטרבורי (מוג־רבי, איטליה) — פאזוליני ממשיך את מסעו בעולם האיוולת האנושית. הפעם, בעזרתו של המשורר הקלאסי הבריטי צ'וסר. הומור נועז וחצוף מאוד, מהול בהרבה פיוט. עשוי להפחיד בהעזתו את עדיני־הנפש.

✶✶✶✶ הטאנגו האחרון בפאריז (סטודיו, צרפת, איטליה) — עוד סרט נועז. הפעם, על עימות בני החמישים נגד בני העשרים — עימות שבו יד הצעירים תמיד על העליונה. משחק משו־בח של מארלון בראנדו. בימוי של ברנר־דו ברטולוצ'י.

✶✶✶ סיזאר ורוזאלי (צפון, צרפת) — אשה נקרעת בין גבר מעשי, קאפיטא־ליסטי ונמרץ, לבין אומן פופ חולמני — עם כל מה שההבדלים בין השניים יכו־לים לסמל בימינו. איב מונטאן, רומי שניידר וסמי פריי.

✶✶✶ קברט (פאר, ארצות־הברית) — גרמניה של ימי עליית־הנאצים משתקפת בקטעי הקברט שבסרט יותר מאשר ב־עלילתו. סרט עטור פרסי אוסקר, המצ־טיין בין היתר בהופעה וירטואוזית של ג'ואר גריי —— שחקן אלמוני עד סרט זה.

✶✶✶ הבלונדי בעל הנעל השחורה (גורדון, צרפת) — קומדיה שנונה ומפוקחת על המלחמה בין שירותי הביון בצרפת. עם פיאר רישאר המצויין, כ־מוסיקאי שנקלע בטעות בין שני מחנות.

---

* לידו, מימין, יוזף גבלס, ומשמאל מארטין בורמן.

20 - 18 ביוני 1973

יש דרכים שונות לסקור את פעולת סיעתנו במשך שבוע רגיל בכנסת.

אחת הדרכים היא לעקוב אחרי ההודעות לעיתונות, הנמסרות במשך השבוע על־ידי הסיעה לכתבי הכנסת. חלק זוכה לפירסום, חלק נגנז.

הנה מיבחר מחשבוע האחרון — והוא מצביע על מיגוון הפעולות שאנו עוסקים בהן במשך שבוע אחד:

ועדת הכנסת

דנה במרי

ח״כ אורי אבנרי (העולם הזה) הופיע היום בפני ועדת הכנסת, וביקש ממנה לאשר את שינוי שם הסיעה ל„מרי — המחנה הרדיקלי הישראלי״.

אבנרי טען שעל פי החוק זכאית כל סיעה לבחור בשם הרצוי לה.

הוא הסביר שתנועת העולם הזה — כוח חדש נולדה על פי יוזמת השבועון „העולם הזה", אך כעת היא מבקשת, יחד עם גופים ואישים נוספים, שם המבטא את זהותה העצמאית.

לשאלות חברי הוועדה הסביר כי „רדיקלי״ פירושו — „נוגע לשורש הדברים״, ותנועתו מבקשת למצוא פיתרונות רדיקליים לבעיות המדינה.

בקריאת־ביניים תירגם ח״כ יצחק נבון את המושג רדיקלי ב„טיפול שורש״.

בוועדה לא הושמעה התנגדות עקרונית לשינוי, אך לפי בקשת ח״כ משה ברעם נדחתה החלטה בשבוע, כדי שהסיעות תוכלנה להתייעץ.*

ח״כ דרובלס (גח״ל) אמר שהשם „מרי״ מזכיר את תנועת־המרי העברית מלפני קום המדינה, ושאל אם ח״כ אבנרי מזדהה עם תנועה זו. על כך השיב ח״כ אבנרי שהוא עצמו היה חבר אצ״ל, ואחר־כך חבר ההגנה, ומזדהה בהחלט עם מטרת תנועת־המרי ההיסטורית, שהיתה גירוש הבריטים מן הארץ. (כידוע, היתה תנועת־המרי מיסגרת לשיתוף־פעולה בין ההגנה, אצ״ל ולח״י, במשך תקופה קצרה.)

ייצוא של

פושעים מועדים

בדיון על פעולות מישרד המישטרה בשנה האחרונה, ציין ח״כ אורי אבנרי (העולם הזה) שחלה ירידה בשוד הבנקים ובכמה פשעים אחרים, אך הוסיף שהדבר הושג בין השאר על־ידי „אקספורט של פושעים״ לאירופה.

פושעים מועדים מישראל נתפסים תכופות בגרמניה, בבריטניה, בדנמרק, ובארצות אחרות, בעת ביצוע מעשי־שוד אלימים. לדברי אבנרי, טוענים בחוגי העולם־התחתון שמישטרת ישראל מעודדת ועוזרת לפושעים לעבור לחו״ל, והדבר פוגע בשמה הטוב של ישראל בעולם.

בקשר עם אישור שר־המישטרה שהמישטרה ביקשה את שירות־הביטחון־הכללי להתקין האזנת־סתר במיקרים פליליים, תבע ח״כ אבנרי שהדבר יוסדר כחוק, וכי הציתות ייערך רק על־פי פקודת שופט.

ח״כ אבנרי הקדיש את עיקר נאומו להוכחת טענתו שבארץ „גניבת מאה לירות היא פשע הנירדף על־ידי המישטרה, אך גניבת מיליון לירות היא עיסקה הזוכה להערצה, ושהמישטרה מעלימה ממנה עין."

* לא היתה שום עילה סבירה לדחייה זו — והיא הביעה רק את הרצון לחשוב אם אי־אפשר להתנכל לנו בצורה זו או אחרת.

בהקשר זה מתח ביקורת חריפה על מחדלי המישטרה בפרשת נתיבי נפט, אוטוקרס, אי.או.אס., קרן־ספיר, לנסקי ועוד.

נגד „טיולים מאורגנים"

של ח"כים

סיעת העולם הזה — כוח חדש הביעה היום מחאה חריפה נגד מה שכינתה „טיולים מאורגנים של חברי־הכנסת על חשבון משלם־המסים." היא התייחסה לריבוי המישלחות מטעם הכנסת לחו״ל. כרגע נמצאת משלחת בראשות יו״ר הכנסת בווינה, ומשלחת בראשות ח״כ חייקה גרוסמן באמסטרדם.

בהודעה לעיתונות קבעה הסיעה: „מסעות הח״כים אינם אלא חלוקת שלל בעיקר בין שלושת הסיעות הגדולות. מישלחות אלה אינן משמשות שום מטרה רצינית, והן עולות הון עתק לציבור."

תשובה לאתגר

של שפירא

סיעת העולם הזה — כוח חדש קיבלה את האתגר של שר־המישפטים, מר יעקב שימשון שפירא, והגישה שוב הצעת־חוק האוסרת על שרים לעסוק במיסחר או בעבודה אחרת בשכר.

הסיעה הודיעה שמנוי וגמור עימה להביא הצעת־חוק זאת לדיון עוד בכנסת הנוכחית.

בשבוע שעבר ביקש שר־המישפטים להסיר מסדר־היום הצעה־אחרת של ח״כ אורי אבנרי באותו נושא, אך בלחץ הדיון חזר לדוכן והודיע שהוא מסכים לעצם ההצעה של אבנרי, ויתמוך בה אם תנוסח מחדש. בעיקר ביקש השר שייקבע שמותר לשר להיות חבר קיבוץ או מושב.

הצעת־החוק החדשה נוסחה בהתאם לכך על־ידי עורך־הדין אמנון זיכרוני.

היום פנה ח״כ אבנרי במכתב אל שר־המישפטים, הזכיר לו את הבטחתו וביקש ממנו לוותר על תקופת־המתנה של חודשיים, שהממשלה יכולה לדרשה. רק דבר זה יאפשר הבאתה לדיון בכנסת זו.

במכתב ליו״ר הכנסת הסתמך ח״כ אבנרי על הבטחת שר־המישפטים, וביקשו להניח את הצעתו על שולחן הכנסת לאלתר, למרות שהצעה דומה שלו הוסרה זה עתה מסדר־היום.

להימנע מהצבעה

על קבלת

גרמניה המזרחית לאו"ם

ח״כ אורי אבנרי (העולם הזה) נמנע מהצבעה על הצעת ח״כ מאיר וילנר, שתבע מממשלת ישראל להצביע בעד קבלת גרמניה המיזרחית לאו״ם. השר אבא אבן

חיילי גרמניה המזרחית

הודיע, לעומת זאת, שנציג ישראל יצביע נגדה.

ח״כ אבנרי אמר שגם ח״כ וילנר וגם אבא אבן לקו בהגזמות קיצוניות.

גם הוא קבע כי גרמניה המיזרחית נקטה קו אנטי־ישראלי יותר מכל מדינה באירופה המיזרחית, והוסיף שדבר זה בלט גם בוועידת בולוניה. גרמניה המיזרחית, כמו אוסטריה, התכחשה לאחריות אזרחיה לפשעי הנאצים.

יחד עם זאת, אמר אבנרי שעל ישראל להכיר בכל מישטר קיים. תהיה זו איוולת להתעלם מגרמניה המיזרחית, שהפכה למדינה התעשייתית השביעית בעולם. הוא הציע שישראל תימנע מהצבעה על קבלת גרמניה לאו״ם, כחלק ממדיניות שתשיג נורמליזציה עם אירופה המזרחית.

דין־ודברים התפתח בין ח״כ אבנרי ובין השר אבא אבן, כאשר הזכיר אבנרי דרך אגב שגורמים ישראליים תמכו בשעתו במחתרת האו.א.אס. באלג׳יריה, אחרי שצרפת כבר כרתה שלום עם אלג׳יריה. הדבר העכיר, לדבריו, את היחסים עם דה־גול.

כאשר מר אבן תבע ממנו להוכיח זאת, השיב אבנרי: „אל תגרור אותי בלשון. מוטב לא להרחיב כיום את הדיבור על הפרשה ההיא."

בחירה אישית

של ראשי ערים

סיעת העולם הזה — כוח חדש הודיעה היום שהיא מצרפת את שמה לרשימת הסיעות המגישות לכנסת את הצעת־החוק לבחירה אישית של ראשי־ערים.

בהודעתה קבעה הסיעה שהצעת־חוק זו היא „צעד קדימה" בדרך הרפורמה, אם כי היא רחוקה מהיות מושלמת.

יחד עם זאת הביעה הסיעה ספק אם אמנם יש בכוונת מציעי הצעת־החוק להביא לחקיקתו. „ברור לנו שלפחות חלק ממגישי ההצעה עושים זאת רק מטעמים טכסיסיים, ועל רקע בעיות פנים־מיפלגתיות, ושישתדלו שהחוק לא יתקבל בקריאה שלישית בכנסת הנוכחית."

■ ■ ■

הסיעה דורשת

דיון דחוף

ח״כ אורי אבנרי (העולם הזה) פנה היום אל יו״ר ועדת הכנסת, ח״כ ארי אנקוריון, בתביעה לכנס את הוועדה באופן דחוף, כדי להחליט על העברת הצעת־החוק לבחירת ראשי־ערים לוועדת־הפנים.

„זוהי הדרך היחידה לקבלת החוק עוד בכנסת הנוכחית," ציין ח״כ אבנרי, שהוא חבר ועדת־הפנים. כידוע עומד בראש הוועדה ח״כ מרדכי סורקיס, שהוא הסיד הצעת־החוק.

בין יוזמי הצעת־החוק, קיים החשש שהמתנגדים הסמויים להצעת־החוק במערך ישתמשו בוועדת־הכנסת לשם השהיית הטיפול בה, כדי שלא תתקבל סופית בכנסת הנוכחית.

פגם אסתטי

סיעת העולם הזה — כוח חדש הצביעה נגד התיקון לחוק שכר חברי־כנסת, המבטיח שירותי בריאות חינם לחברי הכנסת במקרים חריגים.

בהודעה לעיתונות הודיעה הסיעה שאינה מתנגדת שתהיה דאגה נאותה לחברי־כנסת קשישים, שנפלו קורבן למחלות קשות. אך היא רואה פגם אסתטי בעצם המצב שבו חברי־כנסת קובעים לעצמם את תנאי עבודתם. מן הראוי שתימצא דרך נאותה יותר לקביעת תנאי העבודה של חברי־כנסת.

לעצם העניין קבעה הסיעה שיש למצוא את הפיתרון בהקמת שירות בריאות ממלכתי חינם לכל, ולא רק לחברי־כנסת. עצם העובדה שחברי־הכנסת מצאו פיתרון לעצמם, עלולה להחליש את הסיכויים להעביר בכנסת חוק לביטוח בריאות אמיתי ומקיף.

מחבלים בהחלטות

מליאת הכנסת

ח״כ אורי אבנרי (העולם הזה) פנה היום במיכתב חריף אל מ״מ יו״ר הכנסת, וטען שנשיאות הכנסת מחבלת בהחלטות הכנסת על־פי דרישת קואליציה בלתי־קדושה של המערך, גח״ל והמפד״ל.

דברי ח״כ אבנרי התייחסו להצעה דחופה לסדר־היום שלו על המצב ברבנות, שנדונה בכנסת ביום 2.2.72. בעיקבות הצעה זו החליטה הכנסת לקיים דיון על נושא זה במליאה.

„הסדר בכנסת מחייב שדיון במליאה, שהמליאה עצמה החליטה לקיימו בעיקבות הצעה דחופה לסדר־היום, יתקיים תוך שבוע או שבועיים. אולם בלחץ שלוש המיפלגות הגדולות, התומכות בכפייה הדתית, נדחה הדיון מזה 16 חודשים, ויש מזימה למנוע בכלל את קיומו בכנסת הנוכחית.

„זוהי שערוריה פרלמנטרית, ואני קורא למ״מ היו״ר לדאוג שהדיון ייכלל בסדר־היום של השבוע הבא." נאמר במיכתב.

האינפלציה הורסת את כספך - מה מקורה?

גח"ל והמרכז החופשי הגישו הצעות אי־אמון לממשלה על רקע השביתות. שני המגישים — אליעזר רימלט ושמואל תמיר, תבעו בוררות־חובה. נימקתי את עמדת סיעתנו כך:

אורי אבנרי: אני מציין בצער ששני מציעי הצעת אי־האמון לא מצאו לנכון להיות נוכחים באולם בעת הדיון הזה. נראה שאין הם מתייחסים ברצינות רבה להצעות שלהם עצמם.

אני מציין בצער שמאה חברי־כנסת, לפחות, נעדרו ברוב זמן הדיון.

מנחם בגין: אנחנו פה.

אורי אבנרי: האם זה לא מפליא שמבין 26 חברי סיעת גח"ל, סיעה שהציעה הצעת אי־אמון, נוכחים שלושה חברי־כנסת — אמנם שלושה חברים חשובים ביותר?

אני תמה שוב ושוב איך הכנסת הזאת מוצאת עוז בנפשה לגנות שובתים, כאשר חלק מחבריה נמצא בשביתה פרמננטית, וכאשר אפילו בדיון על גינוי שביתות הם מקיימים בעצמם שביתה איטלקית.

מנחם בגין: שביתה צרפתית — במזנון.

אורי אבנרי: אולי זאת הגדרה נכונה יותר.

רגלי צפרדעים וקורי עכביש

אין לנו אמון בממשלה. אין לנו אמון באופוזיציה הימנית. בהימנענו מהצבעה, בעוד כמה דקות, נביע אי־אמון גם לממשלה וגם למגישי הצעת אי־האמון.

האינפלציה היא סרטן בגוף המדינה. מחלה ממארת, המחריפה משנה לשנה. היא מתפשטת בגוף, אוכלת את התאים הבריאים. אם לא יימצא לה מרפא, היא תהרוס את חברתנו ואת כלכלתנו.

האינפלציה פוגעת בשיכבות העניות ביותר, וגם בשיכבות־הביניים. העשירים מסתדרים, וממשיכים להתעשר בקצב קדחתני.

הנפגעים מתקוטטים. אדם שהמחלה מכרסמת בקרביו, גונח וזועק. השביתות הן הגניחות והזעקות של קורבנות האינפלציה — שיכבות שלמות המרגישות שמעמדן הכלכלי והחברתי נהרס על־ידי האינפלציה.

גולדה מאיר ביום העצמאות

זוהי אינפלציה כללית, זוחלת. היא מסבירה במידה רבה מדוע יש בכל ארצות המערב עליית־מחירים שנתית של 4% עד 6%.

אבל אצלנו אין אינפלציה זוחלת. אצלנו יש אינפלציה דוהרת. בחמישה חודשים עלו המחירים ב־11%, במשך השנה הם יעלו לפחות ב־18%, ואולי גם ב־22% או יותר.

מדוע?

אין תשובה בפי הממשלה. אין תשובה בפי האופוזיציה הימנית. אין הם רוצים לדעת את הסיבה, אין הם רוצים להודות בה.

מפני שאילו הבין הציבור את המתרחש, היתה המדיניות של המישטר כולו — ממפ"ם ועד גח"ל — מתמוטטת.

הגורם: תקציב הביטחון

העובדה הפשוטה היא שהאינפלציה הדוהרת היא תוצאה בלתי־נמנעת של המדיניות הלאומית, הגורסת החזקת השטחים המוחזקים, סיפוח זוחל, סיכול כל מאמץ רציני לשלום.

מארצות־הברית העשירה* — ויש לנו אינפלציה הגדולה פי ארבעה מזו השוררת שם.

אפשר לרפא כמה מן הסיבות השיטחיות. אי־אפשר לרפא את המחלה עצמה, מבלי לשנות מן היסוד את המדיניות הלאומית.

הריפוי היחידי — הריפוי הרדיקלי, הנוגע לשורש המצב — הוא ניהול מדיניות של שלום, שתאפשר לנו להקטין בהדרגה את תקציבי־הביטחון, במקום להגדילם.

האם האופוזיציה הימנית רוצה בכך? בוודאי שלא. להיפך, היא רוצה במדיניות שתחריף את המילחמה, תגדיל את תקציבי־הביטחון, ותרושש עוד יותר את שיכבות־הביניים והשיכבות המקופחות. רק העשירים ירוויחו.

מכאן דברי־ההבל על בוררות־חובה ואמצעים דומים, שכל מטרתם היא להחניק את זעקת־הכאב של קורבנות המדיניות הזאת, ולכבול את ידיהם.

בשורת איוב: גולדה נשארת!

האם מסוגלת הממשלה לשנות את מדיניותה? זה לא עניין של ספיר. זה עניין של ספיר ואבן ודיין ואלון. זהו, קודם כל, עניין לראש־הממשלה.

אתמול שמענו בשורת־איוב: הגברת מאיר נאותה להישאר בתפקידה לעוד כמה שנים.

ארבע שנות כהונתה של הגברת מאיר עד היום הן אסון לאומי. הגברת מאיר היא צוק איתן במים הסוערים — צוק שאינו זז, צוק שכל־כולו קיפאון מוחלט, אימוביליות טוטאלית.

הגברת מאיר הקפיאה כל התקדמות לקראת פיתרון בעיית השלום, וכל פיתרון הבעיות הסוציאליות והכלכליות.

עוד שנתיים כאלה, עוד ארבע שנים כאלה — הרי זה אסון מצטבר. פירוש הדבר ששום דבר לא יזוז, שלא נפליג על גלי המים הסוערים לקראת פיתרונות, אלא נישאר תקועים במקום.

מישטר של מירמה וכחש

במצב כזה, אין פיתרון ולא יהיה פיתרון לאינפלציה. היא תמשיך לדהור. וכל ציבור המבקש להציל את חניתן להציל, לשפר את חלקו לקראת הבאות — צודק לגמרי.

במצב כזה, כל שביתה היא צודקת.

לא במיקרה מגיעים כל הזעזועים לשיאם בשנת בחירות.

המישטר הזה בנוי על מירמה וכחש.

כל אדם יודע שהממשלה נותנת לפני הבחירות,

בשורת איוב

זהו המצב. שום דמגוגיה — ממשלתית או ימנית — לא תרפא אותו.

הממשלה עומדת אובדת־עצות ליד מיטת החולה, ומבקשת לשכך את כאביו בדברי־נועם ובגלולות־אספירין. אין לה תרופה של ממש.

האופוזיציה הימנית מציעה לחולה תרופות־אליל, כדרך הרופאי־האליל של ימי־קדם, שהיו מכינים תרופות מרגלי־צפרדעים וקורי־עכביש.

יש לה תרופות־פאטנט שונות — אחת בהסתדרות, בה מצטיינת האופוזיציה הימנית בדמגוגיה סוציאלית קיצונית, ואחת בכנסת, שבה מציעים לנו בוררות־חובה ושאר פיתרונות־סרק מארכיון הסיסמאות של ראשית המאה ה־20'.

יש סיבה להתחרות דמגוגית זו. לא הממשלה ולא האופוזיציה הימנית יכולות לרפא את המחלה — מפני שהן עצמן גורמות לה.

זוחלת או דוהרת?

מה גורם לאינפלציה? מה הם הנגיפים, הנושאים את המחלה הקטלנית?

יש לה סיבות שיטחיות וזמניות, סיבות „קוניונקטורליות". אך גם אילו סולקו כל אלה, היו נשארות הסיבות האמיתיות, העמוקות, הנובעות מעצם מיבנהו של המישטר הקיים, הסיבות ה„סטרוקטורליות".

הסיבות השיטחיות גלויות, כמובן, לעין.

בכל העולם יש עליית מחירים. רוב חומרי־הגלם בעולם מיוצרים במדינות שהיו אתמול קולוניאליות. ככל שעמים אלה משתחררים ותובעים את חלקם הצודק בעושר האנושי, עולה מחיר חומרי־הגלם.

אליעזר שוסטק: אמרת שגם בארצות אחרות יש אינפלציה. מדוע יש שם אינפלציה?

אורי אבנרי: אני שמח שאתה מקשיב, אבל אתה לא מקשיב די טוב.

השר יוסף אלמוגי: הקשבה זוחלת.

אורי אבנרי: הקשבה סלקטיבית.

בכל ארצות המערב יש אינפלציה של 4.5% עד 6%, ואילו אצלנו 18%, 20%. מניין בא ההבדל? עכשיו אסביר לך מניין בא ההבדל.

מדיניות זו מכריחה אותנו להחזיק מערכת־ביטחון עצומה — מערכת־ביטחון הגדולה פי כמה מזו ששמרה בהצלחה על מדינתנו לפני מילחמת ששת־הימים, בגבולות של אז.

מה פירוש הדבר, בנתונים כלכליים יבשים?

צה"ל — קבע, סדיר ומילואים — והתעשייה הצבאית מעסיקים כיום כרבע מכל כוח־העבודה של המדינה, 280 אלף איש מבין מיליון.

במילים אחרות: כל אדם רביעי במדינה מקבל שכר (ולעיתים קרובות שכר גבוה יחסית), מבלי לייצר דבר לשוק. הוא מוציא את הכסף בשוק המקומי, הוא קונה סחורות ושרותים, מבלי לייצר סחורות ושרותים. הוא מגדיל את הביקוש, מבלי להוסיף להיצע. זוהי האינפלציה.

אפשר לכתוב על זה ספרים מלומדים, בסלאנג כלכלי בלתי־מובן. אבל הדבר פשוט בעיקרו: כל עוד אנו מוציאים למעלה מרבע מן התוצר הלאומי הגולמי שלנו על תקציבי ביטחון גלויים וסמויים, כל עוד העיסוק הביטחוני הוא העיסוק העיקרי של המדינה, כל עוד כל אדם רביעי מייצר פגזים או יורה אותם — תגדל האינפלציה שלנו משנה לשנה.

אנו מוציאים על הצבא כמעט פי שלושה

ולוקחת בחזרה אחרי הבחירות. כל אדם משוכנע שהממשלה מרמה, שאין לה המוסר המינימלי המקובל בין אנשים הגונים. כל אדם יודע שהממשלה עצמה מנצחת על השחיתות ומעשירה את המתעשרים־הטפיליים.

במצב כזה, יודע כל אדם שיש רק הזדמנות אחת בארבע שנים כדי לתקן עוולות, כדי להבטיח את המינימום, כדי להדביר את מירוץ האינפלציה. הוא משתדל לנצל את ההזדמנות הזאת. הוא עושה זאת בשפה האחת שהמישטר הזה מבין: שפת הכוח.

כל זה נובע ממהות המישטר. למישטר הזה — על הקואליציה והאופוזיציה שלו — אנו מביעים אי־אמון, על־ידי הימנעות מהצבעה.

היו"ר צבי צימרמן: חבר־הכנסת אבנרי, השתמשת בביטוי „הממשלה מרמה". אני מבקש אותך שתנסח מישפט זה אחרת, בלי שימוש במילה „מרמה".

אורי אבנרי: אני סבור שהממשלה מרמה. אם כבוד היושב־ראש סבור שזה ביטוי לא פרלמנטרי — — —

היו"ר צבי צימרמן: אני סבור שהביטוי הוא לא פרלמנטרי.

אורי אבנרי: כי אז אני מרשה לעצמי לומר, שהממשלה — — — אולי חבר־הכנסת בגין יעזור לי, מהו הביטוי הפרלמנטרי במקום „הממשלה מרמה"?

מנחם בגין: אתה יכול לומר כי הממשלה מטעה או מוליכה שולל.

אורי אבנרי: אם כן, הממשלה מוליכה שולל באופן שיטתי.

* כחלק מן התוצר הלאומי הגולמי.

הורוסקופ

האתגרים שאתה מע־מיס על עצמך מבחינה רוחנית עלולים לעייף אותך ולגרום לך כאב־ראש. תיווכח לדעת שעיכוב רציני בעבודה, שפגע ביוקרתך, נגרם בעקיפין בגלל אשה נאה. המרגיז הוא שזה בכלל לא היה כדאי. אל תאשימי את עצ־מך בכך שידידך קר ואדיש כ־לפיך. היי סבלנית ואל תדחקי את הקץ.

* * *

רצונך העז והכנה לש־מור בסוד את המתרחש בחייך ובחיי זולתך, ב־עיקר בתחום האישי אינו צריך להביא לכך שתנתקי את עצמך ל־חלוטין מן המחשבות על העבר. היזהרי כמו־כן גם מנטייה מוגזמת להשמעת שקרים קט־נים, אשר כידוע, סו־פם להתגלות. חיי את ההווה במלו־או, מבלי להגות יותר מדי בעבר.

* * *

אל תהיה כזה ברנן. אין בני־אדם מוש־למים. כדאי שתתחיל לעשות כמה פשרות בעניינים רומנטיים. נסה להסתפק במצוי ואל תחפש כל העת שלמות. ריב עם אדם שאתה מכבד מאוד ישפיע על פעילותך. כדאי שתבדוק אם ה־סיבה לריב אינה נעוצה בך. מכתב שיגיע מאדם שלא שמעת עליו זמן רב, ישמחך.

* * *

אחת מתוכניותיך ל־שבוע תתקלקל, אך לא נורא, מפני שבמקומה תבוא אחרת, מוצלחת לא פחות. ידיד ותיק, אותו לא פגשת זמן רב, יביא עימו הפתעה נעי־מה. בת סרטן, השבוע תפגשי אותו, סוף־סוף. אם תתנהגי כשורה, תכבשי את ליבו. חיש־בי היטב על כל מה שאת עושה או אומרת, זה ישתלם לך.

* * *

שבוע מצויין — אם תדעי לנצל אותו ואם לא תנטרלי את עצמך, מתוך דווקאיזם. הכו־כבים מבשרים על פגי־שות־לב ופגישות־כיס, ובשני המישורים — על הצלחות קטנות וגדולות. אתה יכול למצוא עצמך, לפתע, במצב חדש בו לא רצית. בדוק אותו מ־חדש, אתה עלול לגלות משהו חדש.

* * *

הבט סביבך ותראה, ב־עצם, כי טוב. חכה ל־יום שבת כדי להתחיל לפעול — ביום ג׳ או ד׳ אל תיתן לאחרים לתחוב את אפם לעניי־ניך. אל תרבה בוויכו־חים ועל תתרים בהם שאתה הצודק — גם כשזה יהיה כך, ברוב ימות־השבוע. מאידך, אל תחמיצי אף פגישה מעניינת, בת בתו־לה ואל לך להסס להיות היוזמת.

כולנו יודעים שאתה בטוח שבכוחך לפתור את בעיותיהם של כל אלה הפונים אליך. אבל השבוע — בחייך, אל תיתן עצות. אתה עשוי לסבך אחרים, מ־תוך זה שאתה חושב שכולם בנויים כמוך. התנאים אינם שווים לכל אחד, וזה נתון ש־עלול לסבך אותך, ב־ייחוד כאשר אתה אינך רואה את נקודות הזו־לת. בייחוד אתה עשוי לגרום לשיברון־לב לבת דגים, וגם לבן שור. אל תיתן לעצמך להתפרץ — בן מאזניים.

* * *

בעייתך העיקרית השבוע, תהיה איך לשמור על שלוות נפשך, נוכח התקריות הפוליטיות האחרונות. לא יהיה זה עבורך ה־שבוע הטוב ביותר. הר־בה לכתוב ובמיוחד ענה על מכתבים. תוכ־נית אותה תיכננת ל־בצע מזמן — אין סיכוי שתתגשם. אך אל ייאוש, החיים לפניך. היזהר בנהיגה בלילה. הדרכים מלאי מלכודות.

* * *

ביום ב׳ ייפתרו כמה בעיות עסקים ומוטב שתימנע מכל הימור, או סיכון־יתר עד סוף השבוע. כדאי גם שתשמור היטב על בריאותך, ושתנהג ב־זהירות. גילוי לב עשוי ליישב אי הבנה חמורה שהתעוררה שלא באש־מתך. יהירותו של חבר לעבודה מרגיזה אותך, בן קשת. אל דאגה.

שבוע מצויין — אם תדעי לנצל אותו ואם לא תנטרלי את עצמך, מתוך דווקאיזם. הכוכבים מבשרים על פגישות־לב ופגישות־כיס, ובשני המישורים — על הצלחות קטנות וגדולות. אתה יכול למצוא עצמך, לפתע, במצב חדש בו לא רצית. בדוק אותו מ־חדש בשבע עיניים.

* * *

אתה נמצא שוב בנקודה שאתה שונא — אבל לה אתה זקוק כדי לפעול כמו בן־אדם: בקו־הגנה. תוק־פים אותך חזק, וחזקה שתדע כיצד לפעול כדי להשיב מילחמה־שערה, או למנוע את פני ה־רעה. בת דלי: חברה קנאית עלולה לקחת או־תו ממך. אך אם הוא חשוב לך באמת — או אם חשוב לך לסדר או־תה — תזכי לברנש מתוק. בת דלי — לבשי סגול או כתום.

* * *

חוב ישן וגדול, אשר זמן רב העיק עליך, ייעלם השבוע. אותו נושה, שבעבר ידע לחיות כה תוקפני, יוותר לך עליו במפתיע. דבר זה ייתן לך מיש־נה מרץ, ויסייע לך ל־הגשים את שאיפתך ה־עיקרית בעתיד הקרוב ביותר. יחד עם זאת, גם חיי האהבה שלך, עם בת־זוגך הקבועה, יפרחו ויגיעו לשיאים חדשים. משימות שיוט־לו עליך במיסגרת חוג חברי, או במיסגרת מילואים יעיקו עליך במקצת.

סיקורת

העם החליט - דירת עילית

עם ישראל יצא לחזות בהישגיו — והותיר מאחוריו את חתימת ידו: קליפות של בננות, מקלות של ארטיק, שיירי פי־תות, גרעינים, בוטנים, רעש המולה ודו־חק.

כך נראתה תערוכת התעשיה ביריד המזרח — פרט למקום אחד.

אי־שם, ליד היציאה מהיריד, אתה נתקל בשער עם בובות מעליו, המגרה את סקרנותך במידה מספקת כדי לנסות עוד ביתן אחד, לפני הסוף.

אחרי השער הזה, אתה מגלה עוד שער, ועוד אחד, ועוד אחד. עץ וסביבו מזנון. ואחר כך, הפלא ופלא, עולם אחר.

כיכר קטנה, סביבה מראות ירושלים. בריכה קטנה עם אלומיניום מבריק במ־קום מים. על אחד מקירות האבן כתובת של לאה גולדברג אודות אבנים ומים. וכי מה היא ירושלים, אם לא היסטוריה (בתמונות), אבנים וחוסר־מים — אומר מתכנן הביתן, הארכיטקט ישראל גודו־ביץ׳.

מהכיכר נשקף מראה מדהים: נוף עצום ונרהב של מרחבי שכונה מודרנית. כל תעלולי ההטעייה האופטית הושקעו כאן כדי ליצור אשליית מרחבים שלא קיימים: אתה מסתכל על שטח של דונם — ונדמה לך כי נוף של קילומטרים נפרש לפניך.

מה לזה ולמשרד השיכון, שהוא בעל־הבית של הביתן? המטרה הראשונה, מס־ביר גודוביץ׳, היא להעמיד את האנשים בפני עובדה פשוטה אחת: שיכונים אינם חייבים להיות קוביות קטנות וסטדנר־דיות, הדומות אחת לשנייה כשתי טיפות מים. דיור יכול להיות שונה וצבעוני יותר מן המקובל בארץ — בתנאי שאנשים יידעו לדרוש זאת.

וכדי שיידעו מה לדרוש, מנסה הגוף, הנשקף מכיכר הכניסה של הביתן, לתת הלם ראשון למבקרים, להוציאם מן ה־שיגרה הישראלית.

אחר עוברים המבקרים במסלול קבוע, דרך ארבע דירות שונות, שתוכננו במיו־חד לצורך התערוכה.

האחת היא דירת חלומות לעתיד הרחוק. השנייה דירת ההווה, המוכרת כה היטב. אך השתיים הנוספות — הן שמשכו תשו־מת־לב מיוחדת.

האחת, דירה לזוג צעיר שיכולה לגדול כבגד־התינוקות בייבי־גרו: היא מתחילה במרחב קטן, גדלה כלפי מעלה, לשלושה מפלסים. השנייה — הדירה הגמישה — מבוססת על מרחב מוגבל, אבל הקירות הפנימיים שלה נעים, וניתן לחלק את שיטחה לפי רצון הדייר.

שר־המסחר־והתעשיה חיים בר־לב התלהב מדירה זו. מבקר המדינה ארנסט נבנצל שקע בהירהורים פילוסופיים על המרחב המרכזי, שתוכנן ברוח האמן ההולנדי אשר: „מתוכנן ברוח יוון העתיקה, כש־אתה הארכיטקט,״ פנה לגודוביץ׳, „הצגת

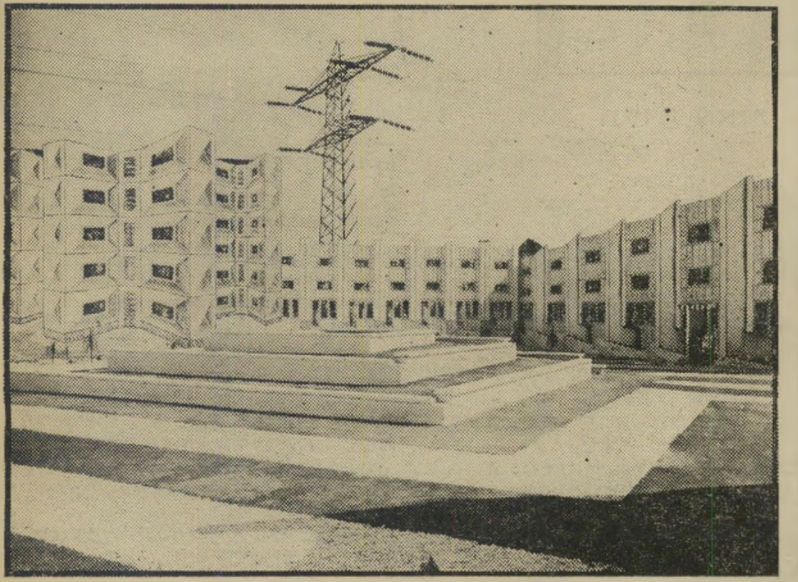

הכיכר המרכזית של השיכון
מסתכלים על דונם —

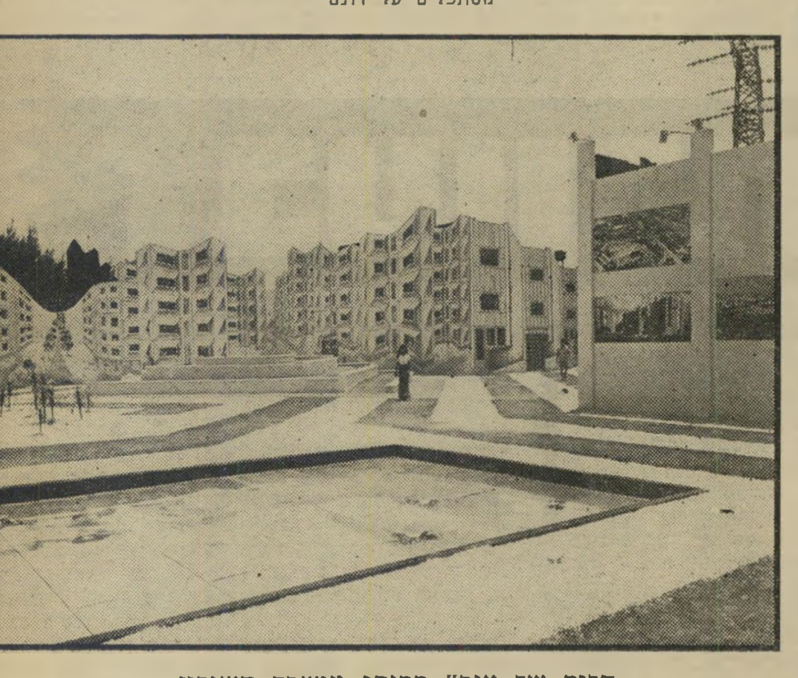

„חלום של עיר״ בביתן מישרד השיכון *
— ורואים קילומטרים

---

* מלפנים — בריכה ללא מים. האנשים בתצלום הם אמיתיים.

מנהיגת התנועה העולמית לשיחרור האשה שיגעה השבוע

את הוועידה העולמית של העיתונאיות שהתכנסה בירושלים

ביקור הגברת המשחררת

משחררת פרידן בירושלים
להחליף את הגבר

מי שלא ראה את בטי פרידן, לא ראה אשה היס־טרית מימיו.

מנהיגת התנועה לשיחרור האשה בארצות־הברית לוגמת כוסות ענקיות של וודקה בהפוגה שבין סיגריה אחת לשנייה. עיניה החומות של האורחת המכובדת של קונגרס העיתונאיות והסופרות מסרבות להיישיר מבט בפני בן־שיחה. סבלנותה מתנפצת לרסיסים כשבן־שיחה זה שייך לבנות־מינה: פרידן, הנושאת את מינשרה האישי לקידום האשה ולמהפכה בחלוקת־תפקידים בין שני המי־נים — סולדת מבנות־מינה בצורה מפתיעה.

■ ■ ■

כשהגיעה השבוע האורחת לישראל, ידעו מאר־חותיה שמדובר בפרימדונה, משום כך רצוי לקחת־בחשבון שהיא לוקה בטירוף כל־שהוא, כדרך פרימדונות. פרידן גם נהנתה מהייתרון הגדול של היעדר מתחרותיה העיקריות במאבק לשיחרור האשה. ג'רמיין („האשה המ־סורסת") גרייר הגבוהה והנאה, וגלוריה שטיינהם היפהפיה. משום כך, האמינו המארחות הישראליות כי תבטיחו לעצמן שלום ושלווה, ולפרימדונה נחת־רוח: הן הודיעו לה בחדווה כי 15 עיתונאיות כבר הביעו את כיסופיהן לראיינה באופן אישי ופרטי בהחלט.

בטי פרידן, שהגיעה במצב־רוח זועף מכרגיל, הבהירה בשתי נביחות ברורות, מאחורי הקלעים, שאינה מתכוננת כלל להעניק ראיונות אישיים. מי שרוצה, יכולה לשלוח אליה מבטים מרחוק. שאלות תתקבלנה אחרי הנאום הגדול. יש בדעתה למסור שליחות חשובה, ורצוי שיהיה קהל גדול ושאלות פה אחד.

■ ■ ■

ההרצאה החשובה נועדה לשעות אחרי־הצהריים המוקדמות. העיתונאיות הגיעו לאיטן, לאחר שניתקו עצמן בכוח מאורגיית־הקניות בעיר העתיקה (סממן נוסף לשיחרור האשה), אך למרות זאת לא התקבצו עדיין כולן בשעה היעודה לנאום הגברת המשחררת.

לאחר סקירה חדה של האולם, הודיעה פרידן שלא תנאם בפני פחות מ־250 לביאות תאוות־שיחרור, עזבה את המקום בתחושת עלבון מיני צורב.

הנציגות האמריקאיות הגיבו בהתנצלות קולקטיבית, הכריזו כי אינן תומכות בהתנהגותה המבישה של הגברת. תהיה חשובה בעיני עצמה כאשר תהייה — היא אינה מייצגת אותן.

אחרי שידולים ופיוסים של בלה אלמוג — שבתוקף תפקידה כיו"ר הוועדה המארגנת של הקונגרס הצטיידה בשריון־פילים נדיר, המגן מפני חיצים מתוצרת נשים, חזרה הגברת. כשקראה למהפיכה בחיי־הנשים, כבר היו לה פחות מעריצות, אם בכלל.

■ ■ ■

בקול צרוד של סופי טאקר, שיער מאפיר ועגילי צועניה ארוכים, הודיעה בטי המשחררת כי במקום המשולש הישן של פקידה, בוס, ומזכירה — היא חוזה בחלומה פקיד, בוסית ומזכירה. כי ישראל עדיין לא השתחררה לגמרי, והעובדה — חוץ מגולדה אין אף אשת בממשלה.

כי היא חוזה יום שגבר לא יפגין עוד את שריריו — כי לא תהיינה יותר מלחמות, וגרה זאבה עם כבשה ונמרה עם גדייה תרבץ.

העימותים בין פרידן וקהל מאזינותיה פחתו והלכו — פשוט משום שהמאזינות פחתו והלכו, כל אימת שהמרצה חזרה והפגינה כלפיהן תיעוב מוחלט וגועל־נפש גלוי.

היא שקדה לשכוח כל שם שהוצג בפניה, צימצמה את חיוכיה המאולצים כל אימת שמתחנפת תורנית היתה באה להתוודות: „קראתי את ספרך המיסתיקה הנשית." היא הודיעה למארחות הישראליות שכולן עולות לה על העצ־בים, שרוצים לנצל אותה, שהיא רוצה שיניחו לה לנפשה, רמזה שהיא דורשת לראות את ירושלים באופן מכובד. ולא, חלילה עם איזה זנב של אורחות נחותות ממנה.

■ ■ ■

לאט לאט התברר שהעיתונאיות משתתפות הקונגרס קלטו שמשהו חשוב מתחולל לנגד עיניהן — האזהרה האמיתית מפני האשה המשוחררת.

הן הבינו את הרמזים, החלו להתקבץ לשיחות פרשנות פסיכולוגית לפי מיטב המסורת המיושנת. עיתונאית אמ־ריקאית הירצתה בפני חברותיה, בחדר מיוחד שפונה לשם כך מאבזרי איפור ותחתוניות צבעוניות, כי בעצם כל מה שהגברת פרידן צריכה זה גבר לעניין. הביטו עליה, קראה בהתלהבות: היא הולכת עם מחשוף ענקי ועם שמלת פרו־פרו, עם עגילים כאלה ענקיים ומתנהגת כמו נמרה מורעבת. תשמעו לי, היא צריכה גבר. „ומה

גריים אוגוסט ונציגת פרו
לשמור על הגבר

הפלא," הוסיפה חברה אחרת, „היא גרושה ממורמרת, כמו כולן."

כל אימת שהמשחררת נראתה עוברת בזעם בלעדי את אולם־הקבלה בכיוון הבאר, נשמעו לחישות מחתרת: „בעצם, אני לא כל־כך בעד העניין של הגברת פרידן." ולאט לאט, עברה ההערצה ההמונית למריה יוג'ניה מורנו, יפהפיה מכסיקאית הפותחת את חיוכיה הזוהרים בשמונה בבוקר, ומפזרת אותם לכל דיכפין בלי הבדלי גזע, דת, ובעיקר מין.

מורנו הממעטת בדיבורים ומרבה בחיוכים הסיתה את חברותיה, מבלי לדעת, להעריץ את האידיאל הישן של הנשיות: כמה נורא היה לראות את הנשים המשוחררות הללו, המודרניות הללו, כשהן מפגרות כל כך אחרי בטי פרידן הגדולה.

■ ■ ■

התפיסה הלכה וסיכנה את המהפיכה יותר ויותר. גרייס אוגוסט, סופרת יפהפייה מקניה, הודיעה שהיא מעדיפה להיות פחות משוחררת ולשמור היטב על בעלה בשעה שבארצה קיימת פוליגמיה חוקית. כמה עיתונאיות אמריקאיות התעוררו מעילפונן המשוחרר, העריצו את החדרנים הערביים באנחות קולניות: כמה הם נפלאים. עיתונאיות אחרות, שהחלו קורנות נשיות, הזמינו שירות־לחדרים, והמלצרים שהרגישו את עצמם משוחררים גם הם, עשו כמה צעדים מיותרים — שגרמו לכך שארבעה מעובדי המלון פוטרו כבר למחרת בבוקר. האם גם אור־חים גברים היו מתלוננים לפני ההנהלה שנשים התחילו איתן ?

גבות קומבה, צרפתיה נחמדה בת כ־70 לפי עדות עצמה, נאמה בלהט בזכות האהבה — והקונגרס מחא־כפיים. מריה אוטוליני, עיתונאית ממילאנו, בכלל לא הבינה את פשר השיחרור כי חוץ מאיטלקית היא אינה יכולה להשתחרר בכל שפה אחרת.

■ ■ ■

„אמרו לי שבישראל לא רוצים בשיחרור האשה, אבל אני מחכה בקוצר־רוח לצאת לקיבוץ, ולספר להם שם על רעיונותי," אמרה גברת פרידן בנאומה השני למתנגדות שעל הספסלים.

ההזדמנות ניתנה לה: שיירה חגיגית של אוטובוסים עמדה ערוכה ומוכנה לקחת את האורחות לבילוי סוף־שבוע בקיבוצים. עמדה ועמדה, וחיכתה שעה שלימה ולוהטת לגברת המשחררת שתואיל לרדת מחדרה.

אך לזו היו לה תוכניות אחרות. לבסוף פקעה סב־לנותן של הממתינות, וכולן יצאו לדרך — בלי בטי פרידן.

המשחררת קיבלה את העובדה בהתקפת עצבים לא־מסוכנת. במזג־אוויר רותח הודיעה כי תטלפן למישרד־החוץ, תתלונן על שכולם מנצלים אותה. אולם מונית מיוחדת הצליחה להרגיע את עצביה, לקחה אותה, שוות־זכויות, לאיילת־השחר.

מי שלא ראה את בטי פרידן, לא ראה אשה משוחררת מימיו.

את השלטון, ונתת למבקרים כאן את חופש הדיבור היווני."

כאשר ביקר פינחס ספיר בביתן, היה שם גם יעקב אגמון, שהעיר בבדיחות־דעת, ל־מראה שר־האוצר המשקיף אל הנוף הנשקף מן הכיכר: „ספיר זכה סוף־סוף לרגע לירי."

שר־האוצר לא היה היחיד. אנשים הצ־טופפו בביתן, האזינו להפתעתם למוסיקה של באך ברקע, (ואפילו סבלו את שטוקהאוזן, בדירת העתיד), ויצאו מתפעלים, כשהם ממלאים טפסים, בהם הביעו 90 אחוז מהם חשק רב לגור בדירות בנוסח המוצג בתערוכה, שלחו מכתבי־תודה למתכנן.

זאב שרף, שראה את 60 אלף הטפסים שמולאו על־ידי המבקרים, הודיע כבר שהפעם לא ישאיר את מסקנות הסקר במגירה.

היו כמובן שרים שהתעניינו גם בנקו־דות אחרות. כמו למשל י.ש. שפירא — שהתלהב במיוחד מן העובדה שסבו וסבתו של גודוביץ' היו ידידיו האישיים בירוש־לים, בימים הטובים. או נשיא המדינה, אשר סקר בקפדנות את הארכיטקט, קבע כי אינו נראה כפקיד מדינה, וכמדען אמי־תי הציע מייד שמשרד השיכון יקים מאה דירות דוגמה, מן הסוג המוצג בתערוכה — כמו שנוהגים במכון וייצמן.

אגפאקולור עושה את היפהפיות לזוהרות ואת הילדים לחמודים ומבטא להפליא את צבע העור וצבעי האור

אהבה בצבעים חיים

עם סרטי צילום Agfacolor

אגפאקולור

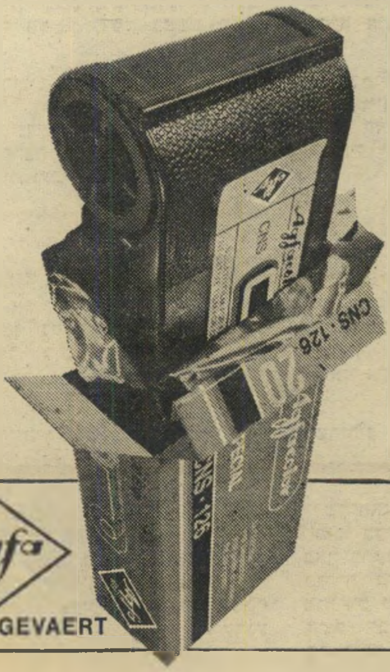

Agfa
AGFA-GEVAERT

עם אגפא זה מצליח!

פרסום גלבלום

רחל מרחלת על כל העולם

הגומלת המותחת

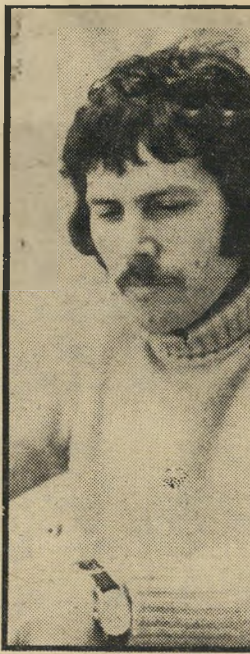

מנחם —

עד לפני שבוע, היא מתחה את עם ישראל, אחת לשבוע, רק מעל המסך הקטן. מהשבוע, היא העבירה את המתח גם לחיי היום־יום.

שכן עד הרגע האחרון, סירבה **דיאנה ריג** — הלא היא אמה פיל מסידרת הגומלים הפופולארית — לגלות לעם הזה, וגם לעם ההוא, בעצם, שם באנגליה, אם היא עומדת להתחתן עם הצייר הישראלי **מנחם גפן**, או לא עומדת.

מנחם עצמו, להוותי, נדבק מהמיסתוריות של ידידתו החדשה, החליט שזה משעשע מאוד למשוך את כל העם באף:

„זה נכון מה שמספרים, שאתה עומד להתחתן איתה?" שאלתי אותו.

„אין לי מה להצהיר בנידון," ענה לי

— ודיאנה

עלם־החמודות בדיפלומטיות, אותה ספג כנראה בתרפ"ט שנות שהותו בלונדון.

הוא קיבל את פני דווקא באדיבות, אני מוכרחה לציין, כאשר סרתי לבקרו בשבוע שעבר בדירתו הלונדונית. לבוש ב־חלוק יווני, הוא נראה, כמו תמיד, בן 25 מקסימום, למרות שהוא בן 40 פלוס מינימום. הדירה המקסימה שלו בת שמו־נת החדרים, ברובע לונדוני מהודר, בבית בו גרים גם **חיים טופול** ועוד כמה אח"מים — כוללת סטודיו ענק, אורגי־נלים של דאלי, ברק, מקס ליברמן, יענ־ק'לה אדלר ואחרים, ועוזרת צמודה.

יש שם גם קיר ענק מלא כולו ציו־רים של חברים וחברות, ביניהם יצירות של **דליה לביא, אילנה רובינא, אלונה איינשטיין** וחיים טופול.

מנחם, שנחשב לצייר מצליח מאוד באנ־גליה, הודה בפני שהוא ניסה לשמור על הידידות עם דיאנה בסוד, עד שהעסק דלף: „היכרתי אותה לפני ארבעה חו־דשים," סיפר, „ולפני חודש הייתי איתה כאן בארץ, כשפתחתי את התערוכה ה־חדשה שלי בירושלים." מרוב תשומת־לב לתערוכה, לא הבחינו המבחינים המיקצו־עיים בבת־לווייתו החדשה.

עשיתי חשבון מהיר, ויצא לי שהוא הכיר את הנוכחית שלו חודשיים אחרי שנגמר לו הרומן עם **חני פרי**.

למנחם, שהיה נשוי פעמיים וידוע ב־חתיכות המפורסמות שהוא מביא תמיד לכל פתיחת תערוכה שלו — שהמפורסמת בהן היתה דליה לביא, ידידתו האחרונה לפני חני — יש משהו יסודי משותף עם הגומלת: שניהם מתנגדים, לפחות מוצ־הרים, של מוסד הנישואין.

מנחם עצמו נהנה מאוד מהסטאטוס הנוכחי שלו, ולמראית־עין אין כל סיבה בעולם שיחליפו. דיאנה, רווקה בת 33, הנחשבת לשחקנית מוצלחת באנגליה, ניהלה עד לאחרונה רומן פומבי שנמשך שנים, עם מפיק טלוויזיה נשוי.

אלא מה? הצהרות לחוד ומעשים לחוד, כמו שאמר הנביא.

איך נכלא כתב „על־המשמר" בבוטיק־המין

איזה מזל שמנהיגי מפ"ם הוותיקים אינם מתעניינים כל־כך במין. אילו לא כך היו פני הדברים, יכול היה להיווצר מצב, בו מישהו מהם היה מזדמן באחד הימים לחלון־הראווה של בוטיק־מין פאריסאי — ואז לא היה מאמין למראה עיניו: בתוך הבוטיק, בין אביזרי־מין שונים ותמונות אירוטיות, משוטט משהו מוכר.

המשהו המוכר הזה לא היה אחר מאשר **עמיר שפירא**, חבר קיבוץ גן־שמואל וכתב **על־המישמר**.

איך הגיע הקיבוצניק של השומר־הצעיר לבוטיק המין, זה כבר סיפור אחר.

עמיר יצא מטעם עיתונו לסקר את תצוגת המטוסים הבינלאומית בצרפת. ב־אחד מימי הפנאי שלו נקלע לבוטיק־מין פאריסאי, בו ניתן לראות תמורת תשלום פעוט סרטים מהסוג שאין מקרינים עוד בקיבוצים.

עמיר נטל מספר אסימונים, והסתגר בתוך תא סגור ליחיד, כדי לבחון עד לאיזה שפל מדרגה מסוגלים הצרפתים לרדת.

אבל כשנגמרו לו האסימונים והוא יצא מהתא כדי לקנות עוד כמה מהם, התברר לו להפתעתו כי הוא נשאר לבד בחנות. בעלי החנות פשוט סגרו אותה, יצאו להפסקת־צהרים.

אפשר להבין איך הרגיש הכתב בין כל אביזרי־המין, כשהוא חשוף לעיני ה־עוברים־ושבים ברחוב. חסר היה עוד ש־יעבור שם במקרה **מאיר יערי** או **יעקב חזן**.

אבל שפירא מצא דרך להיחלץ מה־מלכודת. הוא טילפן לנציג השומר־הצעיר בפארים שיבוא ויציל אותו.

לרוע המזל, לא הכיר הנציג את הבוטיק, ועמיר לא יכול היה לספר לו היכן הוא נמצא.

לבסוף נמצא פיתרון גם לכך. שפירא מצא את שמות בעלי הבוטיק, ביקש מנציג השומר־הצעיר בעיר־האורות לטלפן אליהם שיבואו לחלצו.

בינתיים, שם את עצמו כאחד מעובדי החנות העוסק בעבודה שיגרתית, כדי לא למשוך תשומת־לב מהעבר השני של חלון־הראווה.

כאשר הגיע לבסוף אחד מבעלי הבוטיק לחלצו, היתה ההפתעה שלמה. כן, ניחשתם. הוא היה, כמובן, ישראלי שירד לפארים.

זוכרים את נעמי פולני?

בטח זוכרים. איך אפשר לשכוח. אבל מתי ראיתם אותה לאחרונה?

לא ראיתם? נכון. לא רואים אותה הרבה בזמן האחרון.

שכן נעמי פולני עוברת עתה תקופה של שקט בחייה. לאחר תקופת דבש ממושכת, היא נמצאת עתה בתקופת בצל, ממושכת לא פחות.

בימי זוהרה, היתה נעמי מלכת השאנ־סונים הישראלית. היא זו שעשתה את להקת התרנגולים. היא זו שעזרה להפוך את הפיזמון הישראלי למה שהוא. היה זה בתקופת התרנגולים שהיא נישאה ל־אחד התרנגולים הצעירים שטיפחה ב־להקה — **ליאור ייני**.

אלא שכל זה היה ואיננו עוד. לא הלהקה, לא הבעל, לא הזוהר.

לאחר שני ילדים, התגרש ליאור מ־נעמי, וכיום, ניתן למצוא את הגרושה בת הארבעים פלוס, המטופלת בשני צאצאים, כשהיא מתקיימת מליווי באקורדיון באי־זו הופעה בקיבוץ, במחיר 75 ל"י, או בכל חאלטורה זעירה אחרת — העיקר משהו שיכניס כמה גרושים.

וחבל.

מהקיר לחופה

לרוני גולדברג יש שיטה מקורית לתפוס חתיכות: בשלב ראשון, הוא תולה אותן על הקיר. אחרי כן, הן בשלות כבר להמשך יבוא.

במקרה האחרון, ההמשך הזה יהיה חתונה. אחרי שהוא תלה את האחרונה שלו על הקיר, הוא החליט שהוא רוצה אותה גם תחת החופה.

האחרונה שלו היא **נעמי גייסט**, פירסומאית צעירה שעדיין לא שמעתם עליה.

כשרוני צייר את הפורטרט שלה, הוא עדיין לא החליט מה בדיוק יהיה ההמשך. אבל אחרי שהציור היה גמור, הוא התפעל כל־כך ממעשה ידיו, שהחליט שהוא רוצה לשמור גם על האורגינל.

כך שנעמי, שנפרדה מבעלה, ממתינה רק לקבלת הגט הרשמי, כדי לבוא עימו בברית־הנישואין, וכל היתר.

לא שרוני מוכן לוותר על הקופי, בגלל שיש לו את המקור.

לאחרונה הוא פתח תערוכה מציוריו בנתניה, ואחת התמונות בה היתה ה־פורטרט של נעמי. אז כמו שאתם רואים, בא לשם ג'ק וולפסון — לא קרוב של וולפסון המפורסם, אלא סתם מליונר אמריי־קאי שנפש בעיר־הקייט, ולא היה לו משהו מיוחד לעשות באותו רגע, חלף לו ג'ק על פני הציורים — וחפץ לקנות דווקא את הפורטרט, בכמה? תצחקו תצחקו: ב־5.000 דולר.

ותצחקו עוד יותר: רוני סירב.

לצייר נורמלי צריך היה לבדוק את הראש, אחרי סירוב כזה. אבל אצל רוני, יודעים כבר כל מוקיריו, ולהיפך, לצפות לדברים משונים כאלה מצידו.

כמו למשל כשהוא הצטלם, עירום ו־עריה, בחברת **מני פאר** ו**שמחה ספקטור**, כשכל השלושה משתינים בקשת רחבה, לבושים קסדות־פלדה ונעלי־צנחנים, ומחזיקים עוזי בידם הפנוייה מהשלח. הם פשוט החליטו שזו בדיוק התמונה שחסרה לפלייבוי, ושיגרו לו אותה. הירחון לא התרשם.

רוני הג'ינג'י חזר לפני כשנה מ־קנדה, והוא גרוש עם תינוקת, שהיא כיום בת שנתיים. במהלך ההיסטוריה הפרסונלית שלו הוא היה כבר טייס, מדריך צלילה, מסז'יסט ושוטף־כלים.

אבל מכל המקצועות האלה, הוא העדיף את הציור: רק בברנז'ה הזאת אתה יכול להתחיל עם חתיכה על הקיר, לגמור איתה במיטה.

רוני, נעמי ותמונתה

חתונתה של דליה

בכי של אושר בנישואיה מס. 3, לא יכלה דליה לביא לעצור בעד התרגשותה, וברגעי־השיא התערבבו בפניה צחוק ודמעות של אושר. בתמונה למטה: המפורסמת בחברת אמה (יושבת), רות לוינבוק, ודודתה.

מגיעים לחופה דליה, במקסי תכלת מקסימה חצי שקופה, שכמיה הו־למת וזר פרחים לראשה, מגיעה לרחבת־הדשא שבחזית **בית לווינגארט** שבשבי־ציון, שם תינשא בעוד דקות ספורות, בחברת חתנה ובנה ראובן, בן השש, עליו הכריזה דליה מראש, כי הוא מיספר 1 בחייה, לפני כל בעל שהוא.

אחרי החופה מנשקת דליה את בנה, שנראה נרגש ומאושר באושרה של אמו, אך לא התמצא כל־כך בפרטים הטכניים: „נו, עכשיו תתחתנו?” התעניין הקטן, שיחסו לבעלה החדש של אמו יקבע את גורל הני־שואים. „לא, כבר התחתנו,” הסבירה דליה לביא. „עכשיו נלך לאכול משהו.”

האחות מיכל, אחותה בת ה־25 של דליה, העומדת ל־לכת בעיקבות אחותה הבוגרת ולהינשא.

כך נראה הטקס המפורסם, בו נישאה דליה לביא לרווק המליונר מפלורידה

חתונה יהודית כשרה למהדרין ערך הרב ד״ר אהרון קלר, רבה של נהריה, הנראה משגיח בקפדנות על החתן העונד לכלתו את הטבעת. לפני שאפשר היה לקיים את הטקס, נאלץ החתן, פיטר ריטמאסטר (32), להוכיח את יהדותו, רווקותו ואי־היותו כהן, לרבנות בחיפה, כדי שיאושרו נישואיו לדליה הגרושה. רק לאחר שהוכיח, זכה יצרן סירות־המירוץ עתיר־ההון מפלורידה לעמוד, חבוש כיפה, אולי לראשונה בחייו, מתחת לחופה (תמונה ימנית למטה), זכה על כך בתום הטקס, לנשיקת פיצוי־מאשתו (בתמונה למטה משמאל), כשאמו (משמאל, במחשוף) שהגיעה עימו מארצות־הברית, מתבוננת בחיוך מאושר.

המחיר: 2.50 ל״י מספר 1869 שנה 37 כ״ז סיון תשל״ג, 27.6.73

העולם הזה

המיליונר פילץ שילם

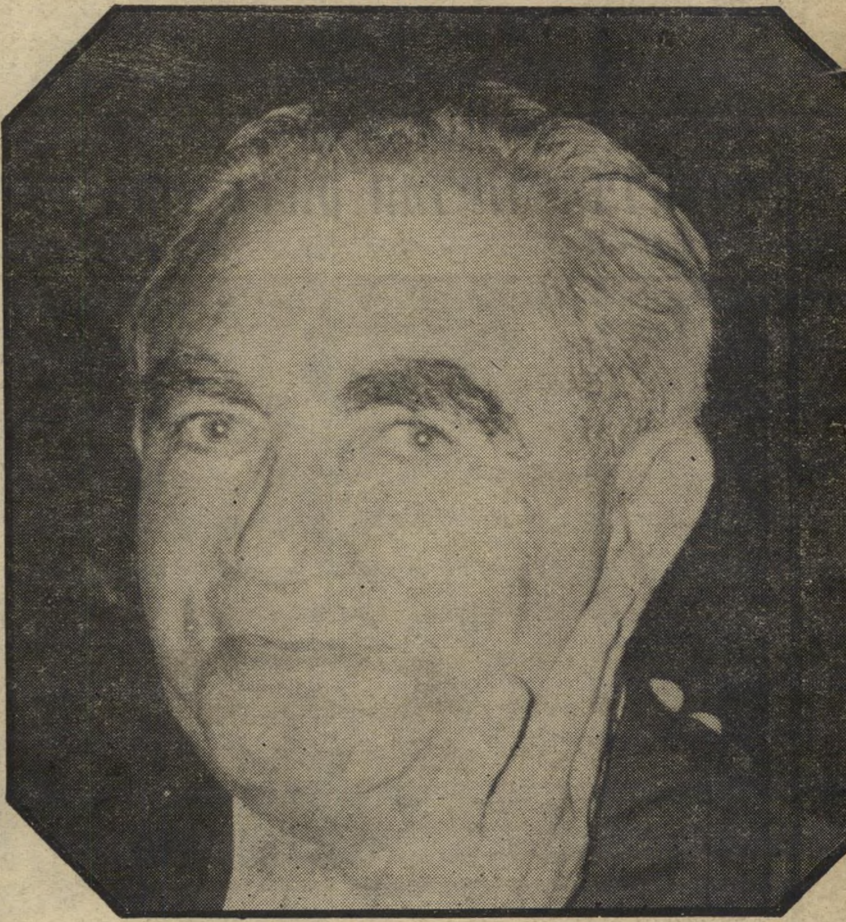

כדי להיפרד מאשה זו

רבע מיליון לירות